

Paradis 7-6

Dăruit de Elena
Cobuc la 27.VI.1941.

1

B. A. R. P. R.	MSS ROMÂNE
	2932
	6352

1.

Întregul lot, mîncîndu-l,

Întregul lot, mîncîndu-l,

Măreșă cobîi care - a tot pătrunde
Mîncînd întregul lot și dînd splendoare
Mai mult aici și mai puțin actînd!
În cerul cel mai plin de-a lui lucrare
Cu fîi! Vîrșut - are stări, ce-a la descrie
Nu știu, nu pot cîți au să se reboare.
Căci stînd aproape tîrziu - o vîrșe vie,
Atît ne-absoarbe - o l' mîntie noastră - arînd
Dar cît puțin de-acest ingerie spînt
Comoară în suflet mîntea mea iadine
Va fi de-acum materie - acestui cînt.
În ultima mea tînd?, D'polo bune,
Futuri tale fă-m' atîta vîrș
Cît dragă-ți dăfîie spîr - a-l prîm - mi împune.
Căci pîn' aici o culme de Parnas
Deapănă tîm fu; de-acum cu două călă
Să mîntie 'n calea cîntă mi-a rămas.
Tu-mi intră 'n piept, de tîm tu mă 'mbălă,
Deum cînd mînt - a po-ael deos din mînt
De Parnas, din hoima cărnii - o dată.
Chiar numai umbra 'mpărăției spînte
Să-mi dai, tu spînte dub, atîta 'ndeu
S'o pot descrie cum mi-e scrisă 'n mînt,
Venind vedea-m-ai la iubitu-ți leu
Să mă 'ncurșu cu-acole fîi de care
Sî-al meu subiect și tu mai face deun.
Din el culeg ari, Tat', atîta de-arare,
Poți ori lerari tîmîfînd cu ea
(Umărui vîrș o culpa și-o 'ntîrștare)

→ V. g. Ca lîr - al mîntie
dîm sa se re

de pîntîrșu tale

de pot descrie
cum e scrisă în mînt
dub, p-tem

, tîm

frumuse

schimbarea poeziei - adă
popor răsărit

Facis ducolo non ducore

Si apoi vorbim la
in tota fire

in surdă sa
ce n'abascare dorile

lui,

negat negat

creat

lui

de odala

si ar fi n'flor

Încet serbare 'n Delfi poate-avea
Serinul Jene de frunza sa penlee
Ca tot mai e si un om care s'o vrea.
Tot mare incinde-adese si o schinte
Si poate 'n urma mea si un glas mai tare
Ruga-re-va, ca Circa glas sa dea.
Prin guri diverse pe pământ răsare
Lumina lumii, dar prin punctul unde
Din palmă cereuri iare trei cruci născare,
40 El are-un curs mai bun, căci îi răspunde
Mai bun o stea, si 'n moale-a lumii cară
Mai mult, in felul său, si o răspătunde.
Si totu aproape-aici, si-acolo seara
Atare-un punct, si întreg era albit
Un emisfer, si 'n noapte-al nostru iora,
Când Doamna mea spre stînga s'a nărtit
Si 'n soare fix vazu cum ea l'priveşte,
Cum nu-i vultur mai fix s'a-l si privit.
Si cum răspănta rar obicînueste
50 Eşind din prima 'n sus s'a ia pînă
Ca si-un doimet co-a se 'nturna vocile:
Aşa prin ochi intrîndemî în gîndire
Si actul li, co-al meu a devenit,
Privii în soare peste-a noastră fire.
Acolo multe poti co-aci-i oprit
Tuturii noastre, căci acela-i locul
Le-amint-uramii specii-a fost merit.
Nu lung, dar scurt nu fu 'ntăta jocul
Încet s'a ne observ co-da ca fierul
60 Ce-l scoti din foc, schinte in jur-ni locul,
Si 'n clipa parc'a si lipit darul
O zi la zi, pînănd ca cel ce poate
Cu-al dolcea soare vru s'ornese cerul.

Aşa prin ochi intrîndemî în gîndire
Si actul li, co-al meu a devenit,
Privii în soare peste-a noastră fire.

Împre specii

60

Beatrice sta spre vecinicele roate
 Cu ochi turtiti; iar eu lineam pe-ai mei
 La ea, si-uitand de ceruri sus, de toate.
 Patrunsi in mine-stat de ochii ei
 Trase ca flane, gustand din vorba care
 Face-l in mare rot, al altor lei.

Si-arat per vorba ce-i transumanare
 Nu-i chip sa pot, ci-ajunge-exemplul dat
 Cui gratia-i pastreaz' asemenea stare.

De-ari fost eu numai cel de-aceu creat,
 Stie tu, cã multoase n cer iubise,
 A cui lumina aici n'a ridicat.

Cand ceru vecinicit de-o ta dorise
 Mi-a tras, prin armonia ce-ai inties,
 Si-o impartii egal prin tot, a mea privire,

Pare, de-o placara de soare-aprins
 Utala cer, ca ploa sau ap' unflota
 Nu face micand un lac asa de intins,
 Iar noul glas si-acea lumina lota
 Starnica dor, sa stie de unde vine,
 Cum n'au nintit pe lume-alt dor rodato.

Dar la, ce ma vedea ca eu pe mine,
 Deschise gura, par'a m-o intreba,
 Sbatutul suflet vrend sa mi-l aline,

Si-a tin: „Prin false nchipuri pasera ta
 Te-orbeste-asa ca-ti par ca nevartute
 Te-ar fi sa vada, cand mi-le-ai asculta:
 C'ar fi tot pe pamant, dupa parute.

E-un fulger scurs din proprie casa lui
 Nu cade-asa, cum tu te sui de into.”

Din prima mea ndoiala scos de fui
 Prin scurta-i vorba n'apuse iubitoare,
 Intu' alta noua mult mai rea carui.

altor lui de schimb

lumi glase

spursu cam
 Nu pot, ci ajunge

se-act din
 lumina cu radiata

Pau de a corbe
 rapar-aprins

Uro-ai vorbi, si pa
 o m'o uliebo,
 cu mero

la gaur
 la m'lag al
 m'indica m'i
 do nai

Nar scot din m
 ndoiala

Si-am zis: De-o parte sunt ca' n' nime moare
 Minunea co-o asie, ci-acum ma' mior
 Ca' s'bor hieand p'ru' corpuri mai' usoare."

100 Atunci oftand cu' ndurerat suspin,
 Naltandiu si oclii - asemenea unei mune
 Privind spre fust ei ce e' n' dolir:
 Fapturile n're ele, toate - anume,
 Au ordine, si' n' forma asta este
 Aramen' dumeren' cu' intreaga lume.
 Suprem-creatie - aici vad manifeste
 A vecinice' puteri, vad nalta fire
 A tot ce - urit azelei ordini este.

110 In ordine co-o spun au doe. sa' incline
 Duce fapturni, venie cu-al lor Duce
 Tutu ori mult, de-a lor s'vor venie. #
 Si-ara pe-a existentei largă mare
 Spre fel de fel de porturi tind
 De scriut ei instinel condus' oricare.
 Acesta focu-l sue' n' sus spre luna
 Dinco' n' mortale inimi e motor,
 Sau stränge' n' el pamântul si-l aduna.
 Si nenumai fapturni cari n'au a lor
 Pricepere - ael are le impiteneste

120 Ci si fapturni cari minte au si' amor.
 A toate aseratoarea - si odihneste
 Steru cu-a sa lumina' ceru - ael
 In care-i cel ce mai cu' s'or toteste,
 Si-acum aici, ca si spre-uritul tel,
 Ne-a dar puterea astui are diu' care
 La tint' apunge - ori ce-i s'vârlit de el.
 E drept, c' ara precum o forma n'are
 Adese - acord cu ce artistul vrea,
 Lăci neag' a ei materie - orice adaptare,

ca p'ru'
 "Cine dăru' aflat p'ru' m'and al m'
 la f'ir

Prin care s' hiea f'ir

Intenția de scrie ?

cu nalta s' aserare

on clau

acel

si pe ael cari

Deci p'ru' co-alege
 Intenția de scrie ?

pract

h'ie d'ur' h'ie

ce impinge

Tera impu

p' Precum adas cu p'ole m'ia m'ia

intenția de scrie ?

cael oric

mat'ria

compu

Aşa câte-o faptă adese în
 Alt drum, mi cel urit, având putere
 Prin suu mprusa în alt loc a cadde,
 Cum din nor veri fulgeru'n cădere,
 Pertând impulsul prin ea prinde calo
 Spre tărână în jos, prin fală ei plăcere.
 Deci n'ai, de judeci drept, mirare tale
 Temeu, că sui, cum nu poti fi mirat
 La veri die deal surgând părău'n val.
 Mirare-ar fi, când tu, cel desbrăcat
 De orice poveri, lipit ai sta'n tărână
 La locul vie ce ar sta nerădăcat.
 Prii apoi spre cer a mea stăpână.

2.

O, voi acci ce-n slaba luptă război
 Cu dorul ascultării-mi urmăriți
 Pe mare nave ce cântând înu zboară,
 Vă întoarceți iar la mal să vă odihniți!
 Lăsa poate că îndrăznind să intrați, vă odoli
 Perduți de mine în larg, voi să pești.
 Pe-o mare merg ce n'a mai fost umblată.
 Minerva - mi suflă, mă conduce - Apol,
 Și noua Muză lăsa mi-o arată.
 Dar voi, puterii - acci ce-ati dat ocol
 La vreme pânii ingeresti din care
 Trăesti aici și-n veci te simți tot gol,
 Puteti, socot, iulio pe larga mare
 Cu-al vostru vas, cât timp nu-iegalat
 Al măru câmp brădat de-a mea cărare.

ac. d. g. p. a. l. e.
 de d. a. l. e. - a. l. e.
 n. e. t. e.

umundu - n. e. t.

Cum voi vă veți mira nu să-mi mirați
 Trezându-și Colhis gloat' argonaută
 Și 'n câmp pe Iason l-au vădit argat.
 Eterna rețea a noastră cea născută

20 Habitu, cum cum vedeți pe cer, ne-a dus
 21 Spre lumea cea dintr-un neput făcătoare.
 22 Și 'n timp ce poate - un cui să se destrame
 23 Sburând din arel de pe care - i pus
 24 Priveam la Doamna mea, iar Doamna 'n sus,
 25 Văzui ca sunt așus unde - o minune
 26 Alinare vărul meu, iar Peatrice,
 27 Lui pâl pe gându - mi-mi-i puteam cu pune:
 28 Spre Domnul - întoarce inima cu ardore
 29 Că 'n prima stea voi să ne ridice
 30 Mi-a tis, frumoasă are cât și forie.
 31 Părea ca ne-a cuprins o lăcătare,
 32 Solidă ceată, deose și polită
 33 Cum este - un diavol batut de soare.
 34 Și ne-a primit eterna măgară

35 În siml ei, cum apa ce primește
 36 O rază 'n ea persistă și unită.
 37 De-ave fost cu corp și nu înțelegi, firește,
 38 Cum rabd' un corp se într' în el și înțeleg
 39 Cum este - a fi când corp în corp răbete,
 40 Cât trebuie de aprins să - ti fie chinul
 41 Să vezi esența 'n care poți să vezi
 42 Unită noastră fire cu Divinul.

43 Deole vei vedea ce - aici tu crezi,
 44 Nu demonstrat, ci manifest prin sine.
 45 Cum crezi un axion fără dovezi.
 46 Și - au tis: „Madono, multă mare, vezi - bine,
 47 Cu 'ntreag' ardore câtă 'n mine este
 48 Lui mulțu - n'a mortalelor destine.

ce sare - un cui

S. ara no. a
cu-

Dar spune-mi tu ce poți să faci aceste
 Pe-al lui corp, de care poi la noi
 Spune cameră cu căin nu-ți ce poarte.
 Putin stăpâna mea timbi și-apoi:
 De-i fals orice parere 'n om, când n-are
 Vi-o cheie simțul spre-a deschide 'n voi,
 Tu-atât mai mult nu-ți fie de mirare
 Când vezi că și urmând și un simț, co mic
 Spre sber aripi rațiunea voastră are.
 Ci n-ai să-mi spui, tu cum ti-le explici?
 Dar eu: „De-ăpar diverse stări, ar zice
 Că-și pățiri cari și dese 'n lum' aici.”
 Dar ea: „Vedeai-vei cărt cum o să pice
 Credința ta 'n absurd prin toate-acele
 Dovezi ce 'n contra ridice.
 V'arat a opta sferă multe stele
 La cari privind mărimea lor și clarul,
 Găsești fenomene diverse 'n ele.
 De-ă face-aceasta dorul lor sau ranul,
 În toate-ar fi o singură putință,
 Ușor ori greu ori drept având cântarul.
 Diverselor puteri le dau ființă
 Fântâni diverse, cari, afar' de una,
 Distinse-ar fi, de-ă sta a ta sentință.
 Mai mult: când ranul ar produce bruma
 Coloare-a lor, cum creși, ori numai 'n parte
 Lipsit ar trebui să fie luna
 De-a ei materie, ori tocmai cum se 'mparte.
 Le-i gras și slab în corp, ar fi și-aceste
 Diverse părți ori pline-ori mai desarte.
 Ne-ar da eclipsele de soare veste
 În primul caz, căci el s'ar arăta
 La ori prin care-alt corp când rar el este.

Dar nu-i asa. Tei tpe a cerceta
 Al doilea cor; si el de se praval,
 Va fi vadita 'n fals parerea ta.
 Priu raul stat de n'are drum la valo,
 De sigur este si - un hotar de unde
 Contrarul sau de loc. nu-i lasa cale.
 Se intore de-aci ale lumini unde
 Precum se'nlocare - o raze refractata
 Din sticla 'n dorul carei plumb s'ascunde.
 Tei tpe - acum ca raze ni s'arata
 Mai mult aici ca 'ntralte parti obscura,
 Fum dintr'un mai mare - adanc redat.
 In poti scapa de aceasta 'ncuratura,
 Facand experiment, isvoru. acel
 Din care - o viziune stanta cura.
 Tai tpe oglinzi; lafel dond distand
 In fata ta, si 'ntr-ambelo azeara
 Pe - o treia, mai departe stand nitel.
 Privesti spre ele 'n timp ce lumineaza
 In dorul stand stand astfel o facie
 Ca toate trei spre tine - o reflecteaza;
 In cea mai departata n'o sa fie,
 Ce - drept, egal volumul de lucruare,
 Va fi ura egal a ei tarie.
 Si - asemenea cum batut de caldul soare
 Ramane gol pamantul de zapada
 Si si de ger, si 'ntoia sa colbasa,
 Aza si restul ce - a ramanas sa-l crezi
 Voies sa-l scad prin facl'asa verace
 Incat va schinteia cand o s'o vezi.
 Poteste 'n cerul din divina pace
 Un corp ce 'nelide 'n vecinica - i virtute
 Pe ene - a totul ce 'n cuprinsu - i fac.

Scadere li-luar
 prin raze

8
 năsești lăle
 Nedea - i vei falsul,

asumeni, deci, cu

dar unde ele
 Pe o treia dar n'are
 fund nel

li - un pre -

cu intara

?

Decinul cer cu-atatea lămpi vărate
Împarte-crente-în deosebi ființe,
De el distincte, dar în el tinute,
Tar alte roți, prie varii diferite
Primit în jos distinctul ce-l cuprind
Conform cu scopul lor și-a lor seminte.

Împart distinctele virtuti co
distinabile
Le maiușă spre scopul
lor și spre se
te

Aceste-organe-a lumii deei descind,
Din grad, lumii veri acium, urmându-și gradul,
Că în jos primit ce de de-ărupă prind.
Ast diuu po care merg, tu veri, cum scadu-l

și-afel
"avanso"

Mereu spre tînta ce-af tîm dor o cere,
Lucăt de-acium să-ti afli singur vadul.

Motori divini deei cat'a da putere
Ca și mișcare-acestor roți divine,
Precum lucrarea 'n fier un faur cere.

Deei cat'a da mișc
ce și putere
Motori divini
Cum și

Deei cerul cel cu-atatea dragi lumene
La chip din mîntea cea dîtru nceput
Le-i dă și curs și-al ei sigil devine.

Și-asa cum suflatu intral vostru lut,
Prie fel de fel de membre, conformate
Diverselor puteri, e desfăcut:

Suprema mînto-a dînzei bunătate
Prie stele-astfel și-o împarte înmîntă,
Urmu rotind în propria-i unitate.

Diversa stea primește-o felerită
Putere 'n ea, ce intrănd o face vie,
Fînd, ca viața 'n voi, cu ea unită.

Conform forței fire care-o produce,
Ștrăluce-apoi prie corpul
Ca și prie ochii și o veselie

De-aici apoi o stea și-o stea străluce
În mod divers, dar nu din des și rar
Căci ea-i principiu forței ce produce
Conform cu-a sa putere, obscur și clar.

v.m. ?
induce
}

Ea, ce-mi scaldă în iubire-odată gâdul,
 Frumosul adevăr mi-l desveli
 În dulce chip probând și reprobându-l;
 Dar eu, spre-a măsață nădăd și-a fi
 Convins, naltai atât cât se creștie
 Spre duse ochii gata de-a vorbi.
 Ei - nu luseru - mi' apăsă trăgând spre sine
 Atât de mult întreagă atenția mea
 Că gâdul de-a vorbi s'a dus din mine.
 Din stela netedă și întreagă n'ea,
 Sau cum din apă clărie și odihnită,
 Al cărei fund să-l poți înșă vedea,
 Pădă a noastră fată oglindită
 Așa de slab, că mai cu greu ne scapă
 Pe-o alba frunte - o perlă a fi găsită:
 Văzui pe mulți la vorbă vrând să neapă,
 Și-avei acea eroare în sens contrar,
 Co-aprinsu-auror între-un flăcăr și o apă.
 Căerând că sunt răsfățuri, aradar,
 Grăbit de îndată ce le-avei auzite
 Mă ntorsei ca să vad de unde apar.
 Dar nu văzui nimic. Și-asa înainte
 Privii din nou în dulcea Ioannei țară
 Co-ardea lămbind sub genele ei sfinte,
 Și-mi lise apoi: „Nu-ți fie de mirare,
 De gâduri-ți pueril dar am lămbit;
 El spre-adevăr par sigur încă n'are,
 Ei, ca și de-obiceiu, ăi e mintit.
 Substante-a-rea sunt ce ochiul vede,
 Truchise-aici prin votul neaplinet.

În mi-dole-ur
 adevăr, fume
 probându-l

cu 10

trădare ?

capul curant

O stila
 sau curio

într-un m

spre doamna, m
 dulcea - ochi

Ca mi de
 Pas sigur spre

ochiul lui de m

Vorbeste-le, si-asculta' deci, si crede
 Caci viza viza, care-i pacoa lor,
 Sa in alt drum de-al ei nu le concedo !⁶⁶
 Spic-mi duh care-mi parea mai plin de dor
 De-a sta de vorba, m'au intors indata
 Cum face-mi om impius de mare dor :
 O tu pe care reata te desfata
 A vecinicii vieti, dulceasa cui
 N'o stim nici cand deat numai gustata,
 Mi-ai face-mi dar de-ai binestea sa-mi spu
 Ce mune ai ? Ce soart' aci va leaga ?
 Tar el, zimbind cu toata fata lui :
 "A noastra mila nimiamui nu neaga
 Dorinta justă, ca si unul sfânt
 Ce vrea sa-i fie-asemeni curtea ntreaga.
 Fecioro 'n schit eu fost-am pe pamant;
 Ma poti cunoaste, de te viti mai bine,
 Măcar ca mai frumoas' acum eu sunt.
 Si poti cunoaste pe Picarda 'n mine,
 Sunt pus' aici cu alte fericite,
 Ferice 'n sfera rotii cei mai bune.
 Dui singur Dulul sfant având poruile
 Duce dorinta-aci, si neinterupt
 Ca 'n ordinarul său sfânt am fost primito.
 Mi-e data în gradul cel mai dodesupt
 Al nostru cer, fiindca 'n juraminte
 Tăruu am fost si 'n parte le-am si rupt."
 Tar eu atunei : "Pe-a voastre fete sfinte
 Luceste-acum nu mi stiu ce divin
 Ca nu mai sunt cum 'fura mai noante,
 Si-aceasta-mi fu ca val străin
 Dar vorba ta veni să mi-l radice
 Si lărne-acum te recunosc deplin

- este
 cel dinu deat
 al ei

Chapin de al p'eri tor

Nu ti sunt a curu

Ferice-aci
 Bolind usura

Voies ca-i mesteu in
 ord-

Co nu va int cum p'eri
 anch auri pe
 si chupul vater
 pare m
 val st'ri

V. 1000. 6 p. 1

Las spune-mi tu, voi cele-aei fete
N'aveti de-un loc mai bun voi nici un dor?
De-un var mai clar, mai mult de-a fi amice?"
Surse-atarei si ea si multe 'n cor
Si-a seos curinte-asa de nfloritate,
Parand c'ar arde 'n primul foc de-onor:
"Interes dragostei alina, frate,
Al nostru dor, si-asa ni-e el dispus
Ca vrea co-avem, si spre-alta nu s'abate.
Caci, dar am vrea dorind sa fim mai sus,
N'ar fi conforma vrea-ne intra toate
In vreaa celui care-ai ne-a pus.
Si-aceasta intr-aste cuneri nu se poate,
Caci mila e necesare-astor sfere,
Cand judeci clar natura astor roate.
Spre-a fi fete negresit se cere
A sta naintea-acelei lue vrei,
Ca toate-a noaste vrei sa fie-o vrei.
Si-asa cum ne-a cernit din sfere 'n sferi,
In partea lui, si 'ntregii orti i place
Si-i place-acelei ce ne da placeri
Spre vrea sa, iar vrea lui ne-e pace:
Ca este marea? n care toate curia,
Ce-a fapt si el, si tot ce firea face."
Aven fui clar cum orice-avertura
De-ori unde 'n cer e Raiu, desi n'au tota
Divinei gratii tot intr-o masura.
Li-asa cum'e, ca, si ratul, cand noua
Manicau tu o vrei si postă-ti vine,
De'ntaia multă mestii si ieri pe-a doua,
Ave, prin gest si vorbe, - un dor in mine
Sa stiu mai mult: ce leax'a fost prin care
Suceia ei n'a tras-o până 'n fine.

Si-ai un cerar al o m
se pole

se dispune
la un cumar ca
si-aste m
nostra n
pune
dar asta
spun a fete, dar
mal se
pau
dura
morie
le 2a ceata sau natia
a o vrea po
paua

si al cival. P. vici

Dei venloaso n lume - apoi, nevând,
Si n multa In barbar chip lipit de-oce omene,
Ca'n suflet făr de vâl n'a fost nincând

118

„O sfântă viață și-al ei merit mare
 Au dus mai sus pe-o Doamnă' acui voință
 E norma 'n val la voi, și 'n îmbrăcare,
 Ca până-'n moarte 'n veghe și căință
 Se stea cu mirele ceia cu milă
 Oricare vot conform cu-a lui dorință.
 Acestei Doamne - urmând, eu, o copilă
 Fugii din lume, vâlel ei să-l pui,
 Fără să duc și viața ei umilă.
 Ci-apoi din dragă-mă iubit răpita fui
 De oameni rai și văduvi de-orice bine,
 Și Domnul stie-apoi ce viață amui!
 Lucearea uria, arla, lângă mine
 La dreapta stând, și-o veriță luminată
 De ntreagă slava ăstei noti serine,
 Ce-orât de mine, despre sine-arată.
 O sor'a fost, și-azemeni fi persând
 Umbrișul sfântului ei val odată
 Constanta cea faimcoas' a fost ea vie;
 Cu ea a lăbilor a doua stăvea
 Avu pe-a treia și-ultima tărăie.”
 Așa sfârși, și-apoi, cântându-l înă,
 Ah! Ave ce ncepu, perii, cum greu
 Un lucru piero-afund în ap' adăvea.
 Privirea mea, ce-o urmări mereu
 Pe cât putu, când n'a mai urmărit-o
 S'a'ntors spre-un dor cu mult mai mare-al meu,
 Intreg s'a'ntors spre tine-a mea, iubito;
 Ci'n ochii mei luceai cu-atâtă slavă
 Că'n clipele dintăie n'am suferit-o,
 Și-asa-ntrebarii mele-ai pus tăbăvă.

Căci plătind cu abon
Egal între doi,
Deci ai răstul cu totul

De joare - un liber om moare mai înt
Deci să mbrace, între mâncări la fel
De aproape lui și egal lui de plăcut,
Așa egal temându-se și un miel
Așa sta între-o fiară la omă și-o fiară,
Nu căre între doi cerbi așa și el.
Tăcere de-are pășit, nu-nu e spre-ocară,
Nici nu mi-o laud, căci ați n plătirea
Egală între doi în necesară.
Tăcerea, dar imprimat aveam dorirea
În ochii mei, și-a mea întrebară n ea
Mai mult decât răstul n vorbe-dărea.
La Daniel facei deci Doamna mea,
Când sturșe n rege-aceo mări-odată
Ce n chip nedrept sălbatec îl făcea.
Si-a țiu: „Tu vād că vreseă tî-e nescută
De-un dor și-alt dor, și nici un drum nu știe,
Așa de mult în sines e legată.
Tu zici: „Cât timp ni-e bună vreseă vie,
Cum poate sila altui om în noi
Să scad al nostru grad de nedreție?“
„Ti dă spre-a te îndoi pilej apoi
Ce spune Plato, că, pe-alui părse,
Se nădăre n stăle năpăte năpoi.
„Aceste gânduri schimbăte-ti vrese
Ti-o sbat egal; deci vom trătă orbia
Dintău pe cea cu mai cumpălită fiere.
Nici îngerii ce-au primii n cer domnia,
Nici Moise, Samuel, și ia pe-oricare
Din doi Ioni, și tie că nici Maria
N-au scaune ntr-alt cer decât il are

Deci de-aș lăsa
nu mi-e nă
de-aș
nu mi-e nă

releș nă

el

cu totul

Daniel

miel

Si ceata ce 'ntreaceasta stea s'alina,
 Nici n'au mai mie un stadiu sau mai mare,
 Ci - orneaza toate cea dintâia lumina
 Si dulcea viat' o au diferentata
 Cum sint gradat suflarea cea 'divina.
 Le versi aici, dar nu ca le-ar fi data
 Aceasta spera lor, ci 'n ceruri sfinte
 Ca semn ca-s treapta cea mai jos gradata.
 Cu al vortu duh se cad atasi cuvinte,
 Caci el numai prin simtiri isi culege
 Ce - apoi devine apt de-a voastio minte.
 De-aici, scriptura simple vorbe. alege
 Spre-a sta la voi, si mări sa ghideze
 Cui Celui - Sfânt, dar alta ca 'ntelege.
 In timp de ori tot astfel v'arata
 Cu pe - ambii - arhangeli sfanta religie
 De-aici parca pe Tori - l' vindeca.
 Le Plato - 'n gura lui Timon pune
 Nu este - asemenea cu ce-aici se vede,
 Caci parca el si simte - asa cum spune:
 Ca 'n stea sa 'ndarât un duh purcede,
 Cierându-l, cred, ca-i deslipit de sus
 Dui stea, atunci când firea trup ii dade.
 Dar poate ca 'n sentiment alt sens a pus,
 Nu cel ce - o spune vorba ei, si poate
 Ca nu cu cea intentie s'o fi spus.
 De-aici ca se 'ntreaceasta 'ntearte toate
 D'noie - ori hula 'ntreaceasta, da,
 Cu cupa sa si clasa apa-secate..
 Raze utile acest principiu da
 Sub egii lumii orbie - atat ca 'n fine
 Ca Mars Mercur si Jov - l' invoca.
 Dar dubiul colatall ce-l ai, contine
 Mai slab venis, fiindca rau - i mare

Principiul artei, 1911

Dar mizer
cea noimmar - ?

Puteți de-a te răzni spie-altce de mine.
 Dreptatea sfântă 'n ochi-urmasi de pere
 Necheaptă 'n veei, e probă de credință
 Nu de-ur creș pormit din răbunare.
 Ci-al vostru intelect având putință
 De-ajuns să vad' această veritate,
 Voare s'adorm, cum vrei, n ta dorință.
 De este-o silă atunei când cel ce poate
 Nimie nu cede celui ce-l sileste,
 N'ar fi prin ea aceste maici 'scuzate.
 Căci vrea ce nu vrea nu s'amorteste
 Ci face-asa ca si natura 'n loc
 Drică de mult puterea-l copleseste.
 Putin ori mult de joacă al silii joce,
 Complice-o facei; si nele-atase fusesi,
 Căci nu s'au mai întors în spântul loc.
 De-aveau născută vrea căut dăvise
 Laurente pe gratar sale când tu pară
 Platornie ducă mâna si-o tîmure
 Ea le-ar fi mpiris, când libere s'aplară,
 Pe-acelaz drum pe care-au fost răpite -
 Ci-o vrea-asa de fier e foarte coră!
 Drepte spuse de le ai primite
 Exact acum, am stins a ta geseală
 Ce-ades te-ar mai fi pus, cred, pe gândite.
 Din nou acum ridică-se-o 'ndoielă
 În drumul tău, si n' ai să poji s'otreei
 Mainte-a si s'obit tu de-oboseală.
 Tu te-am conșins si-o știu tu bine deci
 Că 'n veei nu poate-ur dăi din cer să mîntă
 Căci stă lâng' adăvărul prim de veei.
 Dar iat'a spus Picarda că 'n credință
 Tîm Constanta vâlu-i până 'n fine

naco, do celui
co. e coștunge

stinge

Si nu, palarea so
pola murgSo. aol. ariet
vicio

stăpînit-au

V. C. rugat

C. Inimă cadaveră

C. am spus a to-aur camuș, ali
rigit

Deei pare - a contrariu - a mea sentimentă.
 O, poate - al meu, așa de - adere vine
 Ca vând să fugi de vi' un pericol dat
 Făci fără a vedea ce nu ți se cuvine:
 Cum mama și - o ucire, când rugat
 Aleneon vru parintelui să - i placă
 Spre - a nu fi rău, și - ajunsse sclerată.
 În puncte - acesta vreau să știu, că doea
 Dai rilei în voeli, faci fapte - așa
 Că mai o surșă - nu le mai împacă.
 O vreme întreagă nici un rău nu vru,
 Dar tot conștient - atât pe cât îi pare
 C'ar fi eu mult mai rău de n'ar ceda.
 Deei când Picarda ne - a vorbit atare
 La vremea absolut 'o înteleșese,
 Și pe - alta eu; și - avem dreptate - oricare.
 Așa mi - a curs din sfântul rău ce iese
 Din vână de - unde - orice - adevăr avem,
 Și - mi stîrse - un dor și - alt dor care n'ar se.
 Divin' amant' amantului supreni
 Strigai, a carei vorbe mă inundă,
 Că tot mai cald la viață mă recchem,
 Cu n'am iubi - atîta de profundă
 Să - ti pot să - ti multănesc ca să te împace,
 Ci - acel ce vede tot o să - ti răspundă.
 Pătula mintea noastră nu ne tace
 Nici cînd, de n'are - acel luminător
 De - afară cui nimic nu e verace.
 Ca țare 'n el ca fiara într-un ponor,
 De poate - a și - l găsi, dar și - l găsește,
 De nu, atunci ni - e frustra orice dor.
 Prin dor, din adevăr și dubiul crește,
 Ca și - un vîlstar, iar dubiul, din natură,
 Din culme în culme spre creștet ne țorește.

alase - fap

cauș rai

Dor cel

M'ată dăci, și-mi dă, nădărnica n' gură,
Să cer merit, Madon', a-mi dăruie
Și-o altă veritate mie-obscură.

O, vrea să știu de poți înlocui
Stirbitul vot print' alt vinu fel de bine
Ce cumperei din cer de-ajuns i-ar fi.
Beatrice mă privi cu-asa de plină
Privirii, cu ochi de-amor înflăcărați,
Căi' năvra de ele m'au retras în mine,
Și-am stat ca și pierdut cu ochi plecați.

5

„De-ți ard mai mult de placăra iubirii
Decât mă vedi tu în lume jos, și n' tîne
Ți-am știut atît puterile privirii,
Să nu te miri de loc, căci asta vine
Din vas perfect, ce, dupăcăt pricepe,
Și mișcă pașii după aflatul bine.
În minte-ți vād că n'et-încet începe
Lumina cea de vece a străluci,
Ce-abia ce-o vezi etern amor concepe.
Pe-al nostru- amor de-l poate rădăci
Altce, el nu-i decât o slabă țare
Sintetă rău care-a pornit de-aci.
Tu vieai să ști de umple oarecare
Alt bine atîta stirbul jurămînt,
Spre-a fi un suflet răguș de-achitare.”
Așa începu Beatrice-acest un cânt
Și-și si-uu ou ce nu s'oprește n' spuse
Așa întregit-a învătul și cel sfînt:
Supremul star ce n'noi din milă,- l'puse
Cel sfînt, creînd, cu lărgă... bunatate

23 Cel mai conform, și usuri lui îi fure
Acesta este - a vresei libertate.

Fapturi inteligente - au fost cu ea,
Și numai ele singure înstrălate.

Acum, de stai să judeci, vei vedea

Că naltul pret al votului e faptul

Că vrea și Dumnezeu ce omul vrea.

Deși când un om cu case - încheie pactul

Și achiziționează bunul, ce începui a-l spune,

Pe cineși poartă, propriu - avânduși actul.

În locul lui deci ce-ai putea tu pune?

Tu vrei - de crezi că - i just usat ce dai -

Cum bun nedrept e face fapte bune.

Acum te punetul cel de bară - l ai.

26 Li-altarul poate deslegări să facă,

Deși pare - a fi în contrast cu ce-ai tăi.

Dar câtă să mai stai la mas, o leacă

Spune-a-ti da la mistuire - ajutorintă,

Caci prea ti - am dat mereu mănăstire scasă.

Deschide-ti mintea deci și cu priintă

27 Tu ține în ea, căci mereu să înțelegă

Și - o înținea, nu este în om slăbă

Sunt două lucruri ce concure la întreaga

Ființă perfectă: unu - i lăsatul care

Il dai, iar altu - i pactul ce te leagă.

Nicicând dispensă cel din urmă n are

28 Decât făcându-și și neputerul ei

Vorbii mai sus cu vorbe - ase de clare.

De aceea fu nevoie la țosei.

De vot, deși ofranda câte-odată,

Cum cred că ți, o mai schimbau și ei.

Iar cea dintâi, materia ce - i dată,

Atunci poate fi că ne fac crime

Dar vîde-alle

Pătrunsa

a dispense?

Deci ce-o dau într'alt obicei schimbător.

Dar de pe-un ungar pe-altu-a sa greime

Do placul său și țară să'nvârtască

Adele doua chei, n'o schimbă nime!

Și rea orice schimbare-o socotească,

De nu-i cuprins' omisa jertf' a sa

La patru'n sare'n ce-o n'o'nlocuiească.

Deci orice dar ce-alat ar apara

C'ar sta'n cântar valori da fel de drept,

El nu-i de-ajuns să poată compensa.

Voi darnici fii, dar nu cu nentelepte

Notări, luând jurarea între minci

Precum cu 'ntăul vot făcut-a țefte,

Căci lui mai bine-i fu "gheșu" să dea

Decât revind, căci mult mai rău a fost,

Cum fu nebun și-Altitud cu-a sa fice

Du cauza cărei jertfe far' de rost

Plâng fata pentru-a tatălui gherală

Oricine-o are, destept ori prost.

Dar tu spre hotărâri nu da navala,

Nu fii ca până'n vânt creștine,

Și nu gânde că orice apă spală!

Aveți pastor ce'n dreptul dnu vă tine,

Și aveți scriptura'n două părți, apoi,

Și-alat v'ajunge-a face cum e bine.

Doi cambii, mai prostanace oi,

Când pofta rea pe...

Spre-a nu vă răde-Darui dntre voi.

Nu fii ca mîlul ce, noiv, săracul

Și lăsa al mamei lapte și sglobiu

Și face singur rău, spre-azi face placul."

Vorbi Beatrice-asa precum vă știu,

Privind cu dor în sus spre acele sfere

În care e universul mult mai viu.

Căci mult să bine-o
mai bine ar fi făcut
Decât să facă

În două scripturi aveti,

fii

și dnu secul

Schimbătu chip al ei și-a ei tăcere
 Face să-mi tacă spiritul ce-o vie
 Dorit, avea noui lămuriri a-i cere.
 Precum, chiar pîn' a n'apuca so-și vie
 În pace coardă, intra în tîntă fierul
 Așa sturam spre-a doua împărăție.
 Văzui lucind pe Doamna mea în eterul
 Acestui cor atîta de voioasă
 Că mult mai viu orînd planeta cerul.
 Cînd ursăși fu schimbată în mai frumoasă,
 Cum fui atunci ce însumi omul care
 În orice chip am fiu schimbăcioasă!
 Precum în lacuri pacinice și clare
 Văzi pești-urmînd ceva ce e de-aiea
 Vădit în lac, cretînd c'ar fi mîncare,
 Așa vorui spre noi venind ostie
 De lămpi, ~~no~~ mie, cred, și tot stîngau
 C'iat' ael ce ne-o spore înbîna.
 Și-aproape-apoi sorite, s'aratau
 De-atata ~~lămpi~~ al fericirii pline
 Prin clorul soe în care se înbrăcau.
 Socoti c'ar întrupe-aeu, creștine
 Ce începe-ăici, o ce dorit' amoria
 De-a și ce-a mai urmat ar arde în tine.
 Din tine poți să judeci aradara
 Că dor n'ardea să stie și-al lor regat
 De'ndată ce rosind mi s'aratară.
 Feriec om, cui harul sfînt ți-a dat
 Să vezi triumful dîe derna pace
 Cât timp tu'n tabăra mai ești soldat!
 Ne-aprînde-ăici lumina care face
 Feriec întregul cor, deci dădă vrei
 Să stii de noi, te înțeabă tot ce-ți place!
 Așa mi-a Ter eucenic dîntre ei

Tu dub, iar Doamna mea: Veghiat vorbește,
 Vorbește - o tin, și crede-ți că pe Ței.
 „Tu bine vâd că haină te n-ai velleste
 Lumina ta, prin ochi vădind-o cum e,
 Căci cum tîmberți mai clară ea lucește,
 Dar nu știu cine ești; co-ți, dote - anume,
 Tu devine suflet, gradul ăstei sfere
 Ce în foc stăin ni-e așa de-ascunsă 'n lume.“
 Spre - acea lumină ce-mi propuse - a cere
 Vorbie, întors spre ea, iar ea spre mine
 Cu mult mai mult lucind de-o ei plăcere.
 Precum s'ascunde ringur el pe sine
 În pler de foc, cînd mistui pătușese
 Grîmori de neguri, soarele cînd vine,
 Așa plăceri sporite - avînd s'ascunde
 În propria sa lueare umbra sfîntă
 Și - ascunsă 'n sine - așa, așa - mi răspunde
 Cum cîntecul ce - umeară - acum vă cîntă.

Tulbur spre lampă
 Ce-mi propuse
 Din vorbă, iar eu sînt

6

Decînd întoarse - acuma Constantin
 Din nou spre Otul de unde - a fost umrat
 Pe - acel co-î smulse lui Latin copila
 Doi secolii și mai mult vulturii - a stat
 Extremitul Europei aparîndu - l.
 Decînd acelor mînti de unde - a plecat,
 Din mîna 'n mîna' a lumii seceptu dîndu - l,
 Subt umbra sfînt' a aripilor lui;
 Și - așa veni și 'n mîna mea, cu rîndul.
 Cu sînt Justinian și Cesar fui.
 Și - Anonul prin co-l sînt mi-a dat putîntă
 Să seot co - abrand și gol în legi vârmii

Li seceptu lumii perîndu
 dub

Ce-mi țepi și gol

Des marile basor, cu ale sau din gura
Cuvant, paricele ag n'a dus

Cupan, fard suprav basor, n'a dus

Si-acestui lucru pân'a-i da finta
Sedeam că n' Crist e numai o natura,
Si-acasta-mi fu mult timp a mea credinta.
Dar duse-m-a, cu-al sau cuvânt din gura,
Paricele-Ogopet po-atuncea

Imed apoi la discepta învățător

Cu l-au creșut, si n' cele ce mi-a spus
Văd clar acum, cum tu n' contradicțiune
Veri clar că si-adevăr si fals e pus.
De'ndată deci ce-urmai credință buna,
A vrut prin har să-mi suflo Dumnezeu
Ast lucru nalt si voe n' mine-a pune.
Deci ori au dat' lui Pelixarie-al meu
Cui ceru-i dote-atat ajutorare
Că seun imi fu să m'odihnesc si eu.
Legat imi e de prima ta întrebare
Deest răspuns, ci-mi cat' acum sa-ti spun
Si-altece, silet de-acasta m'prejurare.
Si-asfel să veri do fac vr mi lucru bun
Căti s'ar sandul seun il fac'ocara
Căci ori il tin do-al lor, ori i s'apun,
Să veri ce mari virtuti il afirmara
De-atata stina deun, din timpii-acei
Decand muri Gallant spre-a-i da o țara.
Tu stu cō stete n' Alba cuibul ei
Tre'i veacuri si mai mult pân'a ce n' fine
S'ostira pentru ea cei trei cu trei.
Prin sapte regi, decand răpi Sabine
Si-pânacând Lucretia fu ngropată
Stu cum supuse n'jur cetăți vecine
Si ce-a făcut ea, de Romani perlată.
Cu Bren, cu Piru ntr'al Italiei prag,
Si-alti regi, sau si cu soti cate-odată,
Din cari Torquiat, si Decu, Fabu-si Irag,

(ce lupte a
vult a

Si Quintin - asa murit din crete plote,
 Al lor renume ce-l admir eu drag.
 Strivi mândria punicelor cete
 Carii pe - Anibal urmandul invadara
 Pe piscul cel ce Tactul ni-l trimite,
 Cu ea Pompeiu si Scipio triumfara
 De abia placai, si coastei de - unde tie
 Nascut ai fost, asa-i parii de - amara.
 Aproape vremii - apoi, cand cerul vru
 Se nloarea lumii, n pusem ei semiu,
 Prin vrese Romei Cesar o tina
 Si ce - a facut din Varo pana n Rin
 Stiin vaila Leoniei si - ale penei
 Si - acolo - o stiin cari fac Rodanul plin.
 Cum ea esuad din portile Ravenei
 Prin Rubicon trecu, grabit cum nu-i
 Nici cursul limbii - asa, necum al penei.
 La dure - apoi in Spania oastea lui;
 Divartio - apoi, Farsala fu impnată,
 Ca Nilul secase de danere - nu hui!
 Văru iar Troia, de - unde - a fost plecată,
 Si pe - unde - i moit născutul din Hecuba;
 Si - apoi s'a ntor, pe Ptolomeu sa - l bată.
 De - acolo fulgerand trăsni pe Tuba,
 Si iar s'a ntor spre - apusul unde - si stărise
 Din nou Pompeiu făcea să - i rume tuba.
 Cu - al lui urmas ce - ostiri ea le nea frânse,
 Le lăsa Brut si Cassie n Caina
 Si - opta Perugia si Modena plânse.
 Si - a plâns, fugind de ea, spăsiu - si vna
 Prin trista moarte grabnică ce - si dote
 Cu - o viperă n Egiptul ei regina.
 Si până n Marea - roșie - ale lui cete

imprimata

făcut de - anar si
Nilul.

Pe a 301 P.

De - ostiri cete
cu - alui

Sp. alunei

Mărire să-î răzbune-a ei mânie.

Se-a dus, și-aduse-n lume-atâta pace
Că-nchiză capîstea lui Iamuz stete.
Dar ce art seun, care-o vorbi mă face,
Făcu-n trecut și-avea a fi făcând
În regnul său lumere ce-n mîni îi face,
Por toate far' de pret și-obscure, cînd
Cu-al heilei Corar veri co-avî să fie,
De-o veri cu ochi curati și liber gînd.
Justitia sfîntă, ce-ni dă vorbe-ali mie,
Deelui brat, de care-ti spun, i-a dat
Și-admis'aciu și ceea ce-a urmat: →

Cu Tit ca să răzbune-apoi se duse
Deel răbun al vechiului peat!
Cînd sfînta lege-apoi mîscată fusc
Dă dîdii longobardi, sub umb-ra ei
Carol cel Mare biruînd o purp.
Acum tu poți să veri cine-s acci
Pe cari i-ocur, căci au poruri nebune
Cum toate-a voastre rebo-au caura în ei.
Un rege-acum crimi galbeni îi opune,
Dar altu-o iau ca steag al lor apete;
Dar cine-î mai pîrît, nu-î lesne-a spune.
O, facă-si ghibelini ale lor arte
Supt alt vîr' un seun, căci prea presete greu
Deel ce de biserie-l desparte;
Și nu-l combată cu-ai sau quelfi mareu
Art Carol nou, ci toama aibă-o plinu
De ghiarie care-au smals mai tare-un leu.
Adese-au plîns copiii-a tatei vîna!
Nu creadă deci că Iumneren va vrea
Pe crimi să-și schimbe stema sa divină!
P'omnărită tîr' o noastră mică stea
Cu dîhuru buno co-au luerat cu dorul
În lume-onor și glorie să-și dea.

si alfel

agula sa.

Dar veni la cârmă sau spre-acestea stăruie,
 gresind astfel, nu poate-o rădicare
 Mai vie - avea spre primul Dîm - amorul.
 Ci-a-i face plăti noastre-alătarare
 Cu meritul, ni-e'n parte-o veselie,
 Lăci nu-l vedem mai mie, si nici mai mare
 Si-asa îndulceşte-aci Justitia vie
 Porvirea noastră astfel, înca nu poate
 Nicicând a se îndrepta spre-o rea mîndrie.
 Din voci diverse - un dulce cânt se roate;
 Si'n stări diverse viată - ne'ngrădită
 Dă dulcea armonie într-o roate.
 Luceste-aci într-o noastră mîngărită
 Lumină lui Romeo, lăcrărea cui
 Frumoaş' a fost si grea, dar rău plătită.
 Dar cei căror le fu'n Provanta cum
 Ori n-au de rău, căci rău sfîrşeste cine
 Al altui bine - l'ia ca rău al lui.
 Din patru fele - a scos palme regine
 Raimondo graful,
 Romeo, un om umil din țări străine

Caet 15
27

Paradis

7-11

- Drama savetului Deu Sabaoth
Superbilul nostru clava claritate
Felices ignes horum Malahot.
- 4 Aşa, şi întoarsă între-ale ei surate
Văru' cântând din nou acea făptură
De-aspura cui un dupele foc s'abate,
- 7 Si ea si toate dantele reşepura,
Si-areveni unor' parte între schinte,
De parte-ascuse 'n clipă-nă dispărură.
- 10 Cu mă'ndoiare, si, "si-i" "ficeam" ce vei
Să-i faci, o si-i stăpâne si-i vorbeste
S'astempere-al tău dor cu vorba ei.
- 13 Si-aceel respect ce întreg mă stăpâneşte
Chiar numai si gândeşte la B si Ice,
Făcî să fie că omul ce-astepete.
- 16 Putin rabda acestor Beatrice
Si-asa încep c' un timbet cald si-atore
Îneat si 'n foc să fac' un om ferice:
- 19 Acum, pe cât cu siguranță-mă pare
Te'nurec' acest meşter: cum poate fi
Pătută just o justă răsbunare?
- 22 Dar mintea ta 'n curând o vou albi,
Si-atent de vei avea la vorbe gânde
Sentința mare-ace-ti vor dăru.
- 25 Al vrei frâu, spre propriul bine-avândul,
Neorând să-l rabde omul nenăscut,
Perdute-s'a, tot neamul său pierândul.
- 28 Do-aici, bolnav multi seoli a răut
Umărul gen, în mare rătaie;
Si în trupul când Verbal să scoboare-a vut
- 31 Unu' n persoana se umana fire,
Cea tot mai mult de el îndepartată,

mă'ntrău articol 18
si-are, po cond na
lumi a si
timbet

Just răsbunare o-

Nu cel mareu dincolo alai: domie
 Becas. moale

- 34 Priu simpl' un act de vecinica iubire.
 Acum, la argument atent tu cată.
 Unuana fire cu alcei Domne unită
 Tu, ca'n creatie, bună si curată.
- 37 Dar ca priu propria culpa fu gonită
 Dii raiu, căci altă cale-o vnt' si apue
 Nu cea ce-i vntă si adevar nemită.
- 40 Acie'n cântar pedeapsa de pe cruce
 Cu firea cea primită dac'o piu,
 Mai justa veri ca nu se poate-aduep;
- 43 Dar nici mai mult vijusta alta nu-i,
 Când veri persoana care-o suferise
 Si-a vnt să ia natura care-o spui.
- 46 Siverse stări acelasi moarte
 Dorită fu si'n cer si de fudai:
 Pământu. a plâns, iar cerul se deschise.
- 49 Nu-ți para deci protu nice ideii,
 Când eu afirm că răsbunarea deapla
 Gasi întrun jude drept pedeapsa ei.
- 52 Dar mintea ta ti-o vad cum iar' să aiplă
 Din gâd în gâd spre-un nod, pe care-acum
 Cu mare dor să ti-l desleg astcapla.
- 55 Tu tiei: le-ai spus prier de ce si cum,
 Dar nu de ce spre-o noastă mântuirlă
 Alere cerul tocmăi acest drum.
- 58 Ascunză-i, frate-areasta greg sentintă
 De ochii-orieni, al cărei bun indelun
 Nu-l face-adult priu multa sa credintă.
- 61 Fiindea țira multi acest un semn
 Pe pedecă, dar Mar cine-l loveste,
 Sa-ți spu de co-i din toate cel mai dem.
- 64 Divina nula ce din gonesto
 Orice invidii, arzând schântoie'n sine,

- 67 Si. dar ne frumuseti din ca stărneste.
Nemizlocit din ca orice ne vine
Perpetuu e, căci după ce-l pătrunde
Siquelul ei, stăru tiparu-l tine.
- 70 Din ca nemizlocit ce curge 'n unde
E liber absolut, că 'n vezi nu face
Supas puterii carnelor secunde.
- 73 Co-i este mai conform mai mult 'n plae,
Căci focul stăut ce 'n toate radiasă
In ce-i e mai egal e mai vivace.
- 76 Do toate-aceste tari s'avantajasă
Umanul gen; dar una de-i lipseste,
Noleta lui fireste că neceatasa.
- 79 - Păcatu-i ringur cel ce-l aserveste
Si-egalul său cu Grimul i-l suprimă,
Căci prea putin din focul lui primeste,
- 82 Si nu se se 'ntoarce 'n deminitatea primă,
Decat umplând, prin tari pedepse date
Pornise cele, - un gol făcut de crimă.
- 85 Prin omul prim căsând deci 'n păcate
A voastră fire 'n genu'ntreg, ~~de~~ Rari
Pierdu atunei si mult din deminitate.
- 88 Si n'a putut, ai mintii ochi de-ai ai
Atenti asti, nicicum la loc să-si vie
Decat din două străbătând un plai:
- 91 Ori Domnie 'n multa sa maximie
Lă vete tot, sau omul să repare
Prin sine însusi propria sa prostie.
- 94 Tătuie ochii lui aciu 'n abisul în care
Pă statul celetern să s'adăncasca,
Umărând, cât poți, si-a mea argumentar.
- 97 N'ave puteri, în murginea-i fiteasca,

- Po facea omul, neputând aer
 Prin osculare-atat' sa i umpleasca
 100 Pe cat viu intai a se nalta prin nu.
 De-aceia deci a se nalta prin sine
 Orice putinta 'n oameni stinsa fu,
 103 Si: au sa: seata Dumnezeu in fine
 Se-uu druu al sau, la viata lamurita,
 Cu tie pe-uu druu, sau pe-ambale, mai bine.
 106 Preum o fapta ura-i mai dorita
 Se-al ei fapta, pe cat ea mil' arata
 Mai mult' a celor de-unde e povita,
 109 Divina mila, cea prin toate intrata,
 Pe toate ale cui cu drag voi
 Sa nalto-a voastra fire reapatata:
 112 Si i a fost fapta, din intai si
 Si pana 'n noaptea ultimo, mai mare
 Pe-ori care druu, ca ea, nici nu va fi!
 115 Punand putinta 'n om sa se repare,
 Mai bun fu Domnul cui sa dat perine
 Decat ca vinei i-ar fi dat iertare,
 118 Si: orice-alle dumenei n'ar fi fost deplin
 Deaptatie Lui, de nu i-ar fi merit
 Divine: fin sa moara 'ntu rusine.
 121 Si: acum, spre-a-ti fi tot domul implinit,
 Mai intore patiu ca sa-ti explic si-alt loc
 Sa-l veri si tu ca mine lamurit.
 124 Tu tiei: Vad aer si pamant si foc
 Si apa vad, si tot ce-amestecate,
 Cum toate pier si-al mortii sunt un joc,
 127 Deci acestea toate-au fost create!
 Deci daca-i adevar al tau cuvânt
 De moarte-ar fi si ele-asigurate.

- 130 De îngeri, frate, și de locul sfânt
Pe care stai, poți spune că-ți hidile
În toată a lor totime-aza cum sînt,
133 Ci acestea patru ce mi-au fost numite
De orice lucrări ce din stihii constau
Dintr' alt rîvor creat vă sînt pornite.
136 Creat a fost substanța care-o au,
Creat a fost și-a formelor virtute
În stelele ce n' au ocol le dau.
139 În plante - și vîchile, și în orice brute,
Prin marea și prin cursul așturilor
De roți de-aici, prin potentări, făcute:
142 Dar suflul direct și-l suflă'n voi
Supremul Dumnezeu, și p' dă spre el plăcere
Alături încât îl tot dorește-apoi.
145 De-aici, cum vezi, și-a voastră inimă
Prea leane-o dovedești, când ne gîndim
Cum fu creat umorul trup, ce pierse,
148 În prima mînă atunei și în omul prim.

8

- Crea pămîntul într-o sa perire,
C'ar da, n'atîl treilea ciclu rotitoare
Frumoasa chipuri patimă'n iubire
4 Deci numina ei singura onoare
L-au dat cu vot și jertfe sfînte-acei
5 Toti vechii-aceia'n vechia lor eroare
7 Ci aveau pe Dio și Cupido Zei,
La marea ea, iar el ca fîu, pe care
Diceau că-l poartă Dido'n poala ei.
10 Deci ea, ce-mi da început aci'n cântare

De nume stelar' cea cu drag privi
 De soare si - apunând si când răsare.
 13. Ci a mea suie 'n ea nu-mi fu simțita
 Dar sigur fui ca sunt suit, firește,
 15. Vărând pe Doamna mult mai înflorită.
 16. Si cum schinteia 'n flacări se-osebeste,
 Si un glas de alt glas desinghe-se deplin,
 Când unu-i feru iar altul scade ori crește,
 19. Varui lucruri așa intral ei senin,
 20. Rotund si, cred, cu inle roat' ori roro,
 Precum li-e dat gradot un vâz divin.
 22. Văicând un vânt din recii nori de vara
 Vărut ori nu, cu grab' așa nu vine
 Încât tărziu si leves să nu-ti pară,
 25. De ai fi văzut acele lămpi divine
 Venind spre noi, căci dăru lor lăsandu-l,
 Ce începe sur din ceruri serafine,
 28. Cântau arfel de dulce - nu cânt, în rândul
 De ităim venit, că fără de dor apoi
 30. Micicând n'au fost de-o si tot ascultându-l.
 31. Venind aproape - o facel' atunei din rou
 „Stău gata toate” - așa încep când stete
 „Pe placul tău spre o trăsăltă de noi.
 34. Aici n'ău cere, si un umblet si într-o sete
 35. În ingerii murtim curescul joc
 De care-odată tu cântasi poete:
 37. Voi minti ce-uruti al tielea cer de joc -
 Si atât de mult dorim plăcere - a-ti face
 Că tot cu atâta drag vom sta pe loc!”
 40. Deci după ce privi, să văd de-i plac,
 Spre Doamna mea smert, si o ei privire
 Făcu să fie - a mea 'n veghiată pace,
 43. Mă întorsei spre-acel duh care 'n vorbe
 Promise - atât, si;; cine esti, să-mi spui?

Ince Doamna
 mea alina
 privirea

46 Shigai stătu de-o mare - a mea m'boldire.
 Oh, cât de mult a-aveu si cum v'arui
 Sporind de i' d'cei, prin noua veschie,
 Po-când vorbeau, plăcerea prin 'a lui.
 49 Si - asa sporit vorbi; In lumina vie
 Au stat putine. Mai mult dac' as fi stat,
 Mult rău co-aceu va fi n'avea să fie!
 52 Mă tine - ascuns de tine harul dat
 Ce în mare mă m'presară si m'braea
 La fel e' un verne n' tot învermîntat.
 55 Tu m' ai iubit, si - aveai de ce, c'ei dorea
 Trăiam mai mult, as fi întrecut si s'vonul
 57 Tubera mea întru câte - avea să-ți fac.
 58 Si malul stăng pe care-l udă Ronul
 Dui sor de unde pe l'orze-urmas il are,
 60 La data vreme n'astepi cu tronul,
 61 Si - ael Italie colt frumos în care
 facta, Bari si Crotona sînt
 Si de - unde Triont si Verde descind spre mare,
 64 Si - aproape fui să imbrace regere vermint,
 În tar' al carei ses Danubiu - l' spală
 Când lasă n' unu' al Montilor pămînt;
 67 Si - ostroval drag ce n' negru fuu să imbală -
 La golful tău, Peloro si Pachino,
 70 Pătit cumpiet de - alui lui navală -
 Nu prin Ti Jau, ci prin păcloase vine,
 Si el dorea pe - ai săi stăpănitorei,
 73 De Carol si Rudolf născuti prin mine,
 73 De nu m'pingea un quesi spre - o rori,
 Ca de - obicei, popasele m'pilale,
 Să shige prin Palermo : O mori, omori!
 76 Aceasta de-o vedea sarmam - m' frate

oian?

Cel rău

/rău

In fata vei avea co-acum ti - e 'n dos

- 35
neaca
- 79 Si - ar fi gonit golarii - avea co - avea
Din spanio, spre - a nu intra 'n pacate.
De lipsa - i e, vai Doamne, - a prevedea
Priu el sau altii, spre - a nu mai pune 'n barca
Mai mult decat sa poata duce 'n ea.
- 82 Avaru - i dupa nascut, din lango Parca
Nevos - avea de altfel de servi, veri - bine,
Sarii de - acce ce sau neresu si 'ncara.
- 85 „Funda' marea mea placere 'n mine
Co - al tau cuvint mi - o da, stapane - al meu,
Tu 'n cel co - oricareui bun e cap si fine.
Mi - o veri, cum cred, precum mi - o vad si eu,
Mai scumpa - mi e, si - mi e si mult mai cloro
Laci tu mi - o veri privind - o 'n drum nezu.
- 91 Tu vesel m' ai facut. Explica - mi daro,
Levantul tau ce - mi pare - a fi 'ndios:
Cum poate - un dulce pom da poam' amaro' ?“
- 94 I - au tis, iar el: „De pot ca sa - ti descos
Acost un adevar, tu cel co - l core
Supremul Bun, ce misca prin placere
Intregul regn co - l meu, facu virtute
Motrice 'n el divina - i prevedere.
- 100 Si nu numai: natu'ri sunt prevadute
In spiritu - i perfect prin smeri el,
Ci intregul esse - al lor cu - a lor salute.
Deci arel asta bata 'n orice fel,
Patol ajunge prevadute - i fine
Co si - o sageata ce - o 'ndreptesi spre tel.
- 106 De - ar fi altfel, ar naste veri tu bine
Regatul co - l strabati atari efecte
Ce n' ar mai fi creatii ci ruine.
Nu poate fi asa, de n' au defecte
Acele minti ce 'n stela pun miscare,
Cum Primu - ar fi, caei nu le - a fapt perfecte.

- 112 Dovesi că-i adesea vrei și mai clare ?
 — „O, nu, căci în neccesse, clar o vrei
 Nu poate sta natura în nelucrare.”
- 115 Si- apoi: „N-ar fi mai rău de om, ce crezi,
 De n-ar putea trăi în tovărășie ?”
- 117 — „O, da, i-am zis, și aici nu'cer dovezi.”
- 118 — „Si poate fi, de n-ar fi în vieto vie
 Diverse - oficii, bine limitate ?
 Deloc, de-i drept ce-al vostru dascăl vrie.”
- 121 Aici n'aduse cu doctrie dato,
 Si- așa nehoie: „Tei caile - se diverse
 Tântăni să aib' a voastră activitate.”
- 124 — De aceea mu... solon, altul l'esse,
 Dineoa Melhisedec, sau cel ce-si lasă
 Pîndut pe- aripă copilul pe-mde mersu.
- 127 Rotita fire când sigil apasă
 Pe-al mortii lut, perfect de bine împarte,
 Dar nu distinge. o casă de-altă casă.
- 130 Un mare e că facor se desparte
 Din marea de hrană, și-i dat Quirin
 Din tal'asa de jos ca fîu lui Morde.
- 133 Natura generato ar fi în deplin
 Si în toată avînd un drum cu-al ei farule,
 De n-ar învinge avel prevar divin.
- 136 Acum co-aveci în dos, ai divaite.
 Dar ca să-ni veri deplin iubirea mea
 Si o mantie-ti veiu dă peste vestminte.
- 139 De-apuneri Tîrca, când norocul vrea
 Să-i stea împotriva, ea, ca și ogorul
 Ce nu-i prieste-un sad, dă probă cea.
- 142 Li-aleria lumca de-ar privi cu zorul
 Ce fel de fundament natura pune

Când aflu Tîrca
 de acord
 cu fa
 Norocul, dă, ca ori
 ce-alla
 sîmintă
 ce nu-i us
 propriu
 sol, o probă cea

145

S' urmare lui, mai sunt i-ar fi poporul!
 Dar voi sileti sa intru 'n reliquiu
 Pe cei co-au fost născuti să 'nvingă spada,
 Si faceti neg pe cei cu prediei bune
 Si - umblând pe - alături perolati în fel strada."

9.

4.

Apoi, Clemento, lămurit când fui
 De Carlo - altău, și - mi spus cum dărmarii
 Aveau să - si bată pe de - urmași lui,
 Mi - a zis: "Dar taci, și lasă să curgă anii!
 Atât mai pot să - ti spun co - o fi naivie:
 Că just amor urmo - vă - va pierzanii."

7.

Apoi piat' acelu' floacău spinte
 S' a'ntors spre soarele care - o străbate,
 Ca și spre - un Bui de - odihn' a orice minte.

10

Fapturi înguși și suflote 'nșelate!
 Vai, cum vă 'ntoarceți de - așemenea bine,
 Cu ochi tuiti mereu spre vanitate!

13

Si tot' alt foc spre mi varui că vine
 Sui sfera lor, și claru' pe de - afară
 Vădeți dorinta - i de - a vorbi cu mine

16

Dar ochi Doamnei care - arupă - mi stă
 Ca și năvite, fix, cu - o lor privire
 Mi seeră veghlat de dulce - așeză tui dară.

19

Dorinta, mole - o, fă - i curând plimire,
 Seneș dub, are zis, fă proba ta
 Că poți răsfărge 'n tino - a mea gândește."

22

Sui funde - i, de - unde pân' atunei cântă,
 Deși n' o cunoscare, aca lueare,
 Cum face - un om dispus a te - apătă,

25

Mi - a zis: În partea țării far' de - onoare,

Macar și
 Spre bunul soar

alor

De dău sa dar, pario
 dub plimire
 curand

Mi - a zis, dar - nu în
 noua aca lue

Alu loc e în țară

Co inuina fii dca arlei
noti lunt nu

Dui sal de partizan

Italia, cã face ntre Rialt
Si murele ce da Prelei dã itroare

28 Un deal se naltã, însã nu prea nalt;
El patrie este-acelã placãri pe
le dote-acelã loc cumpãit asalt.

31 Vlãstar a fost si ea al mamei mele.
Cunãta fii, si-aici ntr'acãst rogat,
Cãci roaba fii puterã-acelã itele.

34 Ci-mi iest aici cu drag al meu pãcat
Si nu mã plãng si nãbd cu versio,
Tar d'ast' al vãtrã valy poate-i mirat.

37 Odorul rar, cel mai aproape mie,
Vãsit al nãtrã cer rã ni-l omize
Dare nune-avã, si stãu pãu' o sã-i fiã,

40 Avea-va suta de-ani sã se'nãmize.
Li-verã, de-avem de fãptã-a da doradã,
La primei vici si-a douã sã-i nãmize!

43 Ci-altfel gãndeste ari acea gamadã
Futur-ãdãge si Taliament, alt gãnd,
Cãci ori cãt iã bati nu vici sã vadã.

46 Dãr baltã Vicente, si'n curãnd,
Schimba-va apa'n sãnge bãduãul,
Cãci prea-i rebel de-ori ce virtuti fegãnd.

49 Tar unde l'il i'arãste cu Cagnãul
Sã poart' un domn cu-atãt de naltã schime,
Cã-i fãe, spre-a-l prinde, de pe-acum arãul!

52 Vã plãnge Feltrã bãtã face crime
Romãnicu-i pastor, hoar si-atãse
La'n Malta nu va'ntrã mai viedme nime!

55 Spre-a-l încãpea pe tot, ce codã mare,
Si cãtã truda po-unu a-l cãntãri
Tot rãngelo cel ferrarez pe care

58 Ast popo nobil are-a-l dãmã,
Telor spre-a fi'n partid; si-acelã doner
Conforme viciã acelã tãri vor fi.

38

Un deal se naltã, dar nu
De unde roboni

Si eu si el eram dca o lãpã
Cunãta mã cheuã,
aci-ntr'ãst
La vãtrã vici si-a douã sã-i nãmize!
Ci-o vici mele co

ast au cãntãri

ci-alt gãnd

Tar ci'n rãnge va schimbã, si nã
Pe

viciã

[No stat
La pãndã atãri
Si nu nã viciã nã
dãmã nã dãmã]

viedme

Spre-a fi crime
Telor

- 61 Oglinzi sunt sur, iar voi le crește Tronuri,
 le'n noi resfrâng pedetul vresei spinte,
 Așa că ne par dreptă-acerte tronuri."
- 64 Aici tăci. Si apoi luai aminte
 că spre-alttele s'a întors, când am văzut
 că intra'n sper' așa cum fu înainte.
- 67 Că întâiul foc, co-acie-mi era stuit,
 în fata-mi stând luecare-avea'n figura
 la si-mu rubie de soare străbătut.
- 70 Plăcerea'n cor le dă lumina pură,
 la rîsu-aici; dar umbra, de durere
 mai multă'n rad, pe-atât se face-obscură.
- 73 Etenu' vede tot, si-a ta vedere
 se'nluie'n el, tîeāt, ferice-odor,
 nu-li poate-arcunde nici un fel de vrese,
- 76 Deei vocea ta ce desfătează'n cor
 tot ceru'n rînd cu-acele lămpi divine
 le-si' fac din sare-oripi, hlănuia lor,
- 79 De ce nu vocea dorinta sa-mi aline?
 Eu mi-ti-as astoptă să-ntrebi cuvîntul,
 în tine de-as vedea cum vorb' tu'n mine.
- 82 Barumul cel mai larg, așa deei sfîntul
 Vorbi' neepînd, ce apa'n el cuprinde,
 Afar' de-acei ce neîngură pămîntul,
- 85 Spre soare între protionile tărîni se întinde
 Așa de mult ca face meridian
 deolo unde-al zilei fapt s'aprinde.
- 88 Acestei văi îi fui cu riveran.
 În stînga Marelui care'n scurta-i cale
 Desparte fenoveșul de Torcan.
- 91 Spre-Apus și zori aproape-au zori egale
 Ruga'n sud și-orasul de-unde fui

simplu

?
 Li'n unu, peat dinuAcel barui, nro neop
d-o s'fautulSe întinde
la în care facul cel
de timp-

Cu punctul

- 94 Si-al corăi port vâru de sânge-o vale.
Si: Folco n'a murit poporul cui
Stăut i-au fost; si-acestei lumii rotunde
Ti dau tiparul ce din ea-l auu.
- 97 N'a ars nici Dido 'n flacări furibunde,
Mămurind pe tot si pe Creuze-odată,
Ca mine 'n timpul cât auu ce tunde,
- 100 Nici fata die Rodope cea 'nrelată
De-al ei Demofoon, nici sco: diu fire
Flereul de-a regelui tesalie lată.
- 103 N'avem cântec-aci, aurăci Timbrie,
Nu de păcat, căci el din când n-e scos,
Li do prevăru-o cel ce rănduiește.
- 106 Aici al viter mare si frumos
Efect il veri; aici discerni un Bine
Prin care-acesti de sus lăcrată 'n pos.
- 109 Dar toate-a tale veri spre-a ti si desline
Ce 'n sfera noastr' aici ti se incara,
Se cade-a mai vorbi si-altfel cu tine.
- 112 Tu vei sa sti ce duh e, aradara,
In focu-acel vești ce schinteiește
Cu razele de soare 'n apo clară.
- 115 Să sti că 'n pacea lui se despotarise
Rahab, ce-aci 'n ti a noastră stea primită
In cel mai mare grad ni-l sigilează.
- 118 In ceru-acel, 'n care-i vârfuită
A Terrei umbră, cea duntăie 'n ea
Prin marea 'nvingere-alui Crist-mietă,
- 121 Tu juri ca intruna dăruie noti s'o soc
La drept trofeu a 'nvingerii cei spinte
Ce smulsi-a fost prin palme bătute 'n eu,
- 124 Ca 'n sfanta țara mergeri nainte
Lui Iosua ca primul fir i-l toare —

at menționez, cum că d
coi - l' ambi.

cu mine, atât cât păsărea
comune

urgente
li amu prevăru - ura
nparte
măsurare

Similitudine
Prin mână ce creștea
cu se
lucra

- 117 Ci - acestea Papei nu-i prea stau aminte!
 Drarul tău, clădit de-acel ce n'itoare
 Porintelor său doru 'n privirea tel,
 Si - a carui peșm' atata plăm ne stoarce,
 130 Produce blăstematul criu acel
 Ce - a dus și miei pe - un drum nebun
 Făcând pastor pe - un leu, și pentru el
 133 Pe marii doctori miei un preț nu pun,
 Nu scriu scripturi, ci numai decretele
 Fac studii - așa cum marșurile - o spun.
 136 Si papi și popi cu - acestea fac parale!
 Lor nu spre Nararet le zboară gândul,
 Spre care 'n sbor gâvil făcūt - a cale.
 139 Dar Vaticanul și - alte părți de - arândul
 Alere 'n Roma, foste cimitere
 Celor ce s'au leptat pe Otru - urmându-l,
 142 Nor fi 'n curând scăpați de-adulterii!

10

7m nunt - ne si ochi

- 4 In Fiul său privind cu - acea iubire
 Ce si - unul și - alte - apururi o stăruiește,
 Puterea primă cea far de de rostire,
 Tot ce prae ochi și minte ne rotește
 Prea cu - atâta curs ca nu cuteaie
 Să nu - l admira ael care - l privește.
 7 Cu mine 'n sus tu ochi - i îndreptare
 Crestine - a cum spre cor, i aflăm o parte
 In care - nu cere cu - alt cer se 'nvecieare
 10 Si - admir' aelost rostul sfintei arte
 A maistrului ce 'n ea găsi plăcere
 Așa ca 'n veii el ochi nu-i despote.

7m nunt - ne si ochi
 7m nunt - ne si ochi

a stăndu-uragilor

n'elu' fărâ

pădure

Tăcerea al lumii cură,

de li place

si la sa in pace

scandalo

Pier

13 Si veri de aici pieriza lui cădere
 De-alungul său plavete cum lo mla
 Spre-a fi de ajutor ori cui li-l care.
 16 Dar calea lor de n'ar fi abătută,
 Putere multă 'n cer ar fi prisos
 Si-orice putere jos ca si pierdută.
 19 De-ar fi, putere ori mult, deci clime-i reos
 Dui dreptu-i drum, mintea ar fi, veribine,
 Al lumii curs întreg, si sus si jos.
 22 Tu stai acum pe banca ta, creştine
 Găstănd în gând din primul prănz, de ore
 Voies mult timp să nu simţi truda 'n tine.
 25 Ti-am pus pe masă si tu poti să iei,
 Căci grăpa mie 'ntreaga mi-o cuprins
 Materia mea ce rob mă face-al ei.
 28 Supremul sero în vecineta natura
 Ce imprimă lumii-a cerului virtute,
 Si-a sa lumina-i vsemilor măsură,
 31 Din punctele, ce lo facu stăute
 Mai sus, unit rotea 'n spiralele prin care
 Cănd se întoarce si de si mai înte.
 34 Dar eu eram cu el. Ci-a mea ureare
 Cu n'o simţi, precum de-un gând al lui
 Nu stie-mi om nimic, cât timp nu-l are.
 37 Realitate e, din cauza cărei sun
 Atât de înte pe-a vârtutii scara
 Că 'n actul sau de timp neose nu-i.
 40 Ce-aprins, acestia trebuia sa pară
 42 Nu prin colori, ci prin lumina clară
 41 Ce 'nto' arla stea sul dreptu ei creşti!
 43 De-ar pune minte si-arla si doveri
 De dub ori cât, eu nu ti pot descrie
 Dar poti si crede si-e dori să-i veri.

Găstănd apăsătorul dat,

La nu te mira ca ma
vrem fantazie de op

Când

Nici când

Am fost cum

caci drago si fara

V. M.

cum care sa
dura

ca - face a fur

O, cindea do. unde
eu rosiu, fu

si scumpe feme
av.

deci ce sa ve- arca
spre car nel

46 Spre-atat de sus de n'avem fantazie
De-ajuns, sa nu te mira, ca nu-i putinta
Le-i peste soare - unamul ochii sa stie.
49 Atare-i deci a patra locuinta
A Tatălui ce-o salut' apotand
Cine ia din el si lui si din fiinta.
52 Dar Doamna mea: Dă gratie-acum, zicând,
Dă soarelui cel nevăruit, el care
In art văzut te-aduse bine vrând,
55 N'a fost dispus vs un suflet spre mai mare
Chelavie, ori mai plecat spre Dămnescu,
Din cal putu c'ntreaga sa neordare
58 Precum am fost la vorba Doamnei eu,
Si-atat de adâncea in el iubirea-mi fuse
Ca Doamna mi-a perit din pândul meu.
61 Dar ea simbi cu drag, căci i plăcuse
Utarea mea, iar de lei ochi zimbund
Spre multe-obiecte-unita minte-mi duse.
64 Si multe vii splendori văzui venind,
Si-mi centru-având in noi, formau curmă,
Mai de lei in glas decât in chip lucind.
67 Ase vedem incip' a noptii luna
Adeseori când țările-abuzoase
Păștear' in cerc ce-l face-a ei curmă.
70 O multe-a gemme-atat de de frumoare
Si scumpe ceste, de-unde vin, le are,
In-cât din tara lor nu pot fi scoase!
73 Tar cântu-acestor fapte-a fost atare
C'astept' un mut, spre-o-i fi de-acolo solul,
Deel ce. origi sa zboare-acolo n'are.
76 Si-asa cântând si in penele noastre-ocolul
Facându-l triplu soare-acei de foc,
Avenim stobor co-aproape-au polul:

raport a adunat

C'asteptu un mut, care a-l fi-ut
dese abor spre ceruri
Apoi, cantand, in pene
De hai ori stându-l non

Parau femei cari nu spre-a sta pe loc
 Si n daua o clipa atentie le-o preste
 Spre-a prinde noul tact al altui joc,
 Si un diub simtu din roata ca mi vorbește:
 Cănd raro, grătiei, de unde n vezi aprinde
 Amorul viu ce-arsănd prin sines, crește:
 Multipli n time-atât de mult se întinde
 Încât te urea n sus pe scări pe case
 Fără a se întoarce nimem nu descinde:
 Acel ce-ar urea să-ti nege n setea-ti mare
 Căharul său de vin, el liber nu e
 Cănu nu-i nici rânul ce nu cerge n mare.
 Ce flori oareasă, ai vici să ti spue,
 Al nostru cer pruit cu nămorale
 Priviri de Doamna ce spre cer te sue -
 Tu fui un miel al turmei lăudate
 Ce-o duce Dominic pe-un drumu serin
 Ce'ngrasă mult pe-acel ce nu s'abate.
 Acest ce n dreapta mea mi-e mai vecin
 Maestre-ni fu si sot, si mare-i tice,
 Si-albert al fost; eu Toma sunt, d'Aquin.
 De vrei ca să-i cunosti pe toti de-aice,
 Mergând îi voui numi, iar tu urucară
 Cu ochii n jur cununa-ne ferice.
 Gratian a treia facla ne-o orucară
 Acel ce n Dreptun ne-a făcut uroră
 Căsarca încât tot rânul jubileară
 În corul nostru-a patra făcliară
 Tu Petru cel ce si-a jertfit voios,
 Ca vaduva, pe-altar a sa comporă.
 Al cincelea într noi, cel mai frumos,
 Răspir atot-amor ca toti au sete
 D'audă stini de el în lumē jos.

multipli
 ce-apsa
 lăudat, în tur

Cănu nu-i nici rânul
 ce n are dăru

In el e naltul duh cui i se dele
 Atata minte, ca do-i sfant ce-i sfant
 N'a fost alt om stiind mai mari secrete.
 115. Apoi veri facla cea ce pe pamant,
 Om viu fiind, varu' n adane divina
 Natura' n primi si-a lor azeramant.
 118. Intr' alt un loc mai mie ne e lumina
 Si al vremilor crestine - un advocat
 Deel ce-a dat lui Augustin latina.
 121. Al mintii ochii avandu-l indreptat
 Lui facla' n facla' precum mizeri cu mine
 La facl' a opta tu vei sta' nretat;
 124. In ea-i ferice de supravie bine
 Inalta minte ce-apata falace
 Aceasta lume-orice asculta bine,
 127. Sub cerul de aur trupul sau i' u' face
 Lui corole-a fost gonit
 Din chin si-exil veni' ntr-aceasta pace.
 130. Parastu' in locul lor po' nblacarati
 Tridor, Beda si Richard ce fu
 Mai mult decat un om in contemplatii.
 133. Tar de-unde te rentorci spre mine-aci
 I locul aslu' ce ntr'alot de nese
 Gandiri trand, tarsi moarte-avi.
 136. Si gior, etasna facl' aceea fese
 Si nalta ventati prin ugrita
 Latine n strada pailor propuse.
 139. De-aci, precum un omie, cand invita
 Mreasa lui Hristos de se gastera
 Pe mine al saluta, spre-a-i fi iubita
 142. O parte trage pe- alta si-o urbeste
 Si dulce-artel sunand tintitul lui,
 Ca sufletul dispus ti se toperste,
 145. Si corul gloriei asa-l varu'

Goud din trupul sau, aceto-i face
 Sub cerul de aur, de-unde arel fanu'

La nce dispusi

148. Potind, si - me glar si - alt glar si - al tuturor
 Cu - acca dulceasa co nu poti s'o spui
 Decat in cor unde - i eterna hora.

11.

0, griji nebune - o lumii muritoare,
 Ce false sunt acile silogisme
 Cari plumb pe - aripi iti pun ca sa nu zboare.
 4 Succede - acesta legi, si cu sofisme
 E cest do - aici, vreau altu - o pretie,
 Si - a fi stapani priu sila si - a forime,
 7 Ducea negot civil, si - aici hotie,
 Tar altu 'n pofta carnu namolit
 Se mistue, sau face 'n toadavie,
 10 Cand eu do toate - acestea mantuint
 Eram cu Beatrice 'n ceru 'n case
 Cu - ara do mult onoare fui primit.
 13 Tar cand se intoarse 'n spera piecare
 La locul sau avut si mai nointe,
 Si - a stat fixat ca 'n lustru - o lumânare,
 16 Sintii, din mine - acilei placari spinte -
 Care - mi vorbi distain, tot mai zimbind
 Si tot mai clare facându - se, cu vînte:
 19 Precum din lampo vecinica m'apriind.
 Si eu, privind in raze - ai, am putinta
 Si gaudul tau si cauza - i s'o cuprind.
 22 Cu sad ca te indosti si ai dorinta
 Sa - ti spui deschis si clar, ca, luminata,

ori sfarsit?

menit - si sfarsit

Se bucuram,

glorie

Tar cand apoi
 In cest lo punct
 Sau de -
 Spui o sta -

fixandu - se

55 N-a fost prea sus de-a nasterii regnuri,
 Când si'ncepu acest de case spuri,
 La pară lumii prin virtuti minime.
 58 De tânăr el, pentru o femeie cu
 Ca mortii în casă nimeni nu-i dă cale
 Cu drag, intra în război cu tata lui
 61 Si în fata curții lui spirituale
 Si coram pătre si logodi iubite
 Cea și cu și mai dragă vreau să-l.
 64 Obscur și în dispreț, ca nepetita
 De nimeni, văduse de întâiul rôt, rămase
 O miie de-aur, până ce el venit-a,
 67 Si nu-i servi că vesel o oflase
 Cu-amice, când pe nume fu chemată
 69 De cel ce 'ntreaga lume-o 'nspăimantase,
 70 Nimeni, c'a fost feroce de barbat
 Incât, pe când rămase jos Maria,
 Ea vru pe cine-o fi cu Crist creată.
 73 Spre-a ne-ti lungi spre-obscur alegoria,
 Acești amantii din spusele cuvinte
 Tu-i ia ca sint Francisc si Sărăcia.
 76 Concordia lor si-amorul lor ferbite

cum cu Crist pe cine
 co-o fi

lungile ?

79 La multi le-a fost izvor de gânduri sfinte,
 Ora ca întâi Bernard cel preamărit
 80 Si descultat, urmând atare pace
 Si în fuga să credea c'a răbarit.
 82 O, nestiută avere, bun verace!
 Descult fugi laud, descult, Silvestru
 Urmând pe mine, - atât mireasa place!
 85 Si-aza de-aici, păvute si mactre,
 Cu domna sa si solie se ducea,

VI M.

- 88 Amite do-acum cu-alor smeni capetru.
 Ca el ca tat' un Bernardone-avea,
 De laz cu ochi 'n jos micand un stelu,
 Si nici ca domn do-adane dispret parea,
 91 Ci 'n chip regal lui Inocentiu 'i dote
 Pe fată aspru gand, si o tagmei lor
 A tagmei sale cea distain peote.
 94 Cand mult a fost umand smeni popor
 Pe-acl a carui viata minunata
 Mai bine sar canta 'n caracul cor,
 97 Prin Dobul sfant alunei do-a dono dato
 98 Do-Onorie fost-o veduca dorinta
 A mariei pastor incununata.
 100 Avand, apoi, do-a si maris dorinta,
 In fata stand Sultanului trufas
 Vorbi do-Crist si-urmasii intii credinta.
 103 Co-afland pentru botez prea patimas
 Pe-acl popor, spre-a face ce-i propuso
 Si a intors 'adape-auroncul inas.
 106 De-utro Tibre si-Ano Crist ii pase,
 Pe-un aspru stau, sigitul sau din jure
 Si 'n carnea sa doi ani pe-acesta-l duse.
 109 Cand celal-a urit spre-atata bine
 A buierut sa-l sue 'n cor la plata
 Co-o dobandi 'n smerenia lui do-sine,
 112 La frati, ca dreptilor exeri, lasat-a
 Pe-doavna cea iubita atot, cerand
 Sa fie do-al ei drag la toate gata.
 115 Apoi din poala ei plecata cand
 Se intoarse 'n cerul sau ast' suflet mare,
 Si-un alt corcung al trupului neorand.

ma pet
 are
 Puni do-mi
 si

?

boara i caru
 anu

118 Gaudete - acum deci cine-a fost el care
la domn colea spre telul drept linie
121 Corabia lui Ian Pichu 'n larg pe mare!
122 Tar el al nostru patriarh ne fu.
123 Deci poté vedea do'neacă marfuri bune
124 Deci cei i sînt urmasi cum el i vru.
125 Li-atîit de-avida do-altfel de pîsune
126 E turmea-i do-asi, cî nu se poate-apoi
127 La nu se 'mprăstie si pe cîi nebune.
128 Pe cît mai mult rîslele-ale lui sî
129 Se pierd de el, pe-atît mai sîiase
130 De lapte viu la staul înapoi.
131 Mai sînt si-atari co-au team' astfel a face
132 Si stau lîngă păstor, dar mari ce sînt, cî sînt astfel
133 Putine postari do-auru li-e sa-i 'mbraço!
134 De n'a fost deci obscur al meu cuvînt
135 Si-atentia la do-a stat tot atîntă
136 Si cate-au spus aminte ^{de nu le} dădă au spus în vînt,
137 Atunci dormita 'n parte ti-e nîplinită,
138 Căci veri copacul de-unde rup cî'itate,
139 Si veri restrictio care-mi fu rostită:
140 Ce'ingrasă mult pe cel ce nu s'abato.

Căpîng lui-patri lîni ca se

Paradis

12-16

Coet 16
53

for acelas last unu

Abia sfirsi fericea faclivaro
 Cuvantu-i ultinu, si neepu sbrand
 In roat'a se nra diuina moara.
 Dar n'a necheiat deplin o roata, cand
 Veni io nengo alta roata sfanta,
 Si n cant si n curs urmând-o
 Un cant ce intru n toate cante cantu
 Si mare-aii si a marilor femei,
 Ciu raso puma intru pe-o casanta.
 Si asa precum si nori nuptiei
 Fac aieri paralel si nro coloare,
 Cand tano da porunea sevei ei,
 Dar cel angust da celui larg lueare
 Precum fu gloriul ninsiei mistite
 De-omor, asa ea negura de soare,
 Si adue aminte lumii linistite
 La domnul pact cu noi-a pus, cand plona
 La alt potop el ne so mai-primite:
 Oa inprezuntul nostru-aele doua
 Cuvemu de trandafiri ca n veci nu mor
 Si asa pe-un tact cea veche cu cea noua.
 Cand hora si alta sarbatoare-a lor
 De cante si de cantare data
 Cu versu si drag, lumini in cor,
 Si opria in loc pe-o vire concordata
 Precum si ai nostri ochi oricand n e placul,
 Si asa se nehid si se deschid deodată,
 Din stinul unei placari din colacul
 Cel nou un glas cind n'a las apu vine,
 Precum e dar apu steno sa si acul.

problema
 cand incu
 colura
 fari

acu acelas locu
 ce atat inuare tot

se cum n nra pe

la fel cu

deci si nra
 cu dea nra nra
 dule
 Si nra nra
 Si nra nra
 Si nra nra
 Si nra nra

Si-asa neapă; lubirea ce-arde n mine
 Mă îndeamnă să-ti vorbesc de-al doilea duru,
 Căci el de-al nou vorbi așa de bine.
 E just deodată laude-a lo-aduep,
 Căci lor, precum alături se luptară,
 Si- alături gloria învingeri le luce.
 Ostenii lui Hristos, cari schiup costară
 Din nou a se născu, înecat umblau
 Urzându-se steaguri, slabi și n-oaste roșă,
 Când cel pe care toate domii îl au,
 Văzând pe-ostenii în groapă cu piciorul,
 Din mila numai, nu ca meritare,
 Si-dat, cum zic, mizeriei ajutorul
 Prin doi croi, să spue și să facă,
 Pro-a seato din gheșul dinu poporul.
 Din țara de-unde blândul țefir pleacă
 Si căld prin muguri cei noi pătrunde
 De cari pământu n-nou vest mânt se mbracă,
 Si-aproape-acelei născălii de unde
 În dorul căror țeb în lungă-i fugă
 De multe dăți oricând om s'ascunde,
 Deolo stă fericea Callarugă
 Sub para țare-a vrednicului scut
 Cu leul subjugat care subjugă.
 Aci îndrăgitul mire s'a născut,
 Al legii noastre, urut atlet se iare,
 Cel blând cu-a săi, dar color răi termut.
 Geiata când fu, spre multă aleasă
 Fu mintea-i plină de divinel for,
 Că n-mamă el și-a fapt-o profeteasă.
 Dar când s'au împlinit în sfântul loc
 Logodna dultă el și legea vie,
 Si și-au promisi iubirea reciproc,
 Femeia care-i stete mărturie

târziu

Văzu oștră

Cău țara ce-i subjugă
 Să-l pe căușă

perce

Ce în mamă

Dar când făcu
 Apă în spate

Târziu artă subțire

În vis văruit - a fructul de mirare
 Ce-avea din el și ai săi urmași să vie,
 Și-asa, spre-a fi acel ce-a fost și-atare,
 I-au dat din inspirație divină

Un nume - al cărui sens întreg îl are.

I-au tis deci Domenic. Vorba deplină

Într'e ca de-un plugar pe care Crist

Aleru-l-a spre-a-l ajuta în gradină.

Păi, ce-i drept, și tot și-argat lui Crist

Căci primu-amar i-a fost spre-acea povară

Pe care în locul primei ne-o dăte lui.

Veșhind ordere cu gânditoare fată,

Găsit era în vr' un colț de-a sa matrișă,

Por'car și zis: lu de-asta sunt în viață!

O, tata lui, aveas tu ferice

Și mama lui, cu adăvarat giovană,

De-i bine tăleuit, precum se zice.

Nu lumii ce-are se rebato-asa de vană

Arvând Tadei pri pe Ostiense clenu,

Ci dragoste de-adevărată mamă

Un Doctor mare în scarla vreme cerul

Facându-l, începu să tunda via

Ce-albeste în pripă când e rău viierul.

Din tronul ce-ocrotea și soraia

Cea justă în vreme (nu tronul, ci nișei

Ce zăd în el ne-aduc ticăloșia)

Nu spre-a învoi drept sare doii-on trei

Nici primele vacante încasate

Nici dijmolele care sunt pauperum Dei,

Nu astee vră. Ci voia de-a se bate

Cu lumina cea pentru acea lăpina

Ce dă acesle fere flori bogate.

ca să sapla lui
 ducău în
 spre cod ducău
 învart canal

parand că ar dă

16 explice

clenu

romana care

Din care, acci vati asta

Dă aște flori ce în zar în a viderate

Deci cu doctrină și cu răvnă mare
 Tula în oficiu - apostolares, curgând
 Ca și - un torent ce sus isvori - și are,
 Și - ara descinse în jos năvală dând
 În codru eretici, ce se mulțiră,
 Tot unde - afla mai tari protumuri stând.
 Vălele multe - apoi din el porniră
 Așa c'arbutii din cuprinsu - stregii
 Catolice prădări mai vii sporiră.
 De - a fost atare - o noată a tolegii
 Pe care s'apără credința vie
 De - a' nvis interne lupte sacrilegii,
 Tu poți vedea și - a altei vrednicie,
 De care, pân' ai nu fi eu venit
 D'acum vorbi cu - atâta curtenie:
 Ci - atât de ros e lierul ce - a' nvalit
 Orbita încât se rupe - ar cîmpătăniul
 Și mustul dulce - otet a devenit.
 Căci gloata lui, ce drept mergea dentăniul,
 Punând picioru în prăsi săi, ară cură
 Spre partea în care primii - au pus căleăniul.
 Vedea se - va în curând ce rea cultură
 Face ei, din seceris, când pînul lui
 Pocire - va ca nu - i primit în sură!
 Desi nu tie că în toată cortea nu - i
 Măcar v'o filă donu într'ale sale
 Pe care să ceteri: «lu sunt ce fui»,
 Dar n'o fi d'aproparte, nici lasale
 Sui cari ai legii - atari n'ies interpretii
 Că unii - o sîrîng, iar alții - o iau la vale

atunci când nu eram

?

caută vobă

nu - i mai

Cu fui Bonaventura 'n timpul vieții;
 Si-oricând goji, si nu 'n oficiu miei,
 Le-am pus nebiruit de sus părții.
 Iluminat e si-Augustin aici
 Ci primum între dascăli goji
 Cu cerul s'au făcut priu sfoar' amici.
 Ugo Sanet Vutor si doi Cetri apoi
 Comerlor si Tiparii ce ntro carte
 Cu rase-or' două părți e viu la voi.
 Natan profetul e, si mai departe
 Krisostomos si-Aureliu si-acel Donat
 Ce deruu maestru-a fost al primei arte.
 Rabau apoi, si mie-alaturat
 Ioachim abatele Calabriei care
 Cu spirit de profet' a fost dotat.
 Să'nalt pe-un paladin atât de mare
 Miscal eu fui de-aprinsa simpatie
 Si-a lui fra Tomas dulce croantare,
 Precum mizică si ntraga-ne frăție.

cui co prind

Si-Aureliu si

Ca-lind pe-un
maestru

Miscalu-mag

Si-a lui Toma

Precum miscal

13

Trând bine să'ntelegi ce-acum vâreu,
 Imagini fă-ti în gând, si neclintite
 Ca stânca să le tii, cât timp iti spu.
 Ia cinsproșese stelo 'n felurite
 Bucăți de cer, cari ard așa de clare
 Ca'nving si zări oricât de-acropente,
 To casul cel ce si noapte are

Cari serin
To bolloce valul cel
ndemul

Lucare bollo în
 cuprins ca are
 Ca nving de cere
 pluri

Din ea spre-a face-obrazul nimeni
 A cărei gur' atata plâns ne-adese,
 Si 'n pieptul cui, de lauea 'năngerat,
 Si 'ntâiu si-apoi răsplăt' a dat deplin
 Încât iertare-orăcarei culpe-a dat,
 Cât poate-umana fire-avea lumino
 Fu pură toată 'n ei de-acea care
 Li dit-a pe-ambii 'n mila sa divină.
 Si deci ce-am spus mai sus ti-e de mirare,
 Că „n'a văzut alt om așa de-a fund”
 La bunul cel ce-a cincea facăol are.
 Deschide-ti ochii-alcui la ce-ti răspund
 La veri, că tu ce crezi si-o mea rostire
 Sunt una 'n tot ce centru 'ntreun rotund.
 Tot ce-i etern, sau poate-avea perire,
 Nu e decât reflexul din ideea
 Ce-o naste-al nostru Rege prin iubire.
 De Pruncul cel ce-o naste-apoi, aceea
 Lumina vie 'n vece nu se desparte
 Si nici de-amor ce-i fata lor a treia.
 Prin mila sa el razele si împarte
 Ca si 'n oglinzi, în nouă substatente,
 Ci 'n vece fiind tot Unul mai departe.
 De-aci scoboara 'n ultime putente
 Din act în act mai jos, mereu slăbind
 Si-abia mai naste scurte contingente,
 Si-acestas eu le judec ca fiind
 Născute stări, si cenzul le produce
 Din eu ramiânt, ori fără ea, rotund.
 Dar ceara lor si mana ce-o îndule

nascut
 facut

De al sau mo?

in vece

nu se mai

lumina

Tot unu sau

născut

Atata loc pe cer, ca n orice fol
Tutur protaple n veci nu se dispar
Ce n sarful distol neapand nemunde
Un punct ce linc oia lumii n el

Atata loc, ca utori in orice fol
Protapul sau, el vecinic nu dispare,
Si ia si gura corului ael
Ce ncepe n oie n varfu - i care - ascunde
Un punct ce - a lumii oie - o tunc n el
Si dataa seune fa - ti apoi rotunde
Cum fu facut si de - aliei Minos fala
Simtind al mortii per cum o patrunde,
Si cum o noata - i de - alta luminata
Si ambelo rotore si - asa ca n drum
Rotirea lor li - e cale n timpinata:
Si - abia un palid chip ave - vei cum
Fu grupa lor si dupla - let ^{nu}rotire
Pe langa punctul unde stam acum,
Caci fu mai sus de - a noast' orice privite,
Pecat mai sus de cursul linei Chiame
E cea mai into - a corului rotire.
Nu cant' aici pe Bal, si nici peane,
Li trei persoane n vecinica natura
Unind doime n trupul firii - umane.
Cand joc si cant' apoi sfarsite fura,
Din grii in grii feneo - a - si tace totul
Ipse noi aceste lampi un front facura;
Declar, joc co - ni fu povestitorul
Francisce, al vietii talo minunate,
A nept taceres ce unca tot corul:
Cand e batut un rand de spica, foale,
Si boabile n granar acum sunt puse,
Ma' ndeamn' un dulce dor si - alt rand a - l balo.
In pieptul, crosi, cui seoa' o coasta - i fura

60
noce,
Tutur cere si au prota
n sarful - inter
din protaple, din

cand o lui

Cum cantare no
punctul
Caci cantare
alut orice pu
nuce

si apoi taceres

Un front apu noi?

Nu sînt de-un fel, de-accea și isvodul
 Mai mult ori mai puțin sub semn străluc.
 De-aici și pomii felurit au rodul,
 Mai bun ori rău, deși de-o rădăcină,
 De-aci se naste genul sau născutul.
 De-ar fi și ceora în toate-alot deplină,
 Și cerul ar fi în suprema sa putere,
 Perfect ar fi și a semnelor lumino.
 Natura însă 'n veci aei 'n scădere:
 Artist co-a arte, sigurant' o pune
 De-ajuns în op, dar cea din mîni îi piere.
 Deei când Virtutea prim' are dispune,
 Și înprim' are iubirea sa înlocată,
 Și atînge-atunci suprema perfecțiune.
 Așa pămîntu-ajunsu deven odată
 Perfecți vîtăți din el a dă,
 Și-are ferioar' ajunsu 'născinată.
 Într'asta deei aprob' păsere la:
 La în doi accia nu mai stete ninte
 Umara 'n veci și nîc nu va mai stă.
 Dar dac' acum eu n'as vorbi nainte,
 Tu: „luna fost deei far-de-areînare?”
 Din nou mi-ai stăt
 Dar ca să-ți pară clar ce-ascunsu îți par,
 Locoti, ce-a fost, ce cauz' avu să alege,
 Când „cere” i s'a tis, să cear' atare.
 Eu n'am vorbit să nu poți tu înțelege
 Că rege-a fost, și deei el cuminție
 Ceru, spre-a fi desăvîșit yu rege.
 Dar nu spre-a ști 'n ce număr pot să fie

Scrieri sub sem

Scrieri sub sem

Scrieri sub sem

Scrieri sub sem

artfel

Scrieri sub sem

Scrieri sub sem

Scrieri sub sem

Scrieri sub sem

Nici dacă n' am iare, când n' ar avea
Unghiu drept în el, perfect triunghiul iare

Motorii-acei, nici dacă din necese
Si- un contingent necese - o să ne vie,
Nici si est dare primum motum esse,
Nici dacă si un triunghiun, ce n' ar avea
Unghiu drept, în seminare el totu' iare.
Ce- am spus si- ti spun si- acum, de poti vedea:
Nu cap regal ceru, si deci spre- atare
Stient, a săgetat intentia mea.
Spre „nu sui” de naltă tu gâdnuri clare,
Cursti că numai regi am în privire,
Căci multi sînt regi, dar buni găsești aare.
La- mi vorba deci cu- aceasta osebire,
Si- atunci ea poate sta cu tot ce crezi
De primul om si- el nostru dulce mie.
Si- plumb pe tîlpi, ca neel să năimteri
Asemeni e' un trudit, să- ti fie- aceste,
Când mergi spre da si ba si nu lo veri.
Căci cel mai prost diul prosti acela este
Ce- afum' eu neagă fără de- a distinge
Si- sare- așa vorbind fără de veste.
Pe false căi de- aceea ne si- împinge
Orice curcul creial pe- un calapod,
Iar patina a noastă minte - o' nvinge.
Din mal de itorei mai rău decât năod
Căci nu te itorei cum pleci, rădă a patund
Tu vrei un adevăr si- n' ai metod.
La ce- ti spun eu cu probe clare răspunde
Parmenides, Melis, si- Brie si- acei
Ce- au mers așa si- nu știură unde.
Si- așa Label, ori Ori si- alți ca ei

în el } în el
său
astfel

tel
concluzii

si- apoi năstă
patina- o' năstă

si- năstă
si- ei

Co. au fost ca spări scripturii și sfârșit,
Căci dropli vând să fie - au fost mizeri.
În om când judecă să nu să tie
Pea sigur deci, ca col ce estimează
Făt timp sunt porzi recoltelo 'n câmpie.
Vărut - au eu măciomul cum ierneară
Stând sterp, uitregul timp și spin cu fieră,
Si. apoi pe vârf cu floare cum s'orneară;
Vărut - au nava inte și 'n putare
Pe mări făcându - și drumul său deplin,
Si 'ntărând în port cum fărdeveste pieră.
Când văd pe - un om perfid și pe - alt creștin
Furând, nu cread' oricare Star și Radă
Că văd de-adreptu 'n sfatul cel divin,
Căci asta poate - urea, colalt să cadă."

63

cum
ca un

fieri

si alalt

14

Spre care din centru, și spre centru vine
Din margini apa în rotundul vas,
Precum o murti de-afară ori din sine.
Astea ce le spunu mi-au și rămas
Venite în gând de-odată când tăcut-a
Si debul plus de glorie - al lui Tomăs,
Prin fapte - asemănării, căci făcut-a
La fel și el vorbind, și Beatrice,
Căci, după el, ea astfel început-a:
"Acesta are sor, desi n-o ține,
Si nici vorbind, dar nici nu se gândește,
Să afle și - alt un adevăr de - aice,
Să - i spună de focul cel ce va 'nvălește

dacă da,
când fure
marș

Substanță noastră aici, va rămâne
Etern la voi cum artari vă înfloresc,
Și, rămânând, să-i spui cum va putea,
Când voi veti fi iar trup, la voi rămășul
Să nu vă fie-o piedec' a vedea ?⁶⁶
Cum cei ce n' dauș rotind isi poartă pasul,
Cuprins când sînt de-un spor de veselie,
Mai veseli tropotesc și naltă glasul,
Ora mi-au arătat la ruga piei
Și: acele sfinte hore o sporitoare
Plăcere 'n dans și 'n dulcea melodie.
Acel ce plânge că pe lume moare
Spre-a fi cu viață 'n cer, el n' ar simțit
Eterna noastră 'n dulcea ei răcoare !
Căci Unu, Doi și Trei ce 'n veci unit
Și 'n Trei și 'n Doi și 'n Unu e deodată,
Și: are îngădeste tot, cel nengădit,
Iubirea lui de trei ori fu cântată
De toți de-aici, și: are fu melodia
C'ar fi oricărui bine-o devenă plată.
Și: 'n cea mai stăpîntă roată din faclia
Cea mai divină are de dulce-un graie
Cum poate-ave faclia cătră Maria,
Răspuns a dat: „Iubirea noastră 'n taină
Atîta timp cat tîne serbatoarea,
Lucei-ne-va 'mprejur cu-atase stăru
Lucearea lui urmează 'n grad ardore
Și: ardore vârlul, ce ne este-aci
Atît cît grația ne-a sporit valoarea.
Și: al nostru timp, când timpul va veni
În sfînta carne iarăși sa se mbrace,

ce plang ca 'n lăcră
ci omul n' are
trei

atunci modest

nu ne
canta toti il prind

Căci fi de-aici oricărui bine

Fiu perfect, cu mult mai drag ne-o fi.
 Da creste deci lumina ce ne-o face
 Din mila la vestmânt supremul Bine,
 Căci, spre-a-l vedea, prin el sîntem dibaci,
 Să crească deci și vîntul se cuvine
 Să crească așezarea ce din el răsar,
 Să crească rîrta ce dîntîrse vine.
 Dar ca și zarul, cînd el placîre are,
 Ce-atît de alui lucrare' nîmîse sînt
 Încît distinct el dîntre ele-apare,
 Ora de-o cîrmă ce ne-o fi vestmânt
 Învîrș'o fi lucrarea ce-azi ne îmbracă,
 De-a cîrmă, tie, ce moartă nî e'n pămînt.
 Așt spor de for ne tînde-o să ne facă,
 Căci și nî organe-atît va fi și sporul
 Spre-a' nvinge tot ce poate să ne placă."
 Părin' atunez totî gata și cu totul
 Să strîge - Amin, și un cor și al doilea cor,
 De mortul trup atît' arzîndu-i dorul,
 Nu numenai pentru ei, ci - poate - un dor
 De mame-orî tate, de totî căli nî iubiri
 Pe-cînd erau și ei din cei ce mor.
 Și-atunez lucrî, egal lucrînd venîră
 În juru-acestor noti de coră - am spus
 Ora cum veri cînd cerul se deschîră.
 Și ara cum la surcea întărei sen
 Pe cer încep noi astî să li apară
 Ce-acum îti par acce-alun păreni;
 Ora mi păru că văd cum lieurară
 Fînte nouă, care în care au cîns
 Pe-aceste doua hîrî po din afara.

C. Doamna mea îmbinând unu și două

Din focul stelar plin de nălăcare
Ce-are mi parca co... nou de năpăsur

Precum albul palării cer cu stelu
Nău și mai, din pol în pol

O, cum veni de iute și de-aprins
Veridicu-ti reflex, spirite sfinte,
În ochii mei, că fui de el învins.
Ci-mi sta Beatrice-are năinte,
Și mândr'are, că-a mea de-aci vedere
O lar cu mullă care-mi fug din minte.
Când ochii mei au prins din nou putere
Să-î vor, văzui că-î singur și transpus
Cu Doamna mea spre corul altei sfere.
Simțiam eu bine că mă vor în sur
Din focu nălăcarat al stelar care
Părea că arde roșie de năpăsur.
Din sufletul întreg și'n lumba care
E una'n totu adusei multămită
Precum cerea și'n har spărită-mi stare.
Și nici n'a fost în pieptul meu topită
Văpaia jertfei, când convins eu fui
Că ea eu drag și bine-a fost primită,
Căci între două țări largi văzui
Ara de-aprinsă roșii flo
C'au zis: Oh, soare, ce de răsfăte-ti pui!"
Precum cu stelu mari și mici albe
Galaxi-are, din pol în pol, o cale
Le chior și pe întelepti și răpăceto
Dza și'n Marte în fundul sferei sale.
Au sereni formau, cel vrede de măriș
Le împarte-mi ceru în patru părți egale.
Aci-mi sunt arta'nouă de-amintire
Căci asfel fulgeră pe cruce Crist
Că n'afle demu nău de-aremintire,
Dar căci iau crucea lor urmând pe Crist.

Estă-mi vor câte lar să nu le vată,
 Căci însuși văd lucrind pe lăcom pe Crist.
 Din corn în corn, din vârf până la bară,
 Jucau lumini ce schimbeau sporițe
 Când se întâlneau ori se întreceau pe rătă,
 Cum veri mici părți de corpuri, răsucite
 Sau drepte, - aici, și-a jocului figură
 Merseu schimbând-o lăcese - ori grabite,
 Și-așa se mișcă 'n rătă care cură
 Trezind prin umbra ce și-o face-aolose
 Prin minte - ori ață scutece de căldură.
 Și cum din harpă și din gîgă țese
 Plăcut tîntin de multe corzi, chiar cui
 Nu-i sînt din cîntec vorbele întelase
 Așa din lămpile ce-aici văluri
 Esie pe-a crule - o melodie-atare
 C'au stat răpit, dar n'o pricepu.
 Sîntiam ce clar că-i vr' un elogie mare,
 Căci "leală-te" și "vinge" - am prins din cînt
 Cum prind și-aici ce-aud din întămplare.
 Sîntiam de el c'asa de-nvins eu sînt,
 Că pînă aici nimic n'avea putintă
 Să-mi fig. un lant mai drag ca legămînt.
 Prea aspră poate pare-a mea sentintă
 C'au pus mai jos plăcerea de-ochi lui
 Cei dulci ce-alin' oricare - a mea dorintă!
 Căți tîră stiu că stîmpa vie - a co-i
 Frumos etem, pe cât de sui, devine
 Mai clar - și deci, de n'au privit în ei,
 Mă pot reusa de ce m'auz pe mine
 Spre-a mă scuza, și văd că au spus dreptate;

Dar călă picepi

Căți stiu că aștea mi sigiliu - a co-
 Frumos etem, Frumos etem.

fac

Căți stiu că aștea
 mi sigiliu
 a co-

Ca'i nu-~~s~~ excludere aici plăceri duse,
Ca'i ele, urcând, devin tot mai corate.

15.

Onesta vreau în care mi s'arată
Acel amor ce în veci spre bine tinde
Cum pofta face în vremea necurată,
Odihna în dulcea lină a pur tătănd
Facând să tac' acele corzi pe care
Divina dreptă după plac le întinde.
Cum pot să neg- o just' a la rugare
Acostu de-acei, când ei spre-a-mi da pulbere
Să vreau să-i rog, tăcerea într-o suflare!
E justă în infinit o suferință
Și o iub' acei ce fug de-atare bine
Subind ce n'are vecinica ființă.
Precum în pacea unei serii senine
Subit un meteor ce-si schimbă focul
Iti mișcă ochii paciviei după sine
Și ti pare-a fi o stea ce-si mută locul,
Atât ca în poarta de-unde se desparte
Mi pare nici o stea și-i scut și focul,
Așa din corbul diaspore a dreptei parte
A curs în jos la bara crucii-un astru
Sine mândra grup' a lămpilor din Marte.
Dar pluma nu s'a deslipit de noastră
Ci-a curs peisaj pe țară, ca și vînt
Și slabul foc ce-urcaser' un alabastru
Așa ca urub' a curs Anghese pînl,
Cînd își vîrî (de e să credem) Mura

În pacea lor bag ochii după am
măle ochii

bag ochii ca
stele

linut

avea în pumn

si tot ce-i ferecise.

si de unirea
Co-avui si-aici si-aici co-beat cu fui,
Taci dulce-alare un ras si fu pumnul
Ca pana in fund credeau c'altui cu-a mei
Si maine meu n'atragia ferecise.

Ablare celor spuse ni n'atrag

apoi e arcul dragostei ferecise
Faci n'atrag ca vorba a scor de-acolo
Ce au tina pragul omenești minte

Copile al meu au l'atrag, prate l'

Suprem a noastra, prate l'atrag
O sanguis meus, o superinfusa
Gratia Dei, n'atrag tibi, cui
Bis unquam coeli parva reclusa.
Ma'ntoasei, cand vorbi, spre focul lui;
Spre Doam' apoi tina a mea privire,
Si-aici si-acolo beat de-nimire fui,
C'avea si privirea n'atrag de-o umbire.
Incât credeau ca pana in fund a mea
Si afunda in raze cu n'atragia ferecise.
Si drag si-a-l auri ca si-a-l vedea,
Adâure duhul celor curvato, si-aici si-aici
Dar neptele, asa de-adâure vorbea.
Dar n'atragia, ci din necesitate
Si ascunde mie-aza, coe cele spuse
Intrec a mintii oricare facultate.
Când arcul dragostei ferecise ii fere
Oza de'ntins ca vorbele lui grele
La pragul mintii omenești le-aduse,
Acetia n'atrag le-am inteles din ele.
Binevorbit sa fii tu tra in unu
C'asa de bun te-arati seminte mele!
Si zise-apoi, si drag si lung apinul
Co-avui, cotind suprema carte in care
Item e albul alb si brun e brunul,
Mi-l stamperi tu n'atrag a mea imbracare
Din care-aci vorbere, drept gratia lui,
Ce-ti dete-azipi spre-aza de sus sburare.
Gândirea ta, crezi tu, ca in ochii mei
Din primul gând o am, precum, cui stie
Din unu iere-oricare numar vrei,
Deci nu ma n'atragi n'atrag cine sunt, n'atrag
De ce-ti par eu din tot acest alai

si-aici si-aici

si-aici

si-aici

si-aici

si-aici

In crezi, ca q. l'atrag
Din Doam' n'atrag
Din-aici

Dar ca s' alina mai bine-acea iubire
 In care-ndane vegheara inselata
 Do-uu dulce dor clama mea preste
 Rostoteste-ti liber si ndrasnet curata
 Dozinta la
 La care eu am de-acum raspunsul gata

necunoscuta

De spirite, mai plin de veselie.
 E drept ce crezi, ca marii-ori nici n' ai,
 Cetera ogliada n' care-a la gandire
 Li dar, ova, pe cand tu nici n' o ai,
 Li amorul sfant, in care n' vezi vegheara
 Privirea mea, spre a-l implini n' deapana,
 Laci ast dor dulce a pierici ma inselara,
 Rostote-ti vrea si al tau dor ascuns
 Cu vesel glati si sigur tu
 Laci eu am gata tot ce-am de raspuns.
 Privi spre doamna, ci tumbind ea-mi spara
 Maie o fi vorbit, ca-mi do in vora
 La vrea mele-uu spor de-ai si pusa.
 Poloc cor n' apar, nequi vorbire
 Egalul priu, si n' voi e n' piceu
 Egal apoi stinta si iubire,
 Laci de n' cel de-mude si fac va vine
 La si lumina, atata-i de egale
 La-i imperfect orice-alt egal, veri-bine
 Li biotele puteri si vrea mortale,
 Dui cauta care-ai ei vi-e clar
 Diverse-ai ai pentru ibor pe cale.
 Dar eu ca ori am nima neareala
 Do-acest de feet; deci pot numai eu ca
 La-ti dau raspuns salutului de tata
 Te-nog, lopate viu, co intrata stea
 Dineri a dinsei prelior ornare,
 Si astampere eu al tau nime retea mea.
 Parade-al meu, ce-mi fusi odesfatore
 A te-aslepta, tulpina ta eu fui -
 Asa introduce dulcea-i curantare.
 Pe-al carui nime neamul tau ti-l spu,
 De-o ruta de-ai pe deal e si el unu
 Co-i da ocol pe intamul balt al lui,

Dan 16/11/1915 diverse

Chiar nima aslepta
tulpina-ti

Si: fii al meu, iar tie - ti fi staabunul.
 Si: ai fi dator ca 'n lunga - i infernita
 Si: faci mai scurt prin bune fapte - ajunul.
 Florenta 'n vechia ei circumferinta,
 In care si - astazi none bat si tiele,
 Traia onest, si 'n cumpat si 'n priinta.
 N'aveam pe - atunei cununii si lantule,
 Si nici femei cu biau si nealtaminte
 Mai dragi de - a fi varute decat ele,
 Nici nu ingrozea fetita pe - un parinte
 Din gase chiar, caei restea si - alto toate
 Tineau masura strans la ce - i cuminato.
 Nici gase goale de copii, nepoate,
 Nici nu re - a fost, forit Pardanapalul
 Spre - a da dovada prin odai ce poate.
 Si nu era utocut nici Montemalul
 De - ^{al oritii} Uchelatorii, ureasa cui
 Grabita - i fu cum are - a - i fi pravalul.
 Treius pe Belineioae co - l varui
 Cu pici si os, si nesulmenitoi
 Venind dela oglinda doamna lui.
 Pe Vochio - l stiu purtand cofor de piele
 Si si pe Nerli - asa i - au apucat
 Si - a lor femei cu fus si cu andrele!
 Ferie lor! Caei toate - asigura
 Moruau aveau; si nu delucea pustie,
 De - al Francei drag, nici una 'n golu - i pat.
 Veghia la leagau tanara rofie
 Si desmerda, ngarand in limba cea
 Co - o au parintii - o prima bucurie.
 Torcand pe fus dincoia fiiot femeia
 Vi - un basm spunea 'ntre carnici - adunati

De Hierole, de Rom ori de Iseo.
 La Lianghela nevastă, sau bărbat
 La Saltarello ne-ar fi fost minime
 Cum ori vi-ar fi Cornelii-ori Cincinati!
 Înti' astfel de-odihnă n' lăseseră bune
 Și dulce viață, și n'ți așa curată
 Cetate-onestă ori deei a mă pune
 Maria cea' n' supremul vai chemată,
 Și n' vechiul vostre baptisterii eu
 Cristie și Ciciaguida fui deodată.
 Moronte-mi fusă frate și - Eliseu;
 Nevastă mi-o luai de lângă Sad
 Și al ei coninut l' atî pîrtat mereu.
 Urmai apoi în taberi pe Conrad,
 Dicl ce-onoare-ni dăde n' rang deplină:
 Pui fapte măndre - alăt ureai în grad.
 Subt el am combătut legea haină
 Al casei noastre nu vrea să mai respecte
 Domeniul vostre, dînt' a țapei vină;
 Și aici fui scos de orbii-acelei secte
 Din lumco înclătătoare care țale
 Pui dragul ei atâtea vîeti infecte;
 Și astfel mortir venii înti' astă pace.

 16.

O, tu sârman' a sîngelui noblete!
 De faci pe om infumurat să fie
 Și aici unde iubim în donă fete,
 Tu n' ai de-avut să-ni pari o nebunie,
 Căci și unde-a moarte-a poftelor răcoale,

Cu tie, în cer, tu mi-ai stărnit mândrie!
 Ce-i drept, esti strain cu tot mai scurte poale,
 Cui felur nou portar dădă mi-i pui
 Cu timpul el te las' un coate-goale.
 Cu Voi, ce întâie fu 'n Roma 'n ur, dar cui
 Poporul Romei mi-i mai face parte
 De-acel respect, cu Voi dăci înepui,
 De-aceea Doamno, stând puțin deoparte,
 Timbi ca fata ce tuxi la primul
 Ginevrei gras, cum ni se spune 'n carte.
 Sînteti dăci totăl meu "am Lis", si stîmul
 Tmi dăci ca să vorbesc; si mi-mi încape
 În gînd, prin cît mă nălti de sus, sublinul.
 De har se umple prin atatea ape
 Internul meu, înecat am bucurie
 Că poate-a-le 'neapăa fără să crape.
 Deci spuneti-mi, voi dulcea mea mândrie,
 Care fur' ai vostri tati, ce număr anie
 Partind pecănd erati înca 'n pruncie?
 De staul spuneti, de-alui Sar-Giovani,
 Cum fu pe-atunci, si ce familie bune
 Mai dădura 'n el să-i fie căpitani? "
 Precum învie 'n flacări un carbune
 Bătut de vînt, așa vîntu cum crește
 Si facla lui prin dulcea-mi rugăciune.
 Si cum vîntu ca tot mai clar sporește,
 Vorbi cu glasul dulce de nespus
 Dar mi-întrun graiu cum arti se-obiciuiste:
 "Din fire 'n care ave fere spus
 Păvăce mama 'n clipele-i durate

(Ași sfârșită 'n cor) povara și-a depus,
 Sub leul său venit - a de cincisute
 Cincizeci de trei de ori al nostru foc,
 Sub laba lui nou foc să-și imprumute.
 Născut, ca totii, fui în vechiul loc
 În care cea din urmă dintre seste
 E cea dintâie lâng' al hăleii foc.
 Ajunge - a ști de-ai mei strămoși acești.
 Că de-unde-are fost și ce, mi-e prea departe
 La spuii pentreg, și-o las tăcerii-oneste.
 Multimea 'n el, câtă putea 'ntre Marte
 Și lan - Giovanni fi pe-atunci armată
 Era din câtă - i ași a cincea parte.
 Ci-a ei cetăți - ași - arși înglobată
 Cu Campi și Castald și cu Fighine
 Și 'n cel din urmă ins era curată.
 Venei să-i fi avut, era mai bine,
 Decât în burg, pe-aceste gîti de cari
 Vobese, Galasso și Trespion vecine,
 Spre-a mi răbdă țărâni - acci murdan
 Din signa și - Agieglione cari auvise
 Făcuti sînt parca a deveni - tâlhari.
 Și dacă tagma cea mai rea din lume
 Nor fi cu Cesar astfel de tiran
 Ci-având fîrșea mil' a unei mune,
 Căti Florentini co-arsi schimbă 'n vîo dughiana
 Și vînd, nu s'ar fi întors la Simifonti
 Pe unde-ai lor strămoși cereau pomari!
 În Montemurli ar fi stăpâni tot Conti
 Și 'n cereu - Acone, Cerebi ne-ar fi stănd
 Și 'n Val di pieve poate Bondelmonti.

si fac calea
n-o fac cumi spari

Las papale omenești au lăle molo

Confuzia de familie - a fost oricând
Cetății - un început de - o nouă sfadă
Si - un rău, ca 'n trup ce 'ndopi de - al doilea rând.
Pe - un taur orb mai lerne - l faci sa cadă
Decât pe mielul orb, si 'n carne calea
Si - o fac decât cinei spări mai lerne - o spadă. Si par o fa
Când stai sa veri cumi lerne si - Urbisaglia
L'au dus, si cum cu ele pe - un pripor
Se duce Chiuse - acum si Linigaglia,
Nu - ti păo lerne nou i'auri cum mor
Familie 'n lerne, si nici proasime parte,
Lăi oricare - orase - au moarte lor,
Si toate - a voashe lerne au o moarte,
La voi, ci pare - acumă 'n câte una
Le - o duce lung, ca - i scut' a voashe soarte.
Si - asa cum cerul ce - l toteste luna
Meru unud ai mării tărni si - i seala,
Florentei face tot asa Fortuna.
Mirare deci sa nu te mai peteaca
De câte - ti spune, de - antici, de Florentini
A căror lerne timp - acum o 'neaca.
Vănu pe Ughi, Orsani, Catolini
Filipi si - Alberichi, ai puteri
Barbati lerne, 'n marginea ruini,
Si - mari vaseri si - antici pe cavalerii
Si cei dela lauell si vechia Ora,
Postichi, Ardighi vechi si Soldanieri.
Si 'n poarta case - acum groas se 'neaca
C'um nou sperjuri si 'ntara măsura
Lă va peri 'n curând si - această barca,
Trăia Ravegnani cari născura
Pe Guido groful si pe căti de - acū
Inaltul nume Belucivane - lerne.

Dar della Piesa de pe-atune stie
 A si stapau; si scari si al spariu sale
 Marmurechiu de aur galigau avu.
 Itale mare-avea del Vau

Sacheti mari, si fanti si Barci
 Si- acci ce se mozece vorbind de-ocale.

Era si turechul de-unde ies Calpui
 Voine pe-atune, si n seaua curule
 Chemati erau si firu si-Arqueci.

O, cum varui pe- acci ce neratulo
 Trufu i- au stins! Si n orice fapla mare
 Sporiau Florenta galbenele bule.

Aza faceau parintii- acelor care
 Dicaud vi un loc de episcop lipreito
 Si aduna n consistoriu spre ingrasare.

Miselul neau ce- acci nraieil goneste
 Pe cei ce fug, dar cui arat un duto
 Sau punga sa ca miselul s'unileste

Le ure' acum, dar prea cu slabu guto
 Treat nu-i place lui Albert Donat
 Ca roze-so-l fatu al ei parinto.

Era si n piata Capousae mutal
 Dii Fiesole pe-atune, si nume bune
 Avea si giuda n burg si Infargat.

Si- ascultu' tui adevaru parand minime
 In micul burg intrai prin poarta care
 Si- acum dupa de lera, se spun.

Si- ouine poarta reumu- acelu mare
 Barov, al cui si nume si-onorul
 La hramul Tomei afla inproptare,
 De-aci avea si rangul si favorul
 Dera acel ce neinsu-l-o cu poi

Lupa

La burg aveau si giuda

gloriu

Baduza bricand vici
 episcop,
 In stau consistoriu

miselul

miselul

V. M.

De aer arî, unit e cu poporul,
 Si qualleroti si Turpetheni cu noi,
 Si-ar fi mai liniste si'n burg vesti-bine
 De nu l-ar fi'nadlat vecinii noi.
 Tar casa de-nude-amioul vestru vene
 Priu justa furiu-a cui va dete mortie
 Si-a pus si dulcea vici a voastre-o fine
 Era'n oroadu, ea si toti consortii.
 O, Bondelmont, fugind de munta sa
 Priu sfat strânu, ce raze sârbit-ai sortie!
 O, cati co-ari plâng, ar fi vroizi, de da
 Cel sfânt atunci în lina pat a-ti face
 In cea diutânu spre-oras venise-a ta!
 Ci-acelei pietre ce stîrbita face
 Parind la pod, fu rezi să-i des victime
 Florenta, biata, în ultima ei pace!
 Cu-atore si-alt' asemenea nobilime
 Văruu Florent, atota pace-având,
 Că n'avea cursă de-a se plânge nime,
 Cu-acestea i-au vârat poporul stând
 Si drept si glorios, si'n suliti crimul
 Purtat întors eu nu-l văruu nicicând,
 Si nu-l facuse ros încă desbuul.

neat

 Si copierea
 facu des
 nul

ГОИДОИ

Е. Б. С. Г.

ДОЛВГЕ БУВЕНН

Е. 12 Н.

Coet 17

79

Paradis

17-21

Se-avii de-a nu fi pe plac

lumea mult e amare

De viața mea dată

Precum veni la Climentine să'mpace
 Un nou protionie ce-avii aiel
 Ce si-azi pe toti avari tei fiii - i face,
 Osa fui eu, si-aza simtit ca el
 De Doamna mea ca si de staula pară
 Venită în jos cu-aza de dulce zel.
 Deaceea'mi tise ca: „Să faci s'apara
 Al dorului tău foc ce arde'n tunc,
 Interna stamp'a lui purtând-o clară.
 Dar nu spre-a ne spori ce stiu noi bine,
 Prin vorba, ci spre-a îndrăzni să spui
 Ce se le ai ca el să ti-o aline.”
 „O scump răsad al meu, ce-atât te sui
 De sus, încât, cum vede-a noastră minte
 Că în trigon loc de două-obture nu-i,
 Osa veri, dar tu orice nămplaminte
 Când mei nu sînt, căci veri în punctu'n care
 Toti timpii de-oriceînd sunt timp prezinte.
 Pecând era Virgil a mea îndrumare
 Po dealul cel ce spal'a noastră sguă,
 Precum si'n lumea cea far' de urcare,
 De-urita mea viață spuse-mi fusă
 Cuvințe tari; des' nu sînt fieste
 Gătite de-oricare a roții lovite.
 Deei dorul meu te rog să-l împlinesc,
 Să stii cu ce m'asteapă vitorul,
 Căci fierul preăurut meu blând lovește.”
 Osa vorbi acum, și tot spre-odorul
 Acel ce mi-a vorbit; și-al Doamnei mele
 Vănt, urmând, mi-av spus cu-acestea dorul.

de-ur moșii se-ur avii
 mpotat' aiel

avii

[si-avii]

sa se incise

sa se corect

lumea

l

Un cub sp

ce roți

ce ca
Nu'rec hotarul bunu cer-norlu

distel lui vine

In ochiul

Cum vine si n' are o lumina
Caro a orgei co-o asculte, cum vine
Din ochiul lui in ochi si o la ur

Se solca i vor avea

limperi

#

Drice-accidentu, ca
cuprins intaru
equilo lunt cu
mortato, but ruc
tole u

scobor'a

Ducl, cum m

V. M.

misere

celor

Nu'n vorbe vagi, cum se nvaliau in ele
Nebuni pagani, pecand nu se jertfise
Al lumii miel ce spal' o lumii rele,
Ci'n vorbe clare si vorbiri precise
Ascuna in sine-acel amor patern
Si-ardand in timbetele-i proprii-mi lise:
"Drice-accident ca nu cuprins intaru
Si'n margini dat matenei mortale
E scris din veei in ochiul cel sters.
Dar nu-i sunt Lui necesitati fatale,
Cum nu-i ochii n' care-o oglindita,
Mici nava ce pe-au riu pluteste n' valp.
Precum iti vine-o arie lamurita
Din orga co-o asculte, in ochi mi vine
Din ochiul Lui dusa si-o la urita.
Precum din cauza vitregei haine
Lasa atena Hipolit Jugand,
Aa va face-al tau oras cu tine.
Acarla ti-o dorere si-o du in gand
Si-acarla ti-o vor face-o cei ce cata
Spre-acei ce zilnic pe Hristos il vand.
Prin sron, invinsa parte-o si'n culpata
Ca de-obiceiu, dar si-si va marturie
Dreptate-apei ca tursari, carburata.
Lasa-vei tot ce n' lumea la cea vie
Ti-e lucru drag, si-al tristei exilari
Sageata prima asta o sa-ti fie.
Verdea-vei tu cerita pe carari
Ce pare-adun, si cat de-amara cale
Sa urci si sa scobori starine scari!
Dar cea mai grea povara vietii tale
Va fi stupida si-imbecila tuima
Cu cei ce vei cadea intratata vale.

Misi si' ngrate si rai, cum scurmo
 Positi ta, ci vor pãte rusine
 Nu ti, ci ei, nu multa vreme n' urna.
 Va da do veri, c'aveau gãnduri haine,
 Ourlarea lor, încãt iti va fi drag
 Cã-ti esti partid tu singur pentru tine.
 Lombardul mare cu-ospitalu-i prag
 Ocel cu scara pãserii cei sfinte,
 Va fi refugiu-ti prim si' stãiu toag.
 Si' atãt de mult te va avea aminte
 Încãt co-i dupã diutse-a da si-a cere
 La altu, jos, la voi va fi nãinte.
 La el vei sti po- acela cui putere
 Atãt i-a dat nãscãndu-l astã stea,
 La fapte mari el pune-va n' vedere.
 Dar nemai mai tãrziu le veti vedea
 Cã-i tãnar prun, cui i se întoarce anul
 În jurul lui a noua oar' abea.
 Dar pãr a nu' nãla pe- lorie durmãrul
 Gascon, va da schintei a sa virtute
 Ce ia n' despret si tudole si banul.
 Si' atãt apoi vor fi de cunoscute
 Pornirile lui mari ca inimici
 Vor fi siliti sa n'aibã guri tãcute.
 Te crede n' el si-a zãle beneficii.
 Prin el schimbare avea-va multã ginte,
 Mutãndu-si starea marii ca si micu.
 Tu-ti serie-acestea despre el în minte
 Dar nu le-obsti... " Si' multe-a spus de toate,
 De neapãrat chiar cui va fi prezinte.
 Si' apoi: "Acestea-s glosele, nepoate,
 La câte ti s'au spus. Veri, ce insidii
 Ascund în ele- era putine roate.

Me cer să porți pe ai tăi vecini învidii,
 Căci piata ta - cu mult mai lung urzită
 Dincolo de-alor perfidii.
 Facând apoi, când umbra fericirii
 Îmi dăto ream ca hama și-o gătește
 Și o bată 'n teara cea de mine - urzită,
 Ose 'ncepu', ca cel ce să 'ndoeste
 Și - un sfat roind pe-atore om il colă
 Ce vrea ce-i just și vede si iubeste:
 "Cu bine văd cum mă 'mpresoară, tată,
 Lumeplitul timp ca lovitură să-mi dea,
 Mai grele cui mai far' de griji s'arată.
 Vrei bine-mi e să 'nvăț a prevedea,
 Ca, scos din cel mai dulce loc afară,
 Să-mi-mi pierd pe-altii prin cântarea mea.
 Căci jos, în lumea nesfârșit de-amară,
 Și si pe deal pe-acarua înaltime
 Frumozii-ai Doamnei ochi mă răsădă
 Și-apoi si-'n cer prin rotile sublime
 Putui să 'nvăț ca ceea ce reție
 La mulți le-o fi grotăvă 'n gură aerino.
 Si-o fi dreptăți - în prea timid amie,
 Mă tem, spre-a mi fi mort acelor case
 Numi-vor veacul cel de-acum antie."
 Tar facla ce-ascundeă comora mare
 De-aci, s'apruse 'n loat a ei furtă
 Precum în soare-ogluța de-aur pare
 Și-apoi: "lăți au mardara constință,
 Pruti alți infamii sau priuți a lor,
 Dincând simțitor aspră a la sentință.
 Mincunii, totes, tu să-i pui la vor
 Și 'ntreaga la vedenie-o fa obștită,
 Căci cu răc scarpine-o cum vor.

Tar. dar?

Dreptăți mi-a-i
 Tar. dar as fi dreptăți
 slab am
 Mă tem să

Caci ori nu crede ori nu - dupa zădă
Nu ori alari exeeple care ascum

Caci vorba ta de-o fi nesuferită
La întâiul gust, va fi un nutremănt
Hranare - apoi când fi-va mistuită.
A ta strigare - asemenea e c'nu vânt
Ce mult mai mult supreme cului le bato:
Si probe tari de-onoare - acestea - ti sunt.
De - aceea - ti jură 'n ceruri arătate,
Ca si pe deal si - a mortu vale cruda,
Tot dăhuri mari, prin faimo reputate.
Caci ori nu crede spiritul ce - aude
Ori nu - i atut, la pilde cari ascum
Ori rostul lor, ori prea găsit cu truda
Si nici un fapt ce nu - i conset de-ajuns.

84

Strigare la un
face ca si

mult nu V.M.
poate - atut i

18

De - al rău cuvânt avea plăcere mare
Alerul duh, iar eu gustam, fiesc,
Pe - al melo, amestecând si dulci si - amare.
Dar doamna ce spre ceruri mă 'mboldeste:
"gândește - altce! gândește, aproape sânt
De cel ce - orice nedrept îl potoloste."
Mă 'ntoarcei deci, la delecto - i cuvânt
Spre - a mea 'ntărire, si veniut a spune
Ce - amor vărui în chipul ei cel sfânt,
Si numai că graiul s'ar opune,
Dar duhu - i slab, si ce - i de - asupra lui
Nu poate - obști când altul nu - l dispune.
Atata e de - asta tot ce pot sa spun
Că 'n vreme ce - o priveam, ca nicio dată
Fui liber de - orice dor, cât timp am
Plăcerea cea de - vece, ce reflectată
Ea 'n Debitrice cu timbiri divine

Stila de - atepan

notulberata
Se nu dor Debitrice cand ce lina
diu

C'ar face-oncări Mure - un râu isvorul.

Când ținea stăpân

85
Din mandrie - i chip cu-al doile - aspect redat.
C'au fulger de suris n'a nviu în fire
Si, întoarce-te si - ascultă, țise ea,
Căci nu e Raiul numă - n ochi la mine!
Precum la noi adese poți vedea
Dorinta 'n ochi, când fierbe - așa ferbinte
Că 'ntregul suflet n'e pătruns de ea,
Așa din focu - azelei plăcări sfinte
Văru, când n'am întors spre dînsul iară,
C'ar vrea puțin a-ni mai vorbi nainte,
Si - așa 'ncepu: „Po-aceast' a cîncio scară
A pîmîntului, prin creștet trăitorul
Ce n'voci dă tot și 'n voci e 'n primăvară
Sînt dubieri ce n'ainte - a ncepu s'borul
Spre cer, au fost atît de cîmăscute
Spre - al crucii brat, cu ochi de-i tu de-te
Si cel strigat pe face - acum mișcarea
Ce - o face 'n nori și focul lor cel întu.”
Si „Torn” aurii, vîrînd când fui,
Căci nu vîrui cît timp nu fu chemarea.
Văru pe cruce - un foc cum țae țarea
La naltul nume Macabei vîrui
Alt foc apoi cîrînd cum se roteste,
Si - dă pîrîlerii bîcni plăceres lui.
Numai pe Carol Magne cum scîpîrte,
Pe Orland, apoi, si ambii 'n sbor cum aid,
Cum ochii 'n sbor pe - au soim il urmărește
Îmi fu apoi si Wilhelm si Renard
Si ducelă Gotfrid pîrîrî - o tîntă
Pe cruce 'n jos, si - apoi Robert Guiscard.
Întrînd apoi de - avalma 'n gloata sfîntă
Si - acel care - mi vorbi, dovez mi - a dat
Ce - artist este 'ntre - acei ce 'n ceruri cîntă.
e pîrîrî -

Ca ea născă pe-oricare
Ducea do-aci -

Precum când se născă, de pământ
Născă - de-o loc pământ
Cănd glas - talule porarele

78

Spre dreapta n' am întors atunci să cat
În ochii Doamnei ori prin serin povești
Ori din cuprânt, să știu ce-am de lucru,
Si-asa-i vorui de dulce, si-ai dulce fete
Atâtia nuri, ca născă - de-o loc pământ
Pe toate-aci, chiar si-ultima-i frumusețe.
Precum când sunt - în om o tot mare mare
Plăcere, si eu si, spre fapte bune,
Tri vede sporul ce'n virtute - lare
Așa sunt născă mea cum pune
Mai mare are, prin cer rotind cu mine,
Văzând cu mult mai mândră acea minune.
Si'n scurta vreme - apoi precum revine
Albeata'n chipul palidei femei
Când trece-a ei rosată de răsare,
Așa când n' am întors, în ochii mei
A' sarea stea cu-alboarea-i temperată
Tăci sa văd că sunt în siml ei.
Văzui acum iubirea'n flăcarată
Ce-aci lucește în focul jovial,
În ochii mei că'n litere s'arată.
Si-asa cum zboară păsari de pe mal
De-alor pășuni - urându-și între ele
Formeas, ori siruri lung, ori stol oval
Așa si-aci multimi de flăcări
Plăceau cântând în sfânta lor lumină
Ori D, ori I, ori L făcând din ele
Pluteau durtărie pe-un tact de horă lină,
Apoi formând o liter' a scrisorii
Plăteau puțin, tăcere - având deplină.
D, Muro lu, ce născă-nicăși cu gloriu
Talentelor, si-i' faci eterni să fie
Si-orasele prin ei, si'imperatori,
O, dă-mi lumina ta să pot descrie

86

unul din
care -
si-a născă

n care - si

Ca'n vorbe - o limbă
Ca'n litere - o literă

Precum când

ACADEMIA
MSS
ROMÂNĂ

Colectia

Ca si do. argum cu do. aur tu i dard

Aceste chipuri cum le-avu' tu ves
 Si 'n scutu-mi vers tu vers a ta tane.
 Vocalei ei si consonante-au scris
 De cinc' ori sapte, si-au tinut aminte
 Le parti aveau, pe rand cum inchis.
 Diligete justitiam mai nante.
 Tu verb si nime 'n scrisal lor si-nu mare
 Qui judicatis terram hei cuvinte.
 Tu M die vorba ultima li-stare
 Fixati asa ca Joe a ramas
 Parand de-argint tivit cu-auritara.
 Veniti de mai sus apoi, popas
 In varfu-acestui M facura unii,
 Cantand cred, bunul ce spre el i-a tras.
 Apoi, precum loviti cand ard taciuni
 Rasfira 'n jur neimmar de schinte
 Dii cari se'ncred a proroci nebunii,
 Asa saltau mai mult de-o mie-alei
 De-alei, mai jos-mai sus facandu-si jocul
 Precum li-e dat de-deel ce arde 'n ei.
 Cand toate-au stat peloc, gasindu-si locul,
 Varni un cap de valtur cum formeara
 Si-nu gat apoi, distinct, din sines, focul.
 Deel ce scrie-alei nu imiteaza,
 Li-sragur si-e isvor, din care curu
 Virtutea 'n veei ce cuburi formuleaza.
 Tar esialali alesi co'ntane pasura
 C'ar sta pe loc, pe M ca sa-l incine,
 Miscati inest s'adrosera 'n figura.
 O, cate perle-alei mi vadiso bine
 Ca jos Dreptatea este, o dulce stea,
 Efect al cerului ornai de tine!
 De-aceea rog eu murea de-unde-si ia

Isau

Un verb si
 un nime
 au scriu
 iocura

Te scriu asa
 M apoi popas
 Venit de mai de sus

li-are
 si poala

Puterea ta 'nceput si curs, să vadă
 De unde-i furul ce te-orbeste-asa
 Si-urzia ei cumpelit din nou să cadă
 Po-acei ce cumpără si vând în temple
 Clădit pe semne si-omoriti de spadă.
 Ostire sfanta tu, ce te contemple
 Te roagă pentru toti cei far' de minte
 Ce pier în lume-urmând un rău exemplu.
 Purtau carboii cu spada mai nainte,
 Tar azi negând si- aici si- aici o pâne
 Ce nimănu n'o neag' un bun cărinte.
 Tu cel ce-ati scrii numai spre-a sterge mânia,
 Locoti, c'acei doi principii ce-au murit
 Tu via ce-o despoi, sunt vii, stăpâne!
 Ci da! Tu zici: mi-e doru-asa intorit
 Spre-acel ce usu să n'aibă nici un staul
 Si-al cui martiriu- un dans i l-a gatit,
 Ce-am eu să împart cu Iehu si cu Saul?

pe-urzi?
 al, spada

Dei am l. emiso.

19

În fată-mi stete-acum cu-așipi întinse
 Trumful chip ce dă fericea stare
 Atator dubur străns în el cuprins.
 Pareă tot însu-e și rubin din care
 Ardea din soare-o raz'asa de vie
 Că'n ochii mei stănea străfulgerare.
 Dar câte-acum mi-e dat a le descrie
 Nici limba n'a mai spus, n'a scris condreul,
 Nici n'a mai conceput n'o fantazie.
 Caci „eu” ~~am~~ și-am si-așut roștreul
 Vorbind, si eu si-al meu era ticând,

mi-știe
 mi-l-a
 răd

Li noi' era si-al nostru 'n glas tuncu.
 Si-a tis: „Fiindc' am fost si drept si blând
 Ureat eu fui aci intrată slavă
 Ce'n veci n'o poti ajunge numai vrând.
 Lasai în lume fapte de ispravă
 Si-atard, că rău le slăvesc din gură
 Li-a face-asa ca noi le pare-otravă.”
 Precum se simt-o singură căldură
 Din multe cărbuni, așa din multe-amoruri
 Un singur glas scotea si-acea figură.
 Tar eu: O, voi a vecinilor cosuri
 Cteze flori, am tis, cari singur unul
 Miroș imi dati din toate-a voastre-odoruri
 Suflând, vă rog, să-mi potoliti apusul
 Lămpitei foarte care nu mi-o'npacă
 În lume-un nutriment, de mult, nici unul!
 Cu bine știu că în alte ceruri dăci
 Din ele-si face-oglinziă Dumnezeu
 Cu vâl el nici pe-al vostru nu-l înbracă,
 Voi știți ce-atent si cât de gata-s eu
 S'ascult, voi știți si dubiul ce-mi fusese
 De-atăta timp în vâchii apur al meu
 Precum un soim când de sub pânză iose
 Clătorela din cap i'arat a fi dispus,
 Si bâte din aripi cu ciocul dresc'a
 Așa văzui eu chipul cel compus
 Din laude-a divinei vrei cântate
 Cui știu ei singuri cei ferici de sus.
 Deel care-a'nvârtit comparul, frate,
 Pe-a lumii margini, de din sine-a scos
 Atâtea 'n ea, si-ascunse si-observate,
 El nu putea să 'mpreună-atâtea 'n pos
 Virtute întregii lumii, că să-mi si vadă

[illegible]

Tu cine ești, să-mi stai în scama mie,
 La mie de mile vrând a judeca
 Cu bătăie vād de o polno 'n miopie?
 Căti vreau subtilo-argumentări, a da,
 De n'ati avea scripturile divine,
 Cumplit de multe - ar si ei dubita!
 O, duhuri tampo 'n lutul ce vă tine!
 Supreso vrese, bună 'n nisezi, nu-i
 Nicicând altfel, căci ea-i supremul Bine,
 Si atāt e just cât e 'n măsura lui;
 Nimic ce-i bun crecat nu-l ispiteste,
 Dar el e cauza, radiind, oricui.
 Osa cum barfa peste cub plutește

Si 'n sus oțutul pui la ea privesc
 Osa năltai si eu spre el privesc
 Si-alesul chip asa, cu-aringi mixcate
 De sfinte duhuri, isi face 'nolisea
 De-arsura mea cântând: Colea cântate
 De mine-ti sūt atat de cuprins
 Ca si de oameni vecinica Dreptate.
 Si 'n zennul care-a Romei var' o 'ntinse
 Mai stând, când s'odihni fericea grupă
 De lămpii ce sūt de Dubul sfânt aprinse,
 Din nou: „Nu s'a ureat iubi asta trupa
 Nici când un om ce n'a cresut în Crist
 Nici pân'a fi tintit pe luma, nieri după,
 Dar iata multe ce s'iegi: Crist, oh, Crist
 I-or fi mult mai rău la judecată
 Decât acei ce n'au stuit pe Crist.
 Pe-atare i-or cōdămna Arabi-odată,
 Când doua cete vor forma colegiu
 Săraca una, si-alta 'n veci bogată.

Si cum va va muni Mongolul regu,
Cand vor vedea deschisa cartea in care
Le-a scris cel sfant toti muntii par' de legu?
Vedea-se-va in tie cate-Albert le are
Si-acea ce da' npozita graba penei,
Pru care-al Pragi regu putiu ori pare,
Vedea-se-va, ce-amar pe malul fenei
Adulo-adun falsificand monete
Cel dat de-un porc mistret ca dar gheherei.
Vedea-se-va trufia ce'ncimeto
Pe Put si leot spre-alata nebunie
Ca nu se sufara stand lang' un parote.
Si iar, desfrant victii n tradavie
Si-a spaniei si-a regelui boem
Le nici nu vreo virtuti, nici nu le stio;
Si iar, la schiopul din Ierusalem
Virtutile-i c'nu singur s' descrie,
Si multele contrarii-a' lor cu M.
Si iar, ce lacom s' ce laz parise
Avantul rege insula de foc
In care n ani tarzii muni Ambise,
Si clar spre-a-l arata cumplit exor
Scrisoarea fi-va n litere scurtato
Cari mult vor spune n putintelul lor.
Si-oricine va vedea pe-un inelhu si-un frate
Cum fac de ras, luerand ca preocupati,
Nu neam asa de bun si duna state,
Si noi, Norveg si Portugal, prozletii
Veti fi nsemnati, si tarbul ce varu
Chioras tiparul banilor Venetii.
Fenei, de-i scapa de-amar de-acu,
Ungaria! Si-a muntilor cumuna
De-ti e, Navarra, scut, ferice tu!

o regelui spaniei
si cel boem

V. M.

Si creada-mi toti ca vau si plauz avu
 Micu da si Tanagost', acestu
 Urzu, de-acum, prin bestia lor nebuna
 Ce merge 'n rand frateste cu alto bestia.

Ca da si plauz
 si vau Micu
 si Tanagost'
 93

Ca nu se desparte coasta

20

Cand cel ce lumineaza 'ntreaga lume
 A noastra emisfer si ndala
 Si necepe ziua 'nset sa se consume,
 De multii ochi in care tot el s'arata
 Se umple bolta cea ce mai-nainte
 De singur numai el fu luminata.
 Acest tablou cerese mi-a dat prin minte
 Cand senzul lumii si al puterii ei
 A pus tacere 'n rostul gurii sfinte,
 Caci mult mai mult lucind acum aici
 De-apusen vii, un cor au prins sa faca
 Dar stins si uitat mi-e ce cantara ei.
 O dulce-amor ce 'n tãmbete se 'mbraca,
 Ce-apusen poreai aci 'ntre-aceste sboruri
 Ce-au singur dorul celui fãnt sa-i placa!
 Tar cand acele dragi si dulci odoruri
 De care-a zarea facia se 'mpurpura
 A pus tacere 'n spiritul lor coruri,
 Tãr cand o vale cum murmurã
 Din stãnci în stãnci cãdând cu apa clara
 Vãdind prisosul culmei de-unde curã,
 Si cum la gât, un sunet de ghitarã
 La forma sa, si 'n gura de cimpuri
 Cum suna vantul cel pãtruns de-afara

Scobarii albi pe-al
 Proboc de pe al
 nostru cap
 ca indat

Nu fãr acat de dinu

Su pãlta

Si cum la forma
 glasul de
 chitar

si 'n gaur, la cimpuri
 la sunet vantul
 cum cum la un cimp
 din gaur vantul

Asa, si fara de Tabara apoi,
 Si-aceel al paserii murmur mure
 Pasa gata in sus, pasand c'ar fi voin
 Si voce-a devenit, si-apoi deschise
 Luinate - a scos, asa cum doritoare
 Le-ai vrut tu, mima-nu in care-s scris.
 Acel organ al meu ce vede soare
 Si- l rabda" a ris,, in vulturii ce mor,
 Si veste-nu-l eu. atentie statatoare.
 Caci duntre ma fac cu focul lor
 Acel ce in cap fac ochiul meu sunt regie
 Le-s culme-acestor grade-a tuteror.
 Acel ce-i centru-aceste forme-a intregii,
 El al spiritului sfant poezia care
 Din loc in loc purtat-a area legii.
 El stie-acum ce merit cantu-i are
 Si cat de mult ii faptei dojana,
 Din plata lui ce-i fu egal de mare.
 Din cinci acci ce-alcătuesc spranceana,
 Cel mai aproape de-al meu cioc faptea
 La nu-si mai plangă pe-al ei fu vadanu.
 El stie-acum ce-amar lui i s'aduse
 Ca n'a umal pe Crist, prin cunoastinta
 Si-a dulcea victi de-aici si-acei opuse.
 Acel ce-urmeaza apoi circumferinta
 Cum mergi pe arc in sus, putii s'armare
 Sfarsitul sau, caci dreapta-i fu cainta.
 El stie acum ce neclintit ramane
 In veei verdictul, chiar cand dreapta ruga
 Deolo jos pe-un axi il schimba in maine.
 Tar celalalt, si-al meu si-al legii sluga
 Cu buna gardina dar cu rea umidre
 Trece la poci, de papa vrând sa fuga.
 El stie-acum ca raul ce mare

care... la lafel

nu oareu cu eu

?

Dui bunu-i fapt nu-i stie aici nimeni
 Ci 'n lume-aduse-asa de reo stricte!
 Urmeaz' apoi pe al areului colnie
 Guilhelm col plâns de taro ce ar jăleste
 Că... Carol încă viu, cu Frederic.
 El stie-acum ce mult cel sfânt iubeste
 De un rege drept, iar ast' o si arată
 Lucearea sa ce 'n foc îl învâleste.
 Si cine-ar crede 'n lumea cea stricată
 C'ar fi a cincea fac' aci 'n rotundul
 Astei sfere, de Rîșeu purtată?
 El stie-acum atâtea ce 'n adîndul
 Eternei legi nu vede lumea vie,
 Dese privesc-i tot n'ajunge fundul."
 Pecum sburînd pe sus o ciocărie,
 Ea cîntă 'ntîm si tace-apoi din cînt
 Cu sat, din cea din urmă melodie
 Aşa-mi pare acum si chipul sfânt
 Del veciniei plăceri, a carei voire
 Le face toate-a fi asa cum sînt.
 Dese îndoiala mea iese 'n vedere
 Ca si-o coloare 'n sticla care-o mbracă,
 Nu-mi dăto timp s'astep't însă 'n tăcere
 Ci-am ştiut: Dar astea cum se mpacă?"
 De-a ei greime cu putere 'mpuis—
 Tar ele-au prins mai ră lucori să facă.
 Apoi cu ochiul mult mai tare-aprins
 Genele-acei semu asa-mi răspunse
 Spre-a nu mai sta 'n uimirea ce n'a prins:
 "Nu crezi aceste lucruri nepătunse,
 Caci eu le ştiu, dar nu vei cum adică,
 Încot' desi le crezi atî sînt ascunse.
 Este ca si-un om ce stie cum sa tica
 Pe nume-unu' obiect, ci 'n quiditate

Ca... viu lui C

 Spre a nu mai
 tine de-unu'

Nu-i poate năro când nimeni nu-i explică.

Coelorum Regnum violentă pate

Prin cold amor si vrese ~~cum~~ speranță

Caru vrese sea divin' o pot abate.

Dar nu cum om pe om il asupreste

Si nvinge-asa ca raba a fi victima

Si nvinge apoi, prin mila bimeste.

Esti prins de-nimire-acum, de viața prima

Si-a cincea tu, nu poti precepe dritul

Ca ele-orneaz' aceasta stea sublima.

Dar nu păgân, cum crezi, le-a fost sfîrsitul,

Ci drepti crestini credint' aveau cupat

In Crist ce va sori, si n Crist sositul.

Din iord de unde-o vrese niciodată

Nu vrea ce-i just, si-a scos a sa fiinta,

Trayan, si aceasta-i fu sperantei plătă,

Sperantei vii ce întreaga ei putinta

O puse n rugi la Car, spre-a-l desleptă

Si-asa din nou s'agite-a lui vointa.

Slavutul dubi ce-nimi gândeau la

Pe-uu scut răstimp se'ntoane n carne vie

Croșend in cel-in-stare a-l ajută.

Si-adăune prăzând ardea-ce-asa tărie

Tubirec lui, înecat la moartea nouă

El dăru a fost în hor' aici să vie.

Alt dub, prin mila ce ne curge nouă

De-atât de sus, încât nici o tărie

N'ajunse norii de-unde ea ne plouă,

Izi pure n Drept întreaga lui iubire,

De-aceea Tatăl vru grădat să-i vrese

Lumina n ochi, de Crist si mântuire.

De-aceea si creștii si nici nu merse

Pe-uu dinu c'iu păgânism de-ordura plin

Si-a dat dojeni popoarelor perverse

Si-acesta si vrese

V. M.

Acum la cel V. M.

Dar nu la a fost cum

cau arde si

{ 2

nuca mori de-unde

De-aceea

Botez i-au fost trei Doamne câte viu
 Cu sfântul car, de-adecăpt, e'o minie
 De ani mainte - a fi botez vestiu.
 O tu predestinare, 'n ce-adâncime
 Isvoru-l ai, departe de-ochii cui
 Nu vede întreaga taină cauze prime!
 Voi, oameni, deei, nu faceți nimănui
 Fudor, căci noi ce 'n Domnu-avem vedea
 Și tot nu stim pe toți alesi Lui.
 Dar dulce ni-e acest fel de scădere,
 Căci bunul ei sporoste - al nostru bine,
 Treacă ce Domnul vrea ni-e proprie vrea. "
 Osa deci semnul vrei căi divine,
 Vădind miopu-mi văr mai clar a-l face
 Mi-a 'ntins paharul dulcei medicine.
 Și cum urmează pe-un solist dibace
 Un bun celist cu-a strunelor vibrare
 Și cântu - așa cu mult mai mult ne place,
 Osa, înămintare, că 'n timpu 'n care
 Vorbea, aele două placări spuite,
 Precum concordă ochii năo mișcare,
 Mișcări alor focșor după cuvinte.

S. ardele ce Domnul
 vrea,

21

Al Doamnei chip din nou acum fixându-l
 Cu dragi priviri și ntregul dub în ele
 Nu-mi sta spre-alte minie în lume gândul.
 Dar nu timbea. Ci „Timbele mele
 Te-or face jertf' acum aelei stări
 Ce-avă, când spura se face, semele.
 A mea lucrare, ce po-areste scări

avu și chipu
 caud a art
 frumoșe mele ce
 fr-

Când în ziua
 Prindea ar clar co dulce - adică în sol
 Cerete nu a fost numai o via supune

Din vecinul palat, mareu s'aprinde
 Cum veri, urmand gradatei mele-urcări,
 De n'ar mai înfrâna-o, iar învânde
 Aşa că nu ea puterea-li muretoare
 O creang' ar fi ce-un fulger o desprinde.
 S'ntem aci întra septea înălţare
 Ce-acum sub pieptul leului de pară
 Luceste în jos slăbind a lui valoare.
 Cu mintea după ochi fugi asadară,
 Si-ogliniţi în fa, ca sa prinească n'ei
 Ce-acu întracost' oglinid' o să-li apară.
 Acel ce-ar sti ce dulce-ni avuşi
 În ochi-i dulcei a ochilor păşune,
 Duce' alto griji când m'am întors spre ei.
 Prinde-ar clar co dulce-a mă supune
 Mi-a fost aceluia al iubirii sol,
 Când una şi-alta în compania le-ar pune.
 Aci în cristăbul ce dă lumii-ocol,
 Numit după acel ducă scump, sub care
 Trăi pământul do-orice rele gol,
 O scară în foto cum în roare-o are
 Curatul aur, am vorut, si'naltă
 Căuam aşeam ochi spre-olat do sus urcări.
 Pe-ai ei furci în jos vedeam cum saltă
 Atâtea lămpi, că n'cer câte-s apărse
 Păseau că-s strînsse toate-aci îndeolaltă.
 Si-asa precum, din firea lor depriuse,
 În toată zilăi n'beg se mişcă solul
 De ciori, spre-a se înălţi, de frig ceprîns,
 Plecând o seama lăsa în urma golul,
 Si-do-unde au fost se'ntore o seama iară,
 Iar multe-se fac pe-acelas punct ocoul:
 Aşa-ni păru şi-aci ca se prezară

În palat
 Noile
 Do am i-a pînă
 Alst
 98

Amestecul cu al
 lui

acum într'oglini

Când spre alto
 prindea ar
 urcări do
 ce

multa tot

Acele lampi, tot stol de stol cum viu,
 De 'ndole ce-ajungeau pe-amure scalo.
 Dar ael ce nu se-opri de-tot veciu,
 Ara luea de-aprins, e' au tis in mie.
 "Tubirea ce-mi arati ti-o vada deplin,
 Dar la, din care si-al tacerii-mi vine
 Si-al vorbeii cand si cum, ea sta. Si fac,
 Ca nu te 'ntreb, desi nas vrea, nu bine."
 Dar la vorand apuriiul dor ce-l tac,
 Trei vartul cel cui toate-i sunt plinite
 Mi-a tis (tumbind): "Tu poti sa 'ntrebi pe plac."
 Si-au tis. Nu merite-orebito
 Ma fac pe mine denu, raspuns sa-mi dai,
 Dar pentru la, care-a 'ntreba-mi permite,
 Te rog, fexice dub ce-ascus tui stai
 In vartul tau fac, stiat a-mi face:
 Ca-mi vi aproape-atat, ce cauza ai?
 Sa-mi spui de ce 'ntreacasta sfero taci
 Cantarea dulce-a Raului ce-are
 De-tutalto sfero-ara de mult va place?"
 "Mortal au ai tu, ca si privirea,
 Mi-a tis", si-apoi: "De-aceia nu se canta
 De ce-a 'nfanat si Doamna ta tubirea.
 Pe trepte n jos venii pe scara sfanta
 Atat de mult, spre-a-ti face-o serbatoare
 Trei spus si priu lumii ce na 'vestmanta.
 Nu-mi da mai mare-amor mai mare-ardore,
 Caci ferbe-amor cu mult mai mult in mi
 Spre cer, gradat, cum veri si din lueare;
 Ci nalta mila ce-a servi ne-a pus
 Vointei cei ce lumii-i da fiinta
 Ne-nparte-asa, cum veri far'a-ti si spus."
 "Eu, sfanta lampă, vad cu prisosinta

Când cerul și pământul s-au

la vârtă

Peștele pe apă, albastru în clar și în

În sfârșit, ca ^{peștele} peștele să se scotocească
În el și ochii săi, lăsat și o parte

O zi la răz

C'ajunge-amorul într'acel regat
Spre-o și revind eterna prevedință,
Dar asta-i tocmai ce nu-e greu de-afla:
De ce chiar tu între toți înșotitorii,
Spre-acel ofițer-ai fost predestinat?
Ai vorbi mele-abia s'au stins vapori,
Când mierul tău în centrul făcându-l
Rotea împrejur ca între roată a morii.
Și-a tis, iubirea cea din ea purtându-l:
Așupra-nu cade vecinica lumină
"Și-acel vestmânt ce-l are ca shabatândul
Cu vârlul meu vestitea ei se îmbina
Și-atat de sus mă'nalt că pot vedea
Principal prin ce-o dă din divină.
De-aici am deci și veselia mea,
Lăci vârlul meu pe cât de clar pătrunde
Pe-atat mai clar vestmânt de foc el id.
Dă-mi aici din cerul cel mai clar, de unde
Serafim în Tatăl mai adânc ochete,
De întrebă acum, nici el n'ar ști răspunde,
Căci tu mă întrebă ce-atata s'adâncește
În vecinicul decret

Tar când vei merge în lumea ta ce moare
Să scrii ce-are și spre-a nu îndrăzni pe-un drum
Cu-atare tel să-niste-a ei picioare.
Nu dubi ce-aici e foc, e în lume jum
Deci veri de poate-un om la voi să stie
Ce nici primit în cer nu poate-acum
De vorba lui curmat cu-asa tovarie,
Lăsa-i chestunea, dând pe-o altă cale,
Smerit cerând, ce om fu în viața vie?
"Curg munte între-ambii tărenți ai țării tale

Înșotitorii
și esența sa divină
dă plăcerea vorbii
mea

își

Beafore

Varțand cu el che
de lumea
nu o
meșter

Vecini cu voi, se naltă încât mână
Furtunii-adese se zbată mai la vale.
Ocolo fac un gheob numit Patria,
Subt care-a stat tăcut un schit al cui
Însegu' cult i-a fost numai lătrăia."

Așa începu și-al treilea învăt alui,
Și-apoi urmând: „Servicilor divine
Aici, a țis, așa de rob le fui

Încât, cu singur sucul de mărășine
Trăind, răbdai cu drag și ger și sete,
În gânduri sfinte și împăcat cu mine.

Acestor ceruri sfântul schit le deta
Mult rod cândră; dar ori e loc sarmen,
Și-i timpul, cred, acestea să răscle.

În schit aici fui Petru Damian
Și Petru Păcătosu-n sfânta casă

A dulcilor Maici la malul adrian.

Putina viață a morții-mi fu rămasă

Când fui ales și tras spre-o pălărie

Le-am rău murind tot mai la rău o lasă.

Chefar veni, veni și-acea mândrie

A spiritului sfânt, ca vai de ei,

Murendu' co-aflau în orice-ospătărie.

Prelatie de-astori vreau însă lăchei,

La poarte ținea lor și să-i alinte

De brate-aici și-aici, așa-i de grei!

Acopăr caii lor cu-a lor vestimente

Și-asa merg două bestii sub o piele—

Oh, cât o să-i mai răbzi, ceresc Părinți!

Așa sfirși, și mie de plăcările

Descinsera rotind din scara'n scara

Și în orice-ocolo mai viu lucind din ele.

Bosira'n juru-acestui grad și stără

J. stănuț

roman galen

ncheie

Scotând un glas cu-atât de mare sunet
câ glasul lumesc nici unul nu-l compară,
li, surd de el, nimic n'au prius din tînet.

102

(
Caet 18.

Paradis.

22 - 27.

- Spre Doamna mea, ca și- un copil ce cântă
 Spre cea la care mai veghiat se ține,
 Așa mă 'ntoarcei tulburat deodată,
 4 Dar ea ca mama ce grabită vine
 La fii-i palid și mai mort, cu-aerul
 Un glas ce poate- apăsare să-l aline,
 7 Mi-a zis: Nu știu că ești în cer? Că el
 Intreg e sfânt? La orice ce lăsurare
 Se face-aici pornind din bunul zel?
 10 Ce mult te- ar fi schimbat a ~~șor~~ cântare
 Ce mult și cu îmburid, tu poți vedea,
 Când glasul lor te- a 'nvins așa de tare!
 13 De- ai fi 'nteles ce rug' au pas în ea,
 Ai ști ce răsunare se ridică,
 Pe care tu, trăind, o vei vedea!
 16 Divina spadă nici târziu nu pică,
 Nici prea de timp, cum pare poate cui
 Asteapla ori sperând ori prius de frică.
 19 Și- acum în mintea spre- altele să-ți pui-
 Iluzie duburi ai să vezi în cale,
 De întorei tu ochii- așa precum îți spuii.
 22 Privind atunci pe placul vserii sale,
 Văzându-ți o suită de mărunte sfere
 Ce în stol iornau cu rare mutuale.
 25 Și- am stat precum cântă singur în tăcere
 Săpuni complete-ți poftă, nendrăsnind
 La ceri, de teama că- i prea mult ce- ai cere.
 28 Dar cea mai mare și mai mult lucrind
 Dăți aste perle- un pas făcî năinte,
 Spre- a face 'ntinsul are să mi-l destind.

măcel

măcel
ce-într-o ră- lăsurăTi poți să vezi ce mult
ce-ai fi schimbat
ce-ai fi schimbat

în curând

Se-arep cu

doamna mea

mai vezi năinte

31 "Dae' ai putea si tu" vorbi curinte
 Sa vezi ca noi ambrui-ne profund
 Ti-ei da pe fata tot ce-ascunsi in minte.
 34 Dar gandarilor tale ce s'ascund,
 In totes preau, din dorul do-a nu-ti faco
 Spre naltul tel labava, sa raspund.
 37 Pe-un deal sub coasta cui Casimil Laco
 Veni spre-a se rupã, pe culmea sus,
 Popor sedus si nepornit spre pac.
 40 Cu sunt ael co'ntau pe deal au dus
 Sfiutitul mine-al cui in lume-aduse
 Dreptatea ce-ari ma nalt' ara de sus.
 43 Si-atata dat divin asupra-mi fise,
 C'au fost din preayna tutor aste locuri
 Impiul cult ce lumea ne-o reduse.
 46 Tar toate-acestea alle sfinte focuri
 Au fost barbati cuprinsi de-acea caldura
 Ce flori si fructe sfinte naste-alocuri.
 49 Romaldo si Marcarie-acestea furo,
 Tar alii-o fati de-ai mei ce'n manostire
 Cu inimi tari, infipti pe loc staturo.
 52 "Vorbind cu mine-acum, si-a la iubire
 Ce-arati" auzis, ca si buna vonta
 Ce-o sint si-o vad in toat'a voast' oltire
 55 De foc de-aci, ara-mi largere creduta
 Precum o rosa'n soare rasfiala
 Deschide-atat cat este in ea putinta.
 58 To rog de-aceea, sa n'aziguri, tota
 Ca au si-atata har in Dumnezeu
 Ca vad cu fata ta ^{si vad} nevestimentata.
 61 "Plinire-afra-ti-va dorul, frate-al meu
 In cel din urma cor, caci el plini-va
 Oricare dor, si-al oricui, si-al meu,

la pol sedes si
 ca noi cum este

167

pe culmea ^{si se ruga}
 sedus
 Popor pãpau

si eu

In fata pe loc cu inima
 gaud

cu fata ta si

Care nu-i un po-
luze m-a p.

ce vedea în cînd.

Prin cînd se a călăuză
Votul mîntuie

Pocăind de

Care

mai x m 20

V. M.

Se cînd la cînd

69 Deplin si' n'rez o' n' el, si' aflănd pōtriva
Oricare dor, cāci nūma' n' el oricare
67 Un punct a fost de-apurui unde fi-va.
El nu-i mēiunde' n' spatiu, poli el n'are,
Si' a noastră scară - i' pānă' n' el ureală
70 Deaceia culmea - i' nevărită - ti pare.
Dar tacor patriarhul nostru - odală

Cînd lui de i' pānă

73 Cînd el de āngeri o vārie nēarcālō.
Li' arī nu - si' desparte - al sūu piciōr de glie
Vz' un ou spre - o o sūi, iar norva meo
Rāmase jos spre - a rāsipi hārdie.
76 Tar tidiul cel ce - odalā schit fāico
Spelunca - i' arī, de holi, si' a lor calpate
Purdurari pline de fāinā reo.

79 Nici cea mai grea usurō nu-i displace
Cernului atāt, ca fructu - amar
Ce inima' n' monahi sō ibunde - o face.

82 Stāpani oricāru bnu pātriat de - allar
Pē mult acei ce pe la usi colindā
Dar nu cāvetri - orī alt onep tālhar.

85 Li' ara - i' de lerne' n' ou ce - i' rāu priindō
Tucāt' mei n' are trau o bursā vrese
Mei cāt die mie stegar pānā la ghindā.

88 Veri, Petru a' nceput lipsit de - avere
Si' far' de - arginti, iar eu ce rugi o' port,
Frangere al sūu convent umblānd a cere.

91 Cānd stai sō veri ce la' nceput a fost,
Oricare lucru, si' i' privești urmareo,
Ce' ncepe bine veri cō' nchee prost.

94 Tordanel s'a rentors, ce - i' drept, iar mareo
Pāreli avū, cānd Domnul vru sō - i' purō,
Li' ar fi mai de miat aci' n'dreptareo!

Cānd stai sō veri
nu lăsa n' o' port
Pocăind el n'ceput

C'ur scriu deci D. mea ne m'pui
 'ngolui
 hahal do ci,

- 97 Sfârșind așa, vârsui cum el s'adună
 La stolul său, iar stolul său se strînsese
 Și 'ntreg s'a ridicat ca o furtună,
 100 Iar dulcea Doamnă 'n sus acum mă 'mpinse
 C'ur singur seam, pe scară 'n urma lor:
 Puterea ei așa de mult mă 'nvînsese.
 103 Nimie din câte sue-ori se scobor
 La noi în mod firesc, nu-si are-aiptul
 Sa poti al compara cu-al nostru sbor.
 106 Precum, crestine, - o să mă 'ntore la dreptul
 Triumf, si plâng, în așteptarea lui,
 Adese-al meu păcat și-mi sânger pieptul,
 109 Tu mi tragi mână când pe foc as pui
 În graba cum vârsui tu seurul care
 Urmează pe Vital și 'n el și fui!
 112 Slăvită stea, tu ce-ai cu 'mbelugare
 Puteri adânci din ești, aunele ste,
 115 I mi vine-al meu talent, ori mie ori mare,
 Căci sfântul Tat' a tot ce 'n lume-i vie
 Cu voi era spre-a răsar și-apune,
 Când eu în Tose am început sa fui,
 118 Iar când voit-a hotul a dispune
 Pe intru 'n sfera ce vă poartă 'n ea,
 Portită-mi fuse-a vogarba regine!
 121 Suspină 'n sus spre voi inima mea
 Smerit, ca-mi adun din voi putere
 Spre locul unde-s tras pe-o cale grea.
 124 Și e aproape-atât supremo mângăiere,
 Vorbi Beatrice-atunci, ca se curvine
 Păscuți și s'ageresti a to vedea.
 127 Deci pâr'a nu ti-o fi 'nsînit în tine
 Priveste 'n jos spre-atatea lume spre toate
 Pe câte-acum le ai sub tălpi, prin mine.

stolul său ca valbură

Caci fusca mea a

atât spre a fi ego

Suspina mea arent
 spre voi

Vorbi Beatrice
 atunci
 mea mângăiere

Pui ce se aseară

Vănușă în por. v. v.

Vănușă în por. v. v.

Vănușă în por. v. v.

- 130 La muna-te să stea, pe cal se poartă,
 Voioasă 'n rând cu cei voioși ce cură
 Pe- un drum cucerit în glorioasă gloată.¹⁴⁶
- 133 Pui sapte sfere a mea căutătură
 Se întoarce 'n jos; vânușă și-acest pământ,
 Ora c'au răs de-unila lui făptură.
- 136 Tu lui mai just acel judecământ
 Le- l ia 'n despret; mai sus cari se ridică
 Și poți nuni 'ntelept, fiindcă sînt.
- 139 Vănușă aprinsă pe- a Latonei fică,
 Dar făr' de umbra ce- ni facea bătaie
 De cap, cu- al ei desime - ori mare - ori mică.
- 142 Putui și soarelui să - rabd văpăia
 Din fata lui, vânușă cum își face jocul
 Vecin și 'n jurul lui Dio și Maia,
- 145 Vănușă pe Jupiter cum temperează jocul
 Și - al fiului și - al tatei lui, și cloră
 Vănușă rotirea ce le schimbă locul.
- 148 Și toate sapte clar îmi arată
 Cât sînt de mari, ce groabă pui pe căi
 Și ce distanțe 'n spațiu le separă.
- 151 Dar punctul ce ne face - atât de răi,
 Pe când roleau așa 'n eternii fenumi,
 Întreg îmi apără din muntii în vâi.
- 154 Și 'ntoarcei ochii 'n ochii făr' de-așemuri.

23

- La paserea în frumusețea dragă ei
 Pui noaptea care- ascunde întreaga țară,
 La cuișă pășindu-și pui golășei
4. Spre-a-i tot vedea 'n umbra ei cea mare
 Și hrană să le caute spre-a-i crește

7. Si dulce - accași amara lăuda - pare,
Pe-un ram deschis ca timpul și-l pândește
Si - așteaptă soarele cu dor și cald
Tutit spre soare că doară - doar albesc.
10. Așa și Doamna mea sta ridicată
Si - atent privind spre partea de lumină
În care se putina grab' arată;
13. Încet de-atata dor văzând - o plină
În fui asemenea celui ce - așteptând
Vrea și-altceva și-asa sperând și-alina.
16. Putin restimp trecu între când și-alt când,
Ca și, între - așteptare - mi și vedea,
Când ceru' năreg se limperi pe rând.
19. Si - mi rise ea: „Veri oastea ce nu piero,
A nvingerii lui Crist, și tot ce crugul
Lulege - aici ca rod al altor spero.”
22. Do foc în fat' atât și fu belugul
Si-a ei priviri de-asa plătore pline,
Că-mi cat' aici se pui de-o parte jugul.
25. Lum sebe în clava noaple - a lumii pline
Zumbeste în corul nimfelor acle
Ce-orușară ceru' în toate - ale lui chine,
28. Văruși așa între mi de flacărele
Non soare - acum, și - asemenea foc le da
Lum face - al nostru cu - ale noastre stelo.
31. Prin via lăi lumina și arată
Așa de - aprins sub stanta lăcitoare
În ochii mei, că n-o putui rabda.
34. Beatrice, - o dulce, o dragă îndrumătoare...
Dar ea: „Ce-atât ti-a n'vins acum finta
Putere e ce în lume - obstacol n'are
37. De - înțelepciunea și puterea
Ce între parauți și cer deschise - o cale
De care - aveam de-atata timp dorita.

în plină lumină în noaptea senină

și în vâltul plăcerii alor
dăvine alate paruse
do - oare - o paruse

apud

?

apud

micat n'a întors decalu ca

într-un

2

dece n'

se scrie

cu fiii cum esti
caut ai cuprins
tara in similitud
tara
si indar te ico
o e prout in

celo
celo

Ma faco salt poezia?
stare a reo

despre

ma varlas
măgare

- 40 Peceam in urma dilatoare vale
Nu'ncapă focu 'n nor, până - l sfârșie
Si 'n contra firii lui s'asociale 'n vale,
43 Ora intracel ospat, sporind - mi mie
Intregul dub isi rupsse - al sau vestmânt
Si ce - a mai fost apoi nimic nu stie.
46 "Deschide - ti ochii sa mă veri cumi sunt!
Vorut - ai stări atari, că esti în stare
Să poti de - acum tabda sușara - mi sfânt!"
49 Cu fii asemenea omilor care 'n simțuri are
Impresio veche - a unui vis avut
Si 'ndar se sbate - al prinde 'n linii clare
52 Când luere - atât de demu de - a - mi fi plăcut.
Mi - l dele - ara că nu va mai apune
Din cartea 'n care - mi scriu câte - au trecut.
55 Deun chias toate - acele guri să rure
In care Polimenia eu - al ei stof de fete
Al ei vectar pe cel mai dulce - l pune,
58 Si miei a mii parte i'o arete
Dre sfântu - i timbet 'n ar apunge graul,
Miei co lumini el sfinte fete - i dote.
61 Si - asfel amu reprezentând eu Răul,
Un salt var face - aci * poezia mea
Lum face - acel co rupt găseste plaiul.
64 Dar câti vor judeca si terna grea
Si uneri mortali care - o ridică,
Nu - i vor huli că - mi tremură sub ea.
67 Pe unde prora mea îndrăznind despică
Nu - i druu să - l facă var ce soraeste
Sicimici varlas cui trudele - i fac frica!
70 "De ce îndrăznita fata mea te - orbeste,
Si me te 'ntorci spre parul cel frumos
Că 'n varlele lui crist aci 'nfloreste?
73 Aici e roza 'n care - acolo jos

Idai mi cal nu dulce vers le - pune
Din cal nu dulce glas

Pe unde prora mea îndrăznind
Miei druu de - mi slab despică
parier co soraeste
sa - i fac nu var ce soraeste

Fu om divinul Verb, sunt cîinii care
Ne duc pe dreptul drum cu-al lor mîros.

76 Aşa mi-a zis. Ei, gata de-ascultare
La sfatul ei, mai îndrăgii odată
Cu ochii mi slabi în lupta asta mare.

79 Precum la răsărit soarelui, vîrsată
Prin norii ruple, varuse-un camp de flori
Lăudată privirea-mi de-umbre întinsecată,

82 Aşa văzui mari cete de splendori
Şi-aprins mi foc de aer cum le-nvesmîntă,
Dar nu vedeam izvoru-acei lucori.

85 Tu cel ce-astelle-aprins, Virtute sfântă,
Te înalţi atata, ca să ai loc
Şi ochii mei ce-atît de slab s'avîntă!

88 Frumosul nume-al flori ce-o invoc
Şi'n toţi şi seara, sufletu-mi împinse
Ş' alerg cîntînd pe cel mai mare foc.

91 Dar cînd în ambii ochi mi se destins
Şi cum şi cît al stelei vii, al cer
Ce'nvinge'n cer cum pe pămînt învîrse,

94 Prin cer varur'o faclă ochii mei
Venind, formată'n cere ca o cunună,
Şi-o'ncinse-apoi, rotind în jurul ei.

97 Chiar cel mai dulce^{cînt} ce-aci răsună
Şi-a cui dulcesare sufletul ni-l mîră,
Un nor ti-ar fi părut cînd rupt el tună,

100 Alături'cu-aerul cînt din dulcea liră
Ce-aci'ncingea safirul scump, odorul
Ce mult mai clar tot cere-l înaspiră.

103/03 Amor angelic sînt, rotind cu sborul
Înaltul hăr, din tîmpul de lumină
Nescut, în care-ospel găsi-ne dorul.

cu lauză cîntînd

Deci mandru

Fals

marcat din

Prin trup

- 106 Si voie roți, cât timp umerei, Regina,
Po fiul tău, si sfera - ne sa fie -
Intrând în ea - ne-o faci și mai divină! 166
- 109 Cu - acestea, 'n cor cântată melodie
Tăie, si - arole flăcă 'n urnă toate
Făceau să zure numele Marie.
- 112 Pegearea mantie - a tutor altor sferă
Lea mai de jos si cea mai sus mișcata
Si cea mai vie prietă 'a lui putere
- 115 Avea deasupra noastră 'ndeartată
Interna poal' atât, ca de - unde - am stat
Cu n'o puteam vedea mei cum arată;
- 118 De - aceea deci mei focu 'ncoronat
N' amui puteră să - l' urnăresc de - acinde
Lăud sus lâng' al lui fiu și a ridicat.
- 121 Si ca si - un prime ce bratele - si întinde
Spre mama lui, rătăc' după alăptare
Pun spiritul ce tot spre - afar' aprinde
- 124 Așa 'ntindeau si vârful - și case
În sus aceste lămpi, vâdindu - mi bine
De sfânta Maie' a lor iubire mare.
- 127 Si 'n fată - mi stând cântă apoi serine
Regina Cooli, note - având atare
Că 'n veci va dulcearea lor în mine!
- 130 O ce prios de - agonizite mari
Au toată - aici, cămara de cămară,
Ce - au fost, spre - a sămăni, voine plugari!
- 133 Aici trăesc gustând comoara rară
Ce - o strinsă cu lacrimi în robia
Din Babel, unde - aversea și - o lăsară.
- 136 Aici, cu Sfântul Fiu și cu Maria,
Triumf și are - dl veciniei victorii

si tota fetele
nu se pot

Prințul celui fânt
si intregu

fiu
do voad?

De - mui p. si umore
vade

Indură si oas lunge
caradul lui.

voci

24

O, voi partasi alesi la marea cină
 A mielului cel sfânt ce vă hrănește,
 Ora că vremea vi e de-opuri plină
 Prin sfântul har art om de ciugulește
 Gustând din fărâmi de pe-a voastră masă,
 Cel timp el încă 'n timpul său trăiește,
 Vedeti-i multul dor care-l apasă,
 Si-l răsuflați puțin; voi beți isvorul
 Din corce-ale lui gândeți fiind sa iasă.
 Ora vorbe. Si se face tot insu 'n corul
 Voios o speră, pol având statornicie
 Si dând vâpăi ca 'n goana meteorul.
 Preenu se 'ntorc rotitele 'n ceasornie,
 Ora, că de la priveri, de una-ti pare
 Că stă pe loc, iar alta fuge spornie,
 Ora si-aceste hori de duhuri care
 Dăutând grăbit ori lă vădeau prin joc
 Divers gradala lor ferice stare.
 Din cel ce-orma mai mult subliniul lor
 Văru eiind un joc ora ferice
 Ca n'a rămas în cor mai viu alt joc.
 De trei ori ocoli pe Beatrice
 Cu-atore cînt că dulcea-i melodie
 N'o poate 'n vorbe multea n'o răspice.
 Deei fac aiei un salt, căci spoe-a descie
 Ora de fin, prea aspru e 'n coloarie
 Nu graul meu, ci orice fantarie.

- 28 „O, sfântă sor' a mea, cu-atât ardore
Nu rogi, treacă al' aștept ferbinte
M'a smuls din spera plină de bucurie.”
31 Când stăte în loc acea ferice minte,
S-a întors spre Doamna mea cu-al ei suflat
Si-asa vorbe cu spusei mai năite.
34 Eternă facl' a marelui bărbat
Cui Echeile de-aci aduse, care
Deschid art' Regnului, de Doamnei si-au dat
37 Să intrebi pe-acesta în chestie mic' o' și mare
Cum vor, despre credința care-și dăde
Putere-odată se te misti pe mare.
40 Cum spera și neberle el, cum crede,
Nu-ți este-ascuns, căci veri acolo unde
Oricare lucru ca și scris se vede.
43 Dar pentruca în art' Regnului nu pot pătrunde
Derăt aleși priști un creșt vorace,
Spre gloriu lui să intrebi și vo răspunde.”
46 Precum se născu - un candidat și tace
Cât timp naștru - o chestie - i propune,
Spre-a da doveri, și nu spre-a o desface,
49 Așa eu mă născam cu probe bune
Cât timp vorbi, gătit spre-a fi deodată
De-asa naștru și de-asa chestiune.
52 Să-mi spui, creștine bun, și clar arată:
Credința ce-i ?” Privii deci cu îndemănă
Spre facla de-unde aceasta-mi fu suflată.
55 Apoi mă întorseri către a mea stăpână;
Ca-mi date semn ca și poate descuia
Toneptul sâc întina mea fântână.
58 Deci: „Harul ce-mi permite-a face-a mea
Acelu care prin stepar ne fuge,
Să-mi dea puteri să spui precum co-az vrea.”
61 Si-apoi continuând „Precum ne spuse

are, a ulor acea
vorbit a)
când a stat

ca pictat

Al răs

Conferința
la co-steg

64

Veracea par'a dulcelui tău frate
 Ce Roma în dreptul drum cu tine-o duse,
 Credute-î stăpîna vasilor sperate
 Și- apoi dovad' a totul ce ne vezi;

67

Bicasta-mă pare-a dîmrei entitate;
 Atunci am auzit: „E just cum crezi”
 Dar numai dacă știu de ce anume
 Și între subitanțe-o pui și între dovezi.”

70

Tar eu: „Altece lucruri făr de nume
 Ce-mi dau să văd mai larg aci putință,
 Așa de-ascunde-î ochilor în lume,

73

Că-și au temerul numai în credință
 Ce dă nașterea-al său temerul suprim:
 De-aceia între subitanțe-î pui pînă.

76

De creșterea asta, făr să vedem
 Nimic altce, ne cat'a ne culce
 Dovezi, și- astfel dovad' o și avem.”

79

Și iarăși auzi: „De-ai înțelege
 Ast fel cîți făr la voi doctrine-adună,
 Mar fi sofistă-asa de uiti să negi.”

82

Așa din fața-î s'auze cum sură.
 Și- apoi: „Moneta asta, asadar,
 Și n' pond și n' aliaj s'asotă bună.

85

Dar vorba e dat-o ai și n' burburar?”
 Tar eu: „Cum nu! Și lucie și plină
 Și n' marca ei nimic nu e neclar!”

88

Și iarăși din vecinica lumină
 Ce-aiici lăcea: „Acest odor, apoi,
 Pe care-orice virtute se sprijină;
 De unde-l ai?” Bogate-acele ploi,
 Ce-au curs de sfîntul spirit răspîndite
 Pe-anticele și-o' legii noastre foi

94

Ratiune-mi sunt, ce-atata de-asculte

- Do veri îmi dă, încât convins deplin
 Orice - ale argumentări îmi par lămpite."
- 97 "Dar scriul vechiu și nou, din care-ți vin
 Atât de-adânci convingerile tale,
 De ce lo-ți c'ar fi cuvânt divin?"
- 100 "Dar eu: Am probe fapte reale
 La care n'a fost nevoie de-o natură
 Ce scaldă fier și bate nicovale."
- 103 "Dar ce-ți dă probe-acum că se făcuse
 Acestea toate?" "Is: "Căci de probat
 Chiar asta e. Și nimeni nu le jură."
- 106 "Că fără de mineri s'a încreștinat
 O lume-am eu, aceasta-i pentru mine
 Sănt alte-o sută câtă-au mai urmat;
 109 Căci tu intrazi sărac, lipsit de bine,
 În câmp spre-a sămăna o plantă sfântă
 Ce vie-a fost candoa și-az este-un spin."
- 112 Sfârșind apoi, sublima curte sfântă,
 Cântă, prin toate vecinicele case
 Te-Deum, cum de ei și-aci se cântă.
- 115 Și-aceel Baron, care întrebând mă trase
 Din ram în ram în sus, încât avea
 Spre vârf de-acum puține foi rămase,
 118 Îmi tire: "Patia în care-esti, că n'ca
 121 Ți place-a fi, îți dăte-alar cavinto
 Ce pân'aci lo-ai spus cum se cădea,
 Așa c'aprob ce spuseși mai înainte.
 Li-acum tu să ne explici, ce crezi tu oare?
 Si de-unde-ți vine-un crez așa forbit?"
- 124 O lăta sfânt și vecinica lucrare
 Ce veri așa ce credi, că spre moznăut
 Oțuri să n'vingi mai tinere precioase
 127 Tu vrea să arăți, așa începui cuvântul

Căci gol le-ai dat

b

b

vorbe pline

vare

Căci eu
bucure

- Formula în care - mi spui a mea credință,
 Si - mi ceri și cauza ei. Răspund: În șantel 119
 Si unul domn, o vecinica ființă,
 Cred eu, căl, nemisecat, miscând mereu
 Intregul cer prin dor și prin voință,
 133 N'am singur probe ferice - aici eu,
 Si metarifice, dar veritatea vie
 Ce - a curs de - aci 'ntăreste crezul meu
 136 Prin Moise și profeti, prin psalmi lărie
 Prin evangheli, și prin voi, când veste
 V'aduse Duhu 'n limbi de foc spre - a scrie;
 139 Si 'n trei persoane - eterne cred, și - aceste
 Atare sunt Un și 'n trei atari se mbina
 Ca referă sa - trei și sunt și este.
 142 Natura lor tainica natur' a lor divina,
 De care spui, o 'nțepimă 'n murea mea
 De multe ori vangelica doctrina.
 145 Aici - i principul, singura schintea
 Ce - apoi se 'ntinde 'n placara vivace
 Lucind în mine ca și 'n cer o stea.
 148 Precum un domn ce - ascultă ce - i place
 Si - apoi urându - și pentru noua stie,
 În brațe ia pe serv, pelor ce tăce,
 152 Așa cântând și - urându - mi ferice
 De trei ^{mă} cupruse, când tăcu,
 Acel apostol disp' a cui voise
 154. Vorbii așa, și 'n spusa mea - i plăcu.

25.

De-ar fi unii poeziei mele sacri,
 Cui și pământul și cer sprijin îi dă

4. Si atalia ani facu din mine - un mare,
 Sa' nvinga una ce m' alung' afora
 Dine mandrul tare unde - au durmit co miel
 Durmanu cu lipu cari răsboiu ii dora, co-o pande, p' a-
 7 lu alta voce-atenei, c' un par attfel
 Tutoare - m' as poet, sa iau curusa
 Unde - au primit boterul, caci priu el
 10 Intrai eu in credinta care-aduna
 Do drepti in car si pentru ea si fui,
 De betu' nciur cu-asa mare buna.
 13 Atenei, venind spre noi alt foc vâzui
 Dine stolul de-unde binevni sa vie
 Cel pus de Crist ca priu vicar al lui.
 16 Tar Doamna mea lucind de bucurie
 Mi-a zis: „O, veri, o, veri pe-acei odor
 Ce da' folitiei caura do mandrie.”
 19 Piceun cântul un porumb lasat din sbor
 La alt porumb, rotund ei isi arata,
 Si dulce gubind, iubirea lor,
 22 Osa si-acesti din viata luminata
 Doi principii mari voiosi se gîmpinara
 Slăvindu-si frana care-aci li-e data.
 25 Tar când salutul lor si-l isprăvisă,
 Popura 'n fată-mi ambii, far' de-a rîce
 Nimic, si-aprinsu co fata mi-o 'ntinara.
 28 Limbind atunci vorbit - a Beatrice:
 „Mărite spirit, cel ce ne-ai expus
 Cât face pe-om credinta de ferice,
 31 Vorbeste de speranta 'ntr'acel sus!
 O stii, c'o spui de-ori cato ori divine
 Puteri vadit - a celor trei Isus.”
 34 Sur capu, n'credintat, co lot ce vine
 Din lumea muritoare - aci urcat,

cand se intalnesc

ca fata mea pleasa

cu fata

schimbata celor 3. Vorbi Isus
 sus capul acelu, cari oricand din urata

Mortală vreau - oare năpăraș
La focul nostru în foc mi s'aruncă gliaș.

Deci voi - auzi că din Egipt se vine

V. N. N. în ce mare al doctrii

37 În focul nostru matru el devine,
al doilea foc așa m'ar mbarbat.
Deci ochi - mi ridicai spre muntii care
Dintâie cu; a lor poveri mi i-au plecat.
40 "Prin mila - i vrând al nostru Rege mare
La veri te ochi - în - ochi pe frunzi - acci
Cet'n Castea sa cea mai secretă - i are,
43 Încât, vorând te adevărul ei,
Si în tine să întărești și înălți co tine
Speranta care - atot sprijin o iei
46 Sa - mi spui te deci, ea ce - i? Si ^{de unde?} ~~cu~~ iti vine
În suflet ea, si cum ti - l înfloreste? ^{poartă}
Așa vorbi al doilea foc spre mine.
49 Ea, care - are pe atot de multe creste, ^{deso}
Imi da puteri ~~de~~ ^{de} ipador sa zboare,
Răspunsul meu mi l-a introdus cu aceste:
52 N'avea a noastră maica luptătoare
Unu care - ar spera mai mult, cum scrie
Si acel ce - ostiriu întregi de - aie mi - e soare,
55 Si din Egipt iertat îi fi să vie
Sa vad' acest Ierusalim din ram
Cât timp încă - i dator oștean să fie,
58 Dar alte doua întrebări ce - i da
Nu spre - a le ști, ci spre - a vădi prin ele
Virtutea asta cât de drag' o ai,
61 Le las pe ele; căci nu - i vorbici pe
Mei loc de - a lămbuti. Răspundă în pace,
Si harul sfânt să - i dea la sbor vântrel.
64 Precum scolarul cu - al său dascăl face,
Cu drag și sprinten ^{si cu voce plină}
Spre - a da dovadă cât e dibace,
67 Am tis: "Speranta - i așteptarea plină
A gloriei ce va fi, și ne - o produce

- Un merit dat si gratia divina.
 70 Dă multe stele - acasă la focă - mi luce,
 Ci întâi mi-o înfipse 'n suflet cel ce-avea
 Suprema liră a vecinului Duce.
 73 Sperarea 'n tine, pralmul său zicea
 Tăi cei ce știu de marele tău nume,
 Tar câți nu-l știu au ei creștina mea?
 76 Apoi mi-o courăra mai anume,
 Scrierea ta, de care-s plin, și-mi place
 S'adăp cu ploaia ta și pe-ăltii 'n lume.
 79 Pe când vorbeam în siml cel viu
 Al sfutei flacări scăpări și 'n pripă
 Si des așa cum fulgerul o face.
 82 Si-a țiu : „Tubirea care mă născăpă
 Cu-acea virtute care-mi fu soție
 Până 'n martiri și-ultima mea clipă,
 85 Nu face să-ți vorbesc de-o bogăție
 Co-asa de drago-li e, de-acea vreu
 Să-mi spu: speranta ce-ți promite tie?
 88 „Scripturile amandouă, țisei eu,
 Spune scopul ei. Tar el : „Să-l dai pe fată.
 91 Dă cei făcând amici lui Dumnezeu
 Tot unu 'n țara sa, țrai moată,
 Tu dubla haină fi-ne-va 'nvestit,
 Tar țara sa e dulceă asta viață.
 94 Dar frate tău e mult mai lămurit
 Când el vorbește de-albele vestiminte
 Si-ăst fapt mi-l spune clar descoperit
 97 Si-abia-ne-am spus corulele covite,
 Sperent în te do-asupra-mi s'auzi
 Si-au dat ecou prin corurile sfute.
 100 Si-asa lăcoare 'n ele se țori
 Că Rău 'n cer așa cristăl să fie
 Că Pătrăga țării-ar fi răstimp de-o zi.

? în anume

Inimă ce si-oșea
 Cu-acea v. - a țiu
 Co-mi fi

In dubla haină, cum
 Va fi în bracă țării
 so țai țiu

Si-atale fac în țară
 + țai

O lău'a țării

Dar ei mai clar de prototipul cuprinsul
 Ast fapt mi-l spune așa-mi cu dădătură

103. Precum se scolă și mergând se înbie
Cu drag facisora 'n dans spre a face sucare
106. Mureșei lor, dar nu diu, vi'o mândrie,
Așa vorbui venind asea lueare
Spre-acestia doi ce se învârteau cântând
Precum se și cădea 'ntre lor andoare.
109. Întră și 'n cânt și 'n dans cu ele 'n rând,
Și le privea Beatrice, nemurcată
Și fără glas, ca și-o mîncare stînd.
112. "Pe-acesta - l' odihni la sîn odată
Al nostru Felician, și-i fu 'n iubire
Înolla slujbă, de po cruce, dată."
115. Beatrice - așa, dar fixa ei privire
N'o ntoarse dela ei, ci-atenție dade
Și cînd vorbea, ca și după vorbire.
118. Și, cum privește un om și parcă vede
Privind în soare - o pată 'n fata lui,
Văzînd însă prea mult minie 'n vede;
121. Așa cu focu - acest din urmă fui,
Căia mi-a zis: "De ce te-o bîste gîndul
Lă veri ceva ce-aci în coruri nu-i."
124. Pămînt mi-e trupul în pămînt, în mîndul
Atîtor loti, până ce-uu număr sfînt
Decretul vecinie nu va fi umplîndu-l.
127. În sfîntul claustru 'n dupele lor vermînt
Sunt numai sorii, doi, ce se urează,
Deci din ce tine 'n lume - acest cuvînt."
130. La vorba lui și întregul cerc de pară
Și ei al suflăru - acela înțele
Cîntare dulce 'n clipă înestară,
133. Cum prînd ori tînd - ori riscuri să evite,
Lopetile ce-al apei lueu - l bat,
Cînd sun' un seren, stau toate liniștite.

venisporita sa lueare

vorbind
se uită un om

și apoi vorbind

acel ceva ce-aci
nu-i

do-odată la o clipă

136. Vai, cât au fost de-adînc înspăimîntat,
Cînd eu, tîntor să văd pe Beatrice
Mîine nu mai văzui, desi am stat
139. Alături ei și 'n lumea cea ferice.

124

V.M.

26

Pe cînd de vîntul stîns steteam acî
Speriat, din focul care-l stînsese 'n mine
Ei un glas și-atent el mă găsi,
4 Si-a zis: "Cît timp va fi pînă-ți revine
Vederea 'n ochi, prin mine consumată,
Și just să-l compensez vorbind cu tine.
7 Începe deci de suflet, și-mi arată
Spre ce-l tîntesti? Si fii convins de-orbă
Din ochi că mi-i de vece, ci descădole.
10 Tăci Doamne ce te-aduce pe câmpio
Cea sfînt? aici, în ochii ei cuprînde
Alai pîterii ca 'n mîna-i Arania."
13 Cum vrea, lîngă ori mai desoreno: or prînde
Un loc și ochii săi mi-au fost la vorbă
Prin care-a intrat cîu joie ce 'n vece mă 'ncînde.
16 Al cîntă-acestia alot-areșatorul
Mi-e singur și o scriptură sfîntă
Pe care mult-pulă mi-o scrip-amorul."
19 Si-acela glas ce-mi stînsese mai năvîrte
Pl spumei per de-orbă 'nchipită
Mi-a dat curajul să rostesc curînte.
22 "Te trebuie prin mult mai dearsă rîdă
La coru," mi-a zis, "De cîmp-î-deci mareu
Săgeata ta spre-aseveni tel tîntă?"
25 "Doveri și-ale stîntei," zisei eu,
"La și porunca ce de-aici ne vine

Alături ei

28 Împriinde 'n mine - acest amor al meu.
 Căci binele 'ntrecât îl știu că-i bine
 Aprinde 'n noi amor pe-atât mai mare
 31 Păcat cuprinde - un spor al său în sine,
 Deci spre esența lui ce este - alor
 Că ori ce bun ce n'ar fi n' sîmul ei
 Abia - i dă focul său o slabă țară,
 34 Mai mult decât spre orice - ațar, acor
 Care pot ael nu adesea discern
 Pe care. ~~De~~asta probă ia temeriu.
 37 Iar lucru-acesta mintii nu-l asterne
 Și ael ce de iubire - nu spuse mie
 Că-icea diutăm ca rang între eterne,
 40 Și sfânta voce cea de apăsare vie
 Ce-o țes lui Moise, despie ea spunând
 Cu voce sa vezi întregă mea țară.
 43 Chiar înșurubă nu-o arată când începând
 Înalta veste - a tainii celei sfinte
 De-aici, izbici ori ce năltimi de gînd.
 46 Și-mi glas vorbi „și prin 'umană minte
 Și prin cuvînt, ce tot ea ea vorbește,
 Papren amor păstrează-i tu naivte!
 49 Dar spune-mi și asta tu: nu sunți, preste,
 C'ar fi spre-amor ațar și de-alte strune,
 Ce țepi mai sunt prin care te îmboldeste.
 52 Nu-mi fu ascuns ce-avei 'n intențiune
 Vulturul lui Hristos, vârmă și ascunzul
 Spre care voi să 'mping co-aveam a spune.
 55 Deci: „toate - acele țepi, îmi fu răspunsul
 Ce pot 'mpinge-mi oiu spre Dumnezeu
 În mine - mi conșerș, și cu de-ajunsul.
 58 Căci hul lumii întreg, și cul meu,
 Și moarte ce-o murei spre-ami da ființă,

 marala-adevarat
 Du

- 61 Ce sper' orice fidel cum sper si eu
 Cum si rostita-mi vie constienta
 M'au smuls din malul dragostei desarte
 Si in mal m'au pus, al coltei cu printră.
 64 Tar furelele grădini in care m'parte
 Podoabe- eternul down iubito - mi sunt
 Lăt este - o lor de el donata parte.
 67 Tar când tăiem, atât de dulce - un cânt
 Trece prin cer, si intrând în melodie
 Cânta si Doamne mea intritul Sfânt.
 70 Precum trecut de-o fulgură pica vie,
 Prin simțul vârului ce m'pus de-aente
 Lucori alargă diușo ue in vie,
 73 Si atata dali, de-aeco trezise nito,
 Confus încați ti-e goara de-o vedea
 Cât timp nu vine mintea să te-ajute,
 76 Ora cu ochi ce-aveau străfulgerare
 La mie de leghe- acum, din ochi-mi noi
 Goni oșatrie - a mea orice norare.
 79 Varui, decât vedeau, mai clar apoi
 Si ca naut am si intrabat de-o data
 De-a patra facla ce-o vedeau cu noi.
 82 In sōme- acestor rare se desfată
 Acel ce-a fost, raspunde la viorie,
 Creat ca suflet prim^{de} al lumii Tată.
 85 Precum când trece - un vânt, de ntăin se'ndoaie
 In vârful in jos si - apoi de sine - si ca
 Se'valta iar, prin propriu-i ael, o foae,
 88 Ora, si-nimut, în vremea ce-mi vorbea
 Făcu si eu, si-mi dete barbatie
 Cumpătul dor de vorba, ce m'ardea.
 91 Tu fuet, cui scrii iti fu, si singur tie,
 Copt gata să te năsti, tu ntare născute

94 Cui nor' ori ficeo - ti este - ori ce soție,
 Imerit, atât cât poate - a mea virtute,
 Te rog de-o vorb' a ta! Tu - mi veri ardoarea
 Si mult eu tac spre - a te - aur, mai iute!
 97 Perbato - un animal sub pânz' acarea,
 Că psihicele - i stări sunt manifeste
 Prin ce mișcări u face' înălțarea,
 100 Oro mi dădea și primul ou de veie,
 Prin haina ce îmbracat în foc îl ține,
 Spre - a - mi face plăcut cât de gata este,
 103 Si - a țiu: Mai bine știu ce dor e în tine,
 Mai bine - l știu, desi - al tău glas îl tac,
 Decât știu tu ce crezi că știu mai bine.
 106 Caci eu ceteră oglindea cea veră
 Te - și fac - oricare lucru - o copie - o lui,
 Ci - o copie - a sa nici unul nu se face.
 109 Tu vrei să știu, cât timp e decând fui
 De domnul pînă în mîndrul rai, în care
 Pe-o coră de lungă scara adus tu fui.
 112 Cât timp mi-a fost vederea - o desfătare;
 Vreai cauza drept' a navelui desderm;
 Ce limb' auri, și, de - au creat-o, care?
 115 O, fătul meu, nu e' au gustat din lemn
 Fu în sinea coră lungelui exilii,
 Ci numai c' au trecut și peste seun.
 118 Deo, de - unde fu chemat Virgiliu,
 Cu patru mii trei sute doi de son
 Au stat dorind acest divu conciliu.
 121 Prin zodie - apoi, cu ochii muritori
 Văzutu - l - au făcînd întreaga roată
 De nouă sute și treizeci de ori.
 124 Tăc limba ce - o vorbii fu stinsă toată
 Pecînd Nimrod cu - ai zai n' avea nici gînd

127 La facă cea ce 'n vâi n'avea să poată.
 130 Căci orice fapt 'a minții, 'n timp urmând
 Plăcerii voastre-umane și totuși
 Acestor roți, n'au trâmbe trâmbe nescând.
 133 Că oamenii vorbesc, e fapt 'a firii;
 Dar firii-apoi nimic nu-i pară, dacă
 Voi dați ara sau altfel curs vorbirii.
 136 Si până a nu veni intrarea cloacă,
 Numit-a lumea el supremul pine,
 Din care-mi vine-odihna ce mă înbracă.
 139 Eli apoi, si-ara veni de sine
 Căci astfel e ce oamenii urcă,
 Ca pînă 'n pom, că pierd și-alta vine.
 142 Pe dealul cel ce mai spre tîrziu
 Am stat, cu viața onestă și pierdută,
 Din ceasul prim și până 'n cel ce-urcă
 Pe al șaselea când soț cadranu-și mută."

27.

Pe Tatăl, Fiul și pe Duhul Sfânt
 Cînta tot Paradisul 'ntre mîrșe
 Ora că mă înbăta suavel cînt.
 4 Dar ce vedeau părea că-i o tîmbire
 O întregă lume, fiindcă a mea betie
 Mi-a născut și prin auz și prin privire.
 7 O, dulce-a dulcii lumi împărăție,
 O, viață plină de amor și pace,
 O, fărîngărie veghiată bogăție!
 10 Si-au stat acele patru lămpi vivace
 În fața mea, iar cea ce 'ntâi veni
 Dăru' cum tot mai de lucor se face

Si-asa era cum cred c'ar deveni
 Si Jupiter do. ar fi, si el si Marte,
 Vultur in cer si cu-alte pene-ar fi.
 Prevarsul cel divin co-arei imparte
 Si timp si-oficiu, i-a zilit sa taca
 Pe toti din sfantul cor si 'n orice parte,
 Si un glas vorbi: „la mite mire daco
 Ma schimb asa, ca 'n toti, pe c'ot timp eu
 Voi spune-ai, schimbare-o sa se faca.
 Deel ce 'n lume-usurpa locul meu,
 Al meu, al meu, ca e vacant oficiu
 In fata Fiului lui Dumnezeu,
 Faci din cimitirul meu ospiciu
 De sange si puteri, cari pentru-acei
 Perversi s'arlit de-aii sunt un deliciu!"
 Văru tot ceru-atunci luând la fel
 Loboarea cea ce Feb o rugăveste
 In t'ori si-amuzg pe norii-opusi cu el.
 Si cum femeia domna ce-si părăste
 Veghiat virtutea, chiar numai cand ea
 Aude-al altei gresii, se'ngoroste,
 Aa s'a'ngăbenit si Doamna mea,
 Si-asa s'al'ntunecat si ceru, - mi pare,
 Pecând supremul Domn ne pătimea.
 Apoi din nou parere 'n cuvântare,
 Având o voce-atâta de schimbătoare
 Cum chipul lui nu-i fu schimbat mai tare:
 "N'a fost mieasa lui Kristus păstrată
 Punct al meu sange si-a lui Clet si Linul
 Spre-o fi la 'ngămădiri de-averi uzată,
 Li fixt si mie, ca list si-l urban suspinul
 Din um' al lor cu sange si-l varsară,
 Ast cer spre-o-l dobândi mai cudeplinul.

eclipse
 Si in cer cred cred ca
 eclipse a fost
 atare

Din um' al mieasa si sange-al lor

Te tu co-o sa revorzi acolo

Mereu privesc tot numai spre năltime,

Nă fost al nostru când ca pe popor
 Lă-l tie-occi ce n'acum ne umară
 Pe-o parte n'dreapta, pe-alta n'stânga lor,
 Nici cheile, cari mic mi se dără,
 Ş'apung' un reu pe steaguri ce stăpesc
 Pe-occi ce drepti creştini se boterară,
 Nici eu figură de sigil prostesc
 Pe bule pline de minciuni vândute,
 De cari mă turmoz şi mă ngorcesc!
 Părunile sînt toate-acum umplute
 De lupi rapaci, în hamă ciobăncăre
 Măne sfânta, cum mi cari mai înto!
 Lă bea al nostru sânge-o să pomească
 Garconi şi Pasci! Oh, bunule, neput
 Ce trist sfârşit ti-e scris să te ngorască!
 Ci nalt breşorul cel ce-a sustinut
 Prin leipio gloria Romei, va răspunde
 Cuvînd, cred eu, cu apatorul vînt.
 Iar tu, ael ce iar vei merge de unde
 Venisi în lut, acerbă lo spui,
 Ci ce n'ascund nici eu, nici tu n'ascunde"
 Cum fulque vîrduhul nostru, ai cui
 Vapori inghiată sus, când Capriorul
 Atinge soarele cu cornul lui
 Aşa n'elz ningeă furtos tot norul
 De fulgi triumfatori, suind, acii
 Co-au fost cu noi mai înto - a nepe sborul.
 Si-umărînd suirea lor cu ochii mei
 I-au tot umrat pîna la mediu n'care
 A par un vîl distanta peste ei.
 Ci-ni fire Doamna mea, vîrînd că n'zare
 "Proeste n'jos ei veri o ta carare."
 Dău clipa deci a repriverii prime

mostru
adunare

Acum întregul / care separe
O margine de micul-întâie, clime,
Vedeam discolo pe- mîdă-avă poravo
Tubită țev, dincolo n țări dearte
La fado-alui Ulise cale-amiară

Si-as fi putut sa vad mai multă parte
Dută-ăst parăut, dar soarele stetea
Mai mult decât e' un semn, sub noi, de parte.

Si-apururi îndrăgita mintea mea
De-a mea stăpînire n are niciodată.

De-atîta dor ca să privesc la ea:

Oricate firea și-asta noastră călă
No-meli de-a prinde mintea, prin vedere,

În carnea vie ca și'n cea pietată,

Nimic nu sînt pe lângă acea plăcere

Divin' auri, ce întreg m'a luminat.

Privindu-i fata ce limba n tăcere.

Puterea dăci, ce ochii ei mi-au dat,

M-au smuls din mandrul cuib ce-al Ledei fusese

Și'n cele mai întă cer m'au ridicat.

Dar partile-i extrem de întă și suse

Atat e de-uniform, încât e greu

La spîm în care parte-a lui m'au pus.

Dar ea începi, vîrîndu-mi dorul meu,

Și-are limba, că'n limbetole-i pline

Părea că rîde însuși Dumnezeu:

"Fînta lumii care centru-l ține

"Etern pe loc, dar totu'n jur mișcîndu-l,

De-aici începe ca din doră fire.

Astă cer nu-i nicăieri decât în gîndul

Lui Dumnezeu, din care-amor s'aprinde

Spre-a-i da mișcare, și curs spre-a fi plouîndu-l.

112 lumina și umbra 'n cer îl prinde,
 Cum el pe toate; dar cuprinsul lui
 115 Îl ține singur col care-l cuprinde.
 Mișcarea... prin nimie distinctă nu-î;
 Ci toate - a lor cu. așa - și măsoară pasul,
 118 Precum pe cine și doi în loco-î pui.
 Cum are timpul rădăcini în vasul
 De- aici, și ți altul forțe-î altunde,
 121 Ți-e clar' acum ca dată cu comparul.
 Ah, poftă, ca cum poate sa-l scufunde
 Pe om în ea, și-a totă fără putere
 124 Să scoat' afară capul de sub unde!
 Dă bune flori, ce-î drept, umara vrese
 Dar multe ploi ce vază nencetat
 127 Din prunt dulce le face-urlepî de fiere.
 Găsești credință ori și gând curat
 De-abia la prunci, dar ambele împreună
 Le pierd, când nici năstăta nu le-a dat.
 130 Cat timp mai bălbăiește - în prunc, ajun,
 În limba întreagă stă numai să îndoaie
 133 Orice mănecare 'n orisicare lună.
 La mic copil ascultă, stă aproape
 De mama lui, dar clar când el vorbește
 136 El nu înțelege - alt dor decât s'o îngroape.
 Și pielea, albă întâi, se negrește
 Tot astfel mândrei face - a celui care
 139 Nu vine 'n țară și 'n murg ne părăsește.
 Găndește - acum, spre-a nu-ți mai fi mirare,
 Ca neamul nostru deviaz' așa,
 Fiindcă el cărmăci pe nimic nu are.
 142 Ci întreg gheamul 'n Marte nu va intra
 Pentru ritimea cea nesocotită,
 Și aceste voci de sus vor răsună

ACADEMIA
 MSS E
 ROMÂNĂ

micușor

Ora ca soarta cea de mult dorita
 Va intorce - a navel pupa in local proxii,
 Si drept pluti - va flota carmuita
 Si fuet adevărat urma - va florii.

Coet 19
135

Parades

28-33.

Când ea care-mă rădăste raiu 'n minte
 Spărsi și arate-adevărita stare
 A specii-umane 'n viața ei prezintă,
 Cum vede-mi omi întro oglindă o țară
 Le-o dă aprinsă 'n doru-i o făclie,
 Cât timp în vârf și 'n cuget nici n-o are
 Și cum se întoarce-apoi voind să știe?
 De este acce 'n dos ca 'n fata lui
 Și vede-acord ca 'n vers și melodie:
 Precum îmi amintesc la fel făcui
 Privind în mândri ochi în care iubirea
 Intinse latu 'n care prius eu fui,
 Și așa mă 'ntoarce și-mi isbi privirea,¹³
 Acea ce intrăcist volum și arată
 Dricănd cu-achizul și obzervi notirea.
 Un punct văzu, ce-asa de nflăcarată
 Luceare-avea, că viața lui luminea
 De 'ntoacă ochii-i face orbi deodată.
 Și chiar și-o stea ce-aici mi-e mai puțină,¹⁹
 Alături de, cum veri o stea cu stea
 Alături stând, să-ți par o lună plină.
 Departe-atât cât poate ti-ar părea
 Un cerc de luna care-l tugrăveste
 Când dăși vapori și au strâns pe lângă ea:
 Departe-atât un cerc de foc ocolește²⁵
 Și uite-astfel că-i lin pe lângă el
 Supremul cerc ce lumea ne-ocolește.
 De-al doilea este ~~peșteră~~ ^{peșteră} ~~acust~~ ^{acust}, inel
 De-al treilea cerc, și rând pe rând de-acinde

Un cerc de foc pe lângă pământ rotund

ce se întinde în

cel

supremul cerc ce lumea

ne-ocolește

De-i spune-mi
adevar oglindă
Cum

un lat

dar când

De care stea, ce-asa

precum
Gula din curtea
atâta stă de

Departe pole-ata col
ti-ar pare

ocolește

ca 'n fleg' ac de curtea
lumele

cuprins acest inel

Cuvinte 'n cap si - asculta' ce voie spune.
 Sunt cuguri strimute - ori largi, a mullor stele,
 Une e putin' ori mult' acea virtute
 Le 'n toate - ale lor parti e pusa 'n ele.
 Un plus de bun voia plusul si 'n saluto;
 Salutea 'n plus si - un plus de corp voeste,
 Cand are - ale lui parti egal umplute.
 Daci astui cere ce 'n sine - aiei rapeste 70
 Intruaga lume, - acela - i corespunde
 Le mai perfect si tie si iubeste.
 Si - acum, de pui masura 'n toti oriunde,
 Conform virtuti lor, nu pe - aparenta
 Substantelor ce par a fi rotunde,
 Tu poti vedea ce - adancu - i coniventa
 De mare - ori mie si mult ori mai putin
 In orice crig, cum are 'nteligena."
 Precum ramane splendid si senin
 Varsulul sur, cand vantul nordie bate 80
 Unfland al sau obvar pe cel mai lin,
 Si 'mprastie noaptea celu co - adunato
 Tacea pe vai, si rida cerul iar
 Cu tot ce are mandru sa se - arate,
 Ora fui eu, cand eu raspunsul dar
 Raspunsu - i clar, si ego - adevar vedea
 Mi - a dat sa - l vad ca stema 'n cer do clar.
 Dar cand tacu, atata schintiere
 Candu un fier din foc, prin toata zare
 Ora mprastiau schintei si - aceste sfere 90
 Si - oricare foc nu voie facea - si cararea
 Si - atata - au fost ca roimile lor 'n sbor
 Intree la sah de mi de ori dublarea!
 Si - orama lo - auiau din cor in cor

sunt largi, ori strimute
 cuguri, corporeale
 le 'n toate ale parti sa - fie
 egale

Mai bun' o voie nu
 Maximo - nu bun
 corp mai bogat
 de plus

Totul este bato

ce 'n totu apar rotunde
 conformu
 le marale o do mult' si
 de marale mie putinul

si tie
 in aer tot
 in vantul al dimnatiei

Splandiu din cel mar bato
 obvar, si pilit
 Varsul de o laltura marbata
 si curata
 cu tot, co

ca nu a dat co
 arest

nu e din foc ce arde al tot
 focul
 Schintelor

de multe par
 aceste - mie
 sbor
 Pe strop

Si in veci le o si pe fost din veci al lor

Tar ca case a naltat ce q d
Mai am, o lei.

Caci prag formarea in biserica lenar.

Mielul.

Spore punctul fix ce-i vecinicul lor ubi
Si in veci le o si pe fost din veci al lor
Tar la, vechiandu-mi gandurile dubii
Le-aveam, mi-a tis: In cerurile prime
Tu veri aici serafii si cherubii;
Urmeaza centrul lor cu asa intime
Spore a fi, cat pot, la fel cu punctul clar,
Si pot a fi, caei au vederi sublime.
Alt cer de-amoruri ce mai sus apar
Le cheama Tremuri ale fetei siute
Caci ei traiesc prime-i pium hotar.
Sa sti c'a lor placere-o sunt ferbinte
Pe-atat pe cat mai mult pot ei sa varo
In cel ce-i punct de-odihna-a orice minte.
A fi ferice deci se intemeiaza,
Cum vazi de-aici, pe actul contemplarii
Caci actul de-a iubi abia urmeaza.
Masura astui var e plata carui
Din bune vrei si har cuprinsu-i creste,
Si-asa gredat sporeste in zusul scaru.
Triada a doua care-aci ncolteste
Si ea intr-o primavara invecinicu
Caci noaptea din Berbec n-o desfrunzeste
De-apuneri cant' Osana fericita
Cu trei psalmodii ce rasuna in trei
Rotiri ferice in ordinea intrita.
E tripla ierarhie-aici de zei:
Domnii mai sus, Virtuti a doua gloata
Puteri se cheama al treilea rang al ei.
Apoi a saptea si cu-a opta noata
Principii-o fac, si Arhangeli, iar in prag
E joc de ingeri cea din urma noata.

Si stema lina-i-nu unde-au
fost oncand

95

139 2

Aceto carcuti niste
De spume ce sunt

100

Spore o p arcuri cu beal fust
cat pot

101

Si akilo pot cat su
nuu vati sublinu

Leadei

Local in null
pot Dincolo

ce niste abia

Manusa astui var in
marit sede

Este plat'a patier
apoi pascade

Tar alt feruar co
tot asa

In primavara
asta

n ed

grad

In sus priveste - oricare - acest siag
 Li - asa lucreaza 'n jos, ca primul Bine
 Le - atrage 'n sus, si 'n jos ele - l'atrag. 20
 Tar Dionis, cu - ardore far' de fine
 Privind aceste roti, numiri le - a pus
 Si 'n toate le - a 'mpartit asa ca mine.
 Figore ins' apoi pe - alt diune sa dus.
 De - aceea 'n cer cand ochii si - deschise 25
 De sine insusi, tise, cum le - a spus.
 Si - asa do - arcuera un adevar de - l'scise
 Un om mortal, sa nu te miri. Locoti,
 Ca cel ce le varu, i le vestise
 La multe - asemenea taine - a' astor roti. 30

29.

Cand amandoi nascuti din Latona,
 De Cumpana 'nvălitii si de Berbec
 Tri au pe - o dreapta linie - a Taru Iona,
 Cat timp e pana 'n clipa sa se plece,
 Din clipa 'n care limba sta 'n Zevit,
 Cand si - unul si - altu 'ntralta Iona trece,
 Atat, e' obraz de timbete 'nflorit
 Privi tacuta Ioana spre - a paluande
 In punctul cel ce varu - nu l - a orbit.
 Si - a zis: „Nu cer sa stiebi, ci - ti voi raspunde
 Ce vei sa sti, ca - l vad in punctu - al cui
 Cuprins adim' oricare cand si unde.
 Nu spre - a spori perfectia sa (caci nu - i
 Putinta de spirit) ci reflectata
 La poata zice „sunt” splendorosa lui,

Tare Poarta cu prima profunda
 Si pare in punctul cel ce s'a orbit

Si ati al caru si u
 and si altu

Tare B. cu nuan
 profunde
 fix acelu mi

coru
 saloru

Si au in toate - a lor cal li e
 si - au fel unu si e

140

Arunde

Trasaturi

caut d. pe al ap
gol

Luce - o r. cel sau
si intreg

si al lumii este tot felul

de la care la poarta sta materialul
cu - unu se stie. al felu
actul puru
cu i vorbim si i vorbim la
lumii

si anu in parte chiar
achizitia
motorii - avu
O viat' atata lung

16 Cum ori, 'n vecia sa nelimitata
De timp si loc, eterne - Amor, vor
In noi amor a se - arata deodata.
Nici pan' atunci n-est nu toropi
Caci dep' ori mai - nainte nu fusese
De - un timp cand peste ape Duh plate.
Materia deci si forma, pur alese,
Esu' unite 'n actul ideal
Precum din ase tricolor fier triple iese.
Si cum prin stel' ori umbra si cristal
Luceste - o ray' asa ca 'nto venise
Si 'ntreaga a fi nu - i nici un interval,
Asa din Domnul sau triforma fire
In el s-au intreg luci deodata
Do - orice descrie.
O consecrata ordine - a fost data
Substantelor, ca lumii culmi sa - i fie,
La 'n clo' fapta sa produs curata.
Materia pura sta la temelie;
La mijloc ea e uni cu actul puru
Asa de stins e' aprinsu au sa fie.
U'a scris pe larg de ingeri seronini
C' au fost creati cu veacuri mai nainte
De - ori care alta lume care - o stiu,
Dar ce spuni eu si e pur pe pagini sfinte
La multi al caror sens din Duh puzede,
Si poti vedea si tu de ieri aminte,
Si 'n parte chiar si - a voastra mize vede:
La, far' a fi perfecti, viat' avusa
Motorii - atata timp, ea ne concede.
Acum, si cand si cum si unde fusa
Creati motorii lumii, tu o stii

Ca timp lipsea de orice descrie

Caci puru fapta 'n clo

dispus

produs

Si-ai stius trei doruri dute 'a la amara.
 Dar, numarand, mai uite n-o sa fii
 La doracei, cand tulburar-o parte
 Din ei pamantul intr'a lui stihii.
 Ramarii-apoi, urzila-acestei arte
 Le-admisi aici, cu atata drag i-o dara
 Ca'n veci de ea nimic nu-i mai desparte.
 Caderu cauza fu acea amara
 Trufie-a celui ce-l vazu si tu
 Cum poarta'n spate-a intregii lumi povara.
 Ramasa parte-a lor necunoscu,
 Fiind modesta, mila cea divina
 Ce apti de atare dragoste-i facu
 Prin propriul bun si a gratiei lumina
 Stau ei atat de sus pe-a lumii creste,
 Incat au merita ferma'n veci si plina.
 Nu fii ndoit, ci rigur fii de-aceste;
 Caci gratie-a primi si merit are
 Pecat de mult deschis afete-i este.
 Acum tu poti si far' de-ajutorare,
 De-ai prins recolta spurilor curate
 Sa judeci clar aceasta adunare.
 Dar, cum prin scoli vei dati invataminte
 Deo jos de-angelica natura,
 Ca vrea, pricepe si si aduce-avuzate,
 Mai spune-voiu, ca veritatea pura
 Si-o vezi, caci multi se neapaca si confunde
 Cu-atat de echivoca invatatura.
 Voiosi ca pot in fata lui patunde,
 Nu intorc motorii fata niciodata
 De-a celui cui nimic nu i s'ascunde.
 Deci n-au nicicand vederea lor curvata

de-slum

n-ai marile, au

ntu-ale eu
astei- V. g.modest, ramarii-au
curvitat co nu
foart-

sa vad alor de

Dece propriu
si puresi au vrea si de
si forma si deplatari
felite, la voi

De-mi nou obiect, și nici nu le revine
 Nimic uitat prin minte deviată.
 Voi, jos, viați fără a durni, creștine,
 Creștând și necreștând a spune- alor,
 Ci în primii vira - i mult mai de urzine.
 Voi, jos, nu-umblati pe-o singură carare
 Filozofând, așa de mult vă neacăta
 Tubirea de „ce-ar fi” și „parcă pare”
 Dar inima nici de-asta nu ni-e frântă
 Atât aici, cât ni-e ca urginită
 Și întoarceți chiar pe dos scriptura sfântă.
 A ei sămănătură, nu gândiți
 Cât sârge costă, și ce mult ne place
 De cei ce-i merg alături umiliți.
 Scorneste-oricare spre-a părea, și-și face
 Inventia lui, și ia ce născoci
 Drept text de-amvon, și de vangelii tace.
 De luna că s'a întors spun unii săi,
 Lăud Crist murea, și că sub soare-ajunse
 Spre-a mul lăsa la noi a mai lui;
 Dimele spun că singur el s'asemse
 Și-asa din jos la Spas, din sus la Iuzi
 La fel ca la Judei elipsa lui răspuns.
 Florenta n'are-atația Sapi și Bini
 Câte intru au și aici și aici și-are
 Alături palavse de pe-amvon le priuți.
 Așa că, nestîndu-și cămurea,
 Se întorc hrăniți cu vânt sărmăni mări,
 Dar nu-i o scursă ca nu-și pād perirea!
 N'a din Kristos spre primii n'atlacei
 Morgând voi spuneți orice scornitură,
 Ci sfânt le-a dat și-adevărat temelie
 Și-acesta astfel le-a sunat din gură

Lucrul meu facu de-a doua
 Urat, creștând -

Li n'atlacei

de scriptura

Bucur, ca la Judei

Ion V. Iuliu

In lupta lor, credinta ca sa nprine,
 Ca lunei si scuturi din scripturi faieru.
 Deun ei via cu mosturi si cu schime
 La predica, si rân cand se starneste
 Se umfla 'n glugi si altee nu cere nime.
 Li atare drae în gluga lor cloceste,
 Ca vulgul, de l-ar sti, ar da gat
 Testarea n care-acum se vede-orbeste!
 Priu ca spori prostia 'n lume-atât
 Ca fara probe-a vei un testimoniu
 Ori ce-ai promito-o cred numai decât.
 De-aci-si ingrasa porcii Sfânt-Antonie
 Si altie multi mai rai ca niste porci,
 Care n-au decât minciuna patrimoniu.
 Dar prea ne-ame abătut din drum. Sa storce
 Privirea la spre dreapta căsarene
 Ca drumului din timp tu sa mai storce.
 Angelica natur' atât sa sue
 In murar, grad de grad, ca niciodata
 Pici grain unar nici minte no io spue.
 De judeci clar ce Daniel ne-arata
 Tu poti vedea ca 'n mi de mi vorbind,
 El suma lor no da determinata.
 Lumina prima intreaga se luind
 In tot atatea forme-e penetrarea
 Pe cate sunt splendorile ce-o prind.
 Laci dupa cum oricare-afect umeara
 Târiei ce-l concepe, felureste
 Si a lor iubire, glaba ori naitreara.
 Tu culmea deei, langoarea ne-o priveste,
 O vecinicii valori, si cate spinte
 Dgluiz' creat-a 'n care se imparte
 Tot una ramânând ca si nainte.

si alte multi si
 decât duc' ai
 corin
 patrimoniu

darumle min
 lor delat

pe cate-si

Dei

ori polid' on

in

se agado, a lare
 Doghobole

Cău patru mi se miluie de-acest mal
 E'n miez de zi si umbra lui si-o' nclina
 Pământul nostru-aproape-oriental,
 Când miezul boltei necepe sa devina
 Atât de nalt ca necepe sa ne dispară
 În funtul nostru-a multor ochi lumina,
 Si- apoi, cum sue, de pe bolta nara
 Splendida rev-a soarelui ne roagă
 O stea de stea până la cea mai clara;
 Aşa triumful cel ce joacă'n toate
 Etern pe lângă punctele ce mă'nviuse
 Si pare'nchis el cel ce'nchide toate,
 Vederii mele'ncet-încet se stîrse—
 Spre Doamna mea din nou dăci a privi
 Si- amorul mult si locul gol mă'împinge.
 Ah, tot ce-am spus de diu se par'ăci
 Se-ar pune-acu'ntr-un singur vers amorul,
 Se-aceasta dată ca nimic ar fi!
 Me'ntreacă-al diu se face numai sborul
 Dăruirii fantaziei, ci sigur cred
 Că'ntreg i-l sunt singur Creatorul!
 Că în punctele-aceste sunt iuvim, conced,
 Lume tema sa în vîrîm punct me'biruie
 Niciind asa pe-un comie ou traged.
 La soarele pe-un ochiu ce tot clipeşte,
 Aşa surîsu-i cu-amintirea lui
 O parte-a minţii mele mi-o stîrbeşte.
 Din prima si când fata i-o văd
 În viaţa mea, până aci'n vîrîm

Tine lara a mîntuie pală
 o parte-a minţii năsture

Si cum mîntuie pe bolta
 în vîrîm nara
 lo roagă
 To mîntuie,

mea

tot ce par'ăci
 au spus de
 ca
 nimic de-acela
 pînă dată

Cău par'ăci
 mîntuie, cu diu
 năsture năsture
 punct vîrîm
 To lara
 Si ca pe-un ochiu
 bolta co
 roagă

Tine
 Si mîntuie-nu pe
 năsture năsture
 năsture

poeme

r. la

ca orice-artist dup'opinturi supreme,
Si cante n'vess a viagei ei minime,
Si las s'o cante mai cu glas poeme
Decat a mea, din tuba ce se duceSpre-al'asprei lenei duce
ce mi-o co
Si a isi cu voceaDuce cel - no-a dus tot
Si cante cel ce mi canta

Putere ca s'o cante mereu avui,
Si aici poezia mea tagar si pune,
Ca orice-artist dup'opinturi supreme,
La cante n'vess a viagei ei minime,
Si las s'o cante mai cu glas poeme
Decat a mea, din tuba ce se duce
grabit spre firea asprei mele tome.
Cu vocea si-actul unui torcaci Duce
Mo-a lis: "Duce cel mai mare corp, rotirea
Ne-a dus in cerul ce curat staluie
De for spiritual plin de iubirea
Acelui bun, ce-l gusta fericiti
Mai dulce n'vess ca orisunde-ai ea.
Si pe-avandou a raiului militii
Vedea-le-vei: pe una n'chipul care
Va sta la bora ultimei justitii."
Cum stinge-un fulger cand deodat'apare
Puterile din vâz, incat orbit
Nu poti vedea nici lunul cel mai tare,
Lumina tare-aremeni m'a nvălit
Si ara infasat in mantia ce claxul
Lucorii-o da, nimic n'au mai tarit.
Acel amor ce n'Raiu răvârsă harul,
Pe cei promiti ara usa s'a-i salute,
Lucorii lui spre-a le adapta fărâșul.
Dar n'au ajuns la mine-atat de inte
lucant-le-i curs, cand stire si-avusei
Ca me spre cer, mai-rus de-a mea virtute,
Si atorie-un vâz s'aprise n'ochii mei
Ca nu-i pe lume-atat de pura pară
Incât sa n'au puteri s'o rabad cu ei.
Si, ca si-un rân, varui lumina claxă
Si-aprinsa de lucori, cu maluri pline

Ca si lumină si lumină atât de claxă

ce si-a la fort
e. Incât sa si
fort slab

De-o negruie de dulce primavara.
 Si vii schintei roiau fara de fine
 Din rau, carand pe florile din moara,
 Parand eu aur c ai trei rubine.
 La bete de miora acolo opaluri
 Laseau de-aci 'n vintul far de paze
 Si un foc carand alt foc scotea din valuri.
 Lumplitul dor ce arzand acum te face
 Sa sti ce veri tu la iniea valtoare,
 Pe cat de adane il ai pe-atata-ni place.
 Dar n'ai i'ar lampen seba-te arzatoare
 Cat timp de-aci din apa n'ai sa bei - "
 Osa mi-a tis al ochilor mei soare.
 Si - mi-tese-apoi : „hi iarbă si schintei
 Co cad si ies din rau, si mal si unde
 Nu sunt o viata, ci-o vedere : a ei.
 Dar nu ca 'n rinezi lumen i'ar ascunde,
 Ci 'n tume este o lipsa care arata
 Ca nu poti tre'asa de-adine patrunde."
 Nicicand, uitors spre lapt, un prime mi cată
 Mai plin de dor in gura lui sa-l prinda,
 Tregit din somn mai lung ca de-altadata,
 Lum eu, spre-ami face-acum mai bun'oglinde
 Din ochi, n'au aplecat spre-al apa fund
 Co curge-asa ca mai mult sa ne-aprinda.
 Si-abia ce 'n rau ajunsei sa-mi scufund
 Al ginei varf, varui fara-de-verte
 Lum el din lung se prefacu rotund.
 Si-apoi precum un om, maseat cand este,
 Ne-apare-altfel ca o faptura
 Cand masea de pe-obraz el si-o desverte
 Osa schintei si floare faptura noia
 Liar acum, mai munda, si varui

Ca si tinete 'n aur
 Tempe-aur

intru, si-alt
 lera.

el si de adine

in adine

Co mite si mi-ge

Ca n'ai mea pe
 viti atat de
 afunde

J ! scartoris

parut-a sa sa fara
 sa n'parut

noua (noua)

Osa schintei si floare
 Liar o noua
 Faptura-acum

parut-a sa sa fara
 Din lung ai rau de odato lara
 Si-asa cum cel ce sta sub marea, dar
 Si-o io, ca nou si alt ou ne pare nou
 No cel ce 'n paze 'n valul ce-l ur
 parut sub
 brae

Leodată 'n cer ostiile - amândouă.
 Splendori a celui sfânt, prie cari vărm
 Triumful nalt al Regelui verace,
 Sa-mi date puteri s'arăt cum vō vărui!
 E 'n cer lumina, ce veribil face
 Pe-al lumii Domn ori cui e creatura
 Ce 'n singur el, vărându-l, află pace.
 Se întinde roata 'n cer a ei figura
 Imens' atât, e a ei circumferința
 Lui Tob i-ar fi prea largă 'ncingătura.
 Din Kario-si face întreaga ei pîntă,
 Dui primul cer răsfrînger de lumina,
 Din care-si ia si viață si putință.
 Si-asa cum oglindindu-să-o colina
 În poala 'n lac, să vadă parcă-i pară
 Ce mîndră-i ca de flori și ierbură plină,
 Așa mprejur - aceluia soe în lasă
 Privirea 'n el, din mii de homeni pus
 Poporu'ntors de-aici la el acasă.
 Si dacă 'n gradul cel mai jos e pus
 Atata soe, ce mare-o fi lăsa
 Acestei rose 'n cele mai de sus!
 Dar mei în larg nu mi-am pierdut privirea
 Si mei în lung, ci-am prins pe întreaga carte
 Si cât si cum ea 'mparte feteirea.
 N'adase - aproape-aici, nu ia departe,
 Căci unde-i rege - adreptul Dumnezeu
 Frestile puteri sunt legi desarte.
 Apoi spre-al rosei centru așezu
 Ce 'ntins treptat exal' odăruși spinte
 Aceluia soare ce e 'n stăin mare,
 Ca si pe-acci co tae dar li-e arință
 Să întrebe, Doamna mea dus : Privește

soe - lumina (il. lume)

cum ești când faci dar te
 Mă dău ca si po-acci co tae dar
 Să întrebi, Doamna mea dus :
 Privește

Ce n'ar putea să
 și-o roata și ca

Si n'ar putea să
 și-o roata și ca

Accei nău

Privește

Si au

Te mare-i stolul albelor vestimente!
 Celata noastră veri cum se mărește,
 Si aceste tronuri cât ne sunt de pline,
 Osa c' aici puțin popor lipsește.
 Te marele-aceel tron, fixat de tine,
 Si având coroana de pe-acum, va sta,
 Măinte-a fi pârtaș tu acestei cine,
 Prinde Augustul pleb' ce va vedea
 Să îndrepte-o țară noastră jalo lungă,
 Dar n-o fi ea dispusă să se îndrepte
 Taci capla popla, așa vă are în punga.
 Treceți suțeti ca și copilul care
 De foamă-i mort și doica și o alungă.
 Prefect va fi în divanul for alare
 Pe-atunci, ca în tain' ori și jafis meren
 N'o vrea cu el să meargă pe-o carare.
 Dar n'o să-l rabde mult nici Dumnezeu
 În sfântu, tron și-l va trânti gravada
 La Simon Magu în locul meritat
 Ca de-alde-Alagna mult mai jos să cadă.

31

În stăpînul unei albe rose-acu
 Vărei ostiea cea de sfînt pe care
 Prin sânge Crist mîncasă și o făcu.
 Ci o dona, care vede și în bucare
 Slăveste gloria cui o nămorcăre
 Si a cui iubire o face-are de mare,
 Lare roni de-albine, care-acum s'ascare

în role ar' fel va mîncare

Treceți suțeti

Pe tronul co. l. pînă
mărește ur
lăneți coroana stăru
ne el

al țării noastre amare co.
o stăru
va nămorcă

mărește

dar mult de d. v.
și nămorcă

chinez

Pe florii, si-acum sa drumul inapoi
 Spre stupul unde-mi dulce s-a lăsat,
 Ora pe floarea cea cu multe foi
 Descinse n-ai, si n-ai unde n-avea
 Sete-a ei iubire n-avea.
 Si fete-aveau ca placara cea vie,
 Si-aripi de aur; alb tot restu-l au
 Cum mi-i răpadă alb' asa să fie.
 Si-asa din grad în grad cum se coborau
 Pe floare, răspundeau si-amor si-ardoare
 Prin dulce vânt de-aur ce le miscau.
 Dese n-avea Cole-mai-de sus si floare
 Atat de mult popor umbrea sburând,
 Nimic n-a stius din vâz si din lăcoare,
 Căci razele divine cad trecând
 Prin tot, pe cât de viedne p, iar sborul
 Ni-mic nu-l poate stăvili mericând.
 Fericea țară, plină de poporul
 Cel vechi n-avea, si n-avea totdeauna,
 Tinea spre-mi pământ si vântul ei si-amorul.
 Lumina triplă, ce desfete din una
 De-apururi stea, pe-atâtia fericiți
 Privește jos la noi să vezi furtuna!
 De-au stat nauci barbari, cei veniti
 Din țări co-apururi vād totita cale
 Le-o face una cu-ai și pui iubiti,
 Vădând si Roma si-operele sale
 Atat de mari, si-a orice gând mai sus
 Lătratul peste orice lucruri mortale,
 Dar eu, din timp în vecinicie-ades
 Si din unare stări în stări divine
 Si din Florenta la un neam supus
 Si just, ce-nimic-aveam alina în mine!

si lateranul sus
 atat ca n-avea

O, da, 'ntre ea si-a mea plăcere - nu fu
 A n'auri si mult a sta, mai bine!
 Si ca si n' templu n' care - nu voi face
 Privind prin templu n' care - aduse votul
 Si sper' a pozești cum il vâri
 Așa purtau, pe scări, aci' n' chivotul
 Atâtor fapte vî priviri mîrate
 Si sus si jos si - acum totind prin totul.
 Si foto - arînd de mila, si ornate
 De al lor suris si al altui loc, varui
 Si gesturi pline de - oare onestitate.
 Intragul Paradis, deci il avu
 Cuprîns acur în forma-i generală,
 Dar nu m'opri pe - anume punct al lui,
 Si - avînd din nou apîris a mea îndrăzneală
 Spre Doamna mea mă nbarsei, căci în mîile
 Aveam de - anume lueru o îndrăzneală.
 Un lueru suri, dar altu - mi sta nainte.
 Varui pe - un mor, unde - o exersi pe ea,
 Purînd ca neamul cel de - aici vestimîte,
 Si o dulce mila n' ochi si n' fat' avea,
 Si dulci miscări, așa cum se cîvîre
 Si - un lala bui si bland a lo avea.
 Si - unde - i la striga cu spaima n' mine.
 De ea trimis, cu locul meu lăzîndu-l
 Veni spre - a da dorintei tale o fine.
 Al gradului suprem privești - i rîndul
 Al treilea, si - jos si n' tîon o veri sorînd,
 În tron, urcit de merite - i avîndu-l.
 Nimic nu - i am răspuns, ci n' sus catînd
 O si varui cum isi facea cîmîno
 Glorie totu n' juru - i reflectînd.
 De cerul de - unde mai - de - sus se tuna

Si n' ochi si n' lala - i mila - i dăruire
 Si dulci miscări

N'ar sta mai departati mei ochi. acii
 Le-ar fi 'nti a mării 'n cea mai jos gemina,
 Decat erau de Doamni' acum ai mei,
 Dar asta nu ma' impiedeca sa-mi stie
 Si linpede si 'ntreg tot chipul ei.
 O, Doamni, 'n casa la mea speranta' n'ave,
 Tu care ai suferit si 'n iad sa-ti pui
 Pterul tau, spre-a-mi da scapare mie,
 Cumose din cati lucruri la vârtie
 Puterea ta si multa-ti bunătate
 Si 'n cata gratie si adevar ma sui.
 Din rob ce-am fost m'ai scos la libertate
 Prin orice mijlocuri cari au putut
 Cati-au putut de tunc-a fi 'necutate,
 Particora mi mila ta, ca, refacut
 Ori suflatu-mi 'ntreg prin sfanta-ti mâna,
 Pe placul tau sa-si lapede al sau lut!
 Si atat de indepartata mea stapana,
 Precum parca, privindu-ma surise
 Si iar se intoarse spre eternul tata.
 Dar sfantul mo: spre-a duce-acum, mi tise,
 Dapina la la iulmea ei de plina,
 Amorul staut si, ruga ma trimise.
 Petreci cu varu' 'ntreaga-no gradina
 La ochii tai sa-i ageresti prin el
 Spre stot mai sus ptu' tara cea divina.
 Si-a Reului regina, ce mi-o tel
 Dincari gâd, no-o da din go
 Iaci eu Bernardo sunt, al ei fidel.
 Precum de prin Croatia vi' unu' care
 Privind marana sfinte Veronici
 Si sat, din cauza fainei vechi, el n'are,
 Iai tice 'n gâd, in vremea ce-i explici:

Prin orice mijlocuri cari au putut
 Se-l fi dăruit deure-a fi

Prin tunc suflatu' cel ^{se poala} au, odala

plina-va cu indurari
 no-areult ori ce ndurari
 tuper

Cum este cati cari si chi
 pueri sa putut
 in au par de tunc
 deure

atata

indepart

si a ulora spre
ocinca

deplina

ardut

?

fiaca cu int B.

La gura deplina aici tu n'osezi noli

Peștii par a să mearse

partii

Vezi o parte în corpul mii
Ce totu la fur lafca vopari sale

107. Tare, Doamne - al meu si Doamne verace,
Ara erai tu deci, cum esti aici",
Ara fui eu privind aceea verace
113. Tebino - a chi si 'n prima sa traie
Justa 'n contemplatiuni aceea pace.
Nu fii al gratiei, nalta fericire
De-deci, tu n' ai 'o stii " ara mi-a spus,
Tinand numai in jos a ta privire,
Ei 'n sus prin toti pana la cea mai sus,
Tan'o sa veri in tron pe-acea Regina
Cui regnul nostru-i e devot supus.
119. Privi in sus, si cum acea lumina
Ce 'n toti da farure partii-orientale
Tutaceo - a celei de-unde tina 'nclina
Ara, ca si pe-un deal suind die vale,
Văru un punct la margini mult mai clar
Decat tot largu 'mprejuririi sale.
125. Si-ara cum unde rau condusul car
De Factu mai plin e locul
De vii lucruri ce spre externi dispar:
Si-acea a pacii flamura mijlocul
Ara-l avea, mai viu, ci-a ei iubare
Ara-si scada egal pe margini locul,
130. Si 'n centru-i ingeri, toti in sabatoare,
Cu intinse-oxpi, mai multi de-o mie 'n cor
Distinct tot inu-n umblet si 'n lucrare.
Limbind la hora si la intinul lor
Văru o frumusețe, dand o vie
Placere 'n stinți in ochii tuturor.
136. Sa fii bogat, cât sint in fontane,
Si 'n vorbe-acum, eu tot n' as cutera
Nici cel mai mic delieu - o li-l descrie,
139. Bernard vărând ce fix si-atenta-mi sto

pole

pana in cel
sua deosebit

La toti de-deci si
sunt supus
devoti

Cum n'are
sau condusul

vorbele

la lui acum
Bogat si v'are

Puricea mea spre împăciată căsă,
Spre ea cu atâtea joc și-a întors pe-a sa
Că și mai mult s'aprinse-a mea să vară.

32

De-a sa plăcuse-aprins acul lăinte
Cu drag să-mi fie aici maeștru vru,
Așa neputu cu aceste vorbe sfinte:
Ce rar a' nchis și-a uns Maria în
Stăpînșă de frumoară doamnă cote
Dveri perându-i la picioare-acu.
Apoi dăru joslul ei, după grădare
În rîndul cel de-al treilea sta Rahilo
Și în rînd cu ea Beatrice scamu are.
Rebecca, Sara, Iudita și-unila
Și amoaș' a celui ce în cainta lui
Strigat-a în vers: Spre mine întoare-ți mila,
Le poți vedea din tron în tron, cum rîni
Mergînd în jos, cum merge trandafinul,
Pe mine-o josl' depa poare-o spîni.
Femei Dorici sînt toate-acu din rînd
Al șaptelea și în jos și în cea parte
Și în pîrul florii în două joc răsfîră.
Caci dupăcum fixară ca pe-o carte
Trivirea lor pe Crist
Sunt zid ce-aceste sfinte scări le împarte.
Pe partea în care veri că-i floarea plină
În toate-ale ei josl', accia stau
Ce în Crist creștina, în cel ce-avea să vină,
Ci în partea unde-aceste rînduri au

Si goale trombe si cei ce din crestiul
 Popor pe Crist venit sa rasimau.
 Si ara precum aici de slava plinu
 Al Ioanei scane, si apoi tron de tron
 Dne josul lui, furtuna deschidind,
 Ara diucole - al marelui Jon
 Co - apunsi sfant rabda si moarte-amara
 Si boe pastie si n iad doi ani canon,
 Si toti sub el sunt de hurei ce separa,
 Francisc si Benedeto si Augustin
 Si alti pãno jos din scara n scara.
 Admir' acum prevarul cel divin,
 Ca ambe - aspectele n credinta vie
 Vor face parcu n parti egale plin!
 Sa sti ca n jos de treapta mijlocie
 Le imparte n doua curtea noastra ntrega
 N'apunge - un duh prie proprie vrednicie,
 Li - a altina, pe - amine stari ce - l leaga,
 Caci toate - au fost in lume mai nainte
 De - a fi n putinta libere s'aleaga,
 Cum poti vedea din fetele lor sfulte
 Ca si din a lor voci copilariei
 De - asculti si de te uiti liand aminte.
 Acum tu taci, si taci ca te ndoesti.
 Deei stãrșul nod vreau clar sa ti s'arele
 Caci tu n ideii subtile - aci te opresti.
 In tot intius regatul astor cete
 Nu poate - avea - ntãmplarea boe dofel,
 Precum ar fi mahnire - ori foame - ori sete,
 Caci tot ce veri e stabilit de el
 Prie legi de veci, si cauza - cu favorul
 De - acord cum este - un deget e un inel.
 Deei nu fara de cauza sta poporul

De-ai în rang mai jos și rang mai sus,
 La viață adărat adus cu torul,
 Căci Printrul cel ce-alături amor a pus
 În regnul bătut de-adânce pace,
 Treacă-mă-nimeni să-ntrănească ne plus,
 Sub ochii-și veseli când îl dăburi face
 Le dă dău gratis-alăta cât se'ndușă
 În mod diversi, și-aceasta să te'npase!
 Vi-o spune-odins și împede'n scriptură
 Această'n frății cei născuți deodată
 La chias dău nău au fost trăind în ură.
 Deei când și nău după păr'asată
 Al grăției grad, pe-aceste culmi sublime
 Coroboro grăției caută și gradată.
 Deei nu după lor proprie vecinicime
 Au de-ai gradată diferență,
 Ci'n gradul singur al favoarei prime.
 În primii secolii fu spre mântuire
 De-ai așeză așeză suflete curate
 La aibă dreaptă a tatilor credință.
 Dar când trecu acea distanță etate,
 Nevoe fu să tac-nur barbatii,
 Dănd spor sberărie lor nevoioale.
 Venind apoi și timpul nău grății
 Far'ne botez desăvârșit în Crist
 Și oprese în limbă chiar și nevoioale.
 Privește-acum în fata ce-i lui Crist
 Mai mult la fel, căci singura-și lucrare
 Te poate face apt să vezi pe Crist.
 De-ai așeză și alăta sărbătoare
 Vănu plouând-o spântul neam al cui
 Menire-o fost pe-aremeni culmi să zboare,
 Treacă-mă, oricâte păr'acum vănu

Putea nău laudă
 La dea un ibor aspu lor.

DEEA
 SE
 ANA

So fie

Spre

For cand

Si-acum

Pînă lucrul e fost împodobit

Măsurile - altele nu mai ceprunse.
Nici nu-mi pare mai mult arienii lui.
Și - așel auror ce stăin din toți dăruie
Căntănd „Mario, plină tu de har,”
În fată - stăind arpile - și iutuse
Și - ureaga curte 'n tot al ei hotar
Răspunse 'n cor cântării - acei divine,
Și toți acelu lăreau cu mult mai clar.

„O spinte Tată, tu ce pentru mine
Scobori aici, lăsată iubite - ti loc
Vădit de soarte - apurări pentru tine:
Ce ânger ochi 'n veselul său joc
De ochi Doamnei - arfel legat 'n ore
Și - așe - i de nămurat că pare joc?”

Așe - l rugai din nou acelu care
Pau tine - așe - i de împodobit, Marie,
Ca steaua n rozi de globul ce răsare.

Tar el a zis: „Și har și veselie,
Pe cat acestea 'n ângeri pot fi pare
Le are ntrazi, și - așe și vreu să fie,
Căci el e cel fuma vâste - o dură
Moriei jos, când a și nămurat
Divinul tui cu - a noastră sarcină vruie.

Lud ochi - acelu se viu, cum merg gradat
Și cu vorbind, ca mare nămurător
La - i vrei, ai astui drept și sfat regat.

Lei doi din culme, cei mai zămbitori,
Căci mai aploape stau de cea augușă
Sunt ca și rădăcini acestei flori.

Acel ce în stănga ei vecin îi cură
Strămoșul ei, de - acui gustare - odată
Umara specie - atâte amari gustă
La dreapta - i vrei, pe - acelu cucernic tată

a loti

la ea

ei arpile

tăia cu toți lăreau

Pînă la ce
ochi Doamnei
nămuratpe cel ce
timpul
măturăcum o de soare
dăruie

iar lângă dolan sta cel

Ingalul cerbices popor rebel

Cand lupul gar ca sbor
spre a

Al sfintei legi, cui chiea ce descue
Art sfânt locas, de Crist ii jure data.
Si: ael ce urea vin vaxu cum sue
Amorul timp pentru muresci care ce cu tel
Prua lance - o dobândiram si prin cue,
Sta lângă el; si: alături seel mare
La Duce - a fost, pe cand hoia cu manna
Nu neam nestabil, cerbices si n'grot.
Cu Petru 'n fata veri s'arand pe Ana
Furid farce - atât să - si vadă fia
Me întoarce ochii spre - a cânta Mana,
Si 'n fata primului strănos Lucia
Lui Doarina la - i trimise - a ei rugare
Pe cand te ruina 'n propastie - orbă.
Si: acum, că - ti trece timpul de visare
La stăru aici, ca bunul croitor
Ce taie - o haină 'n cât portar il are,
Să întoareem ochii spre - ael prin amor
Ca 'n ochii lui privind, cât ai putere,
Sa fie pătruns de strălucirea lor.
Ca nu curva s'alegea spre cădere,
Din aripi dând, crozând a m'aintă,
De aceea ni se cade har a cere,
Har celui ce te poate ajuta.
Iar tu acum urmează - ni cu iubire,
Cu glasul meu urind inima ta - "
Si: așa 'neput - a sfânta lui vorbire.

Ni o deta cel stragaru de
spini -
statu

Cum co

Cand

celui ce poate
a te ajuta

33.

Fecioară mam', a fiului tău fată,
Almila si mai - sus de orice faptura

Mamă, cea mai
bună.

Si a vecinicului spat tinta fixata!
 Tu nobilul a omului natura
 Atata neata al dusei tiditor
 St'ave despret sa si fie-a sa faptura.
 In rîul tãu i' aprinse-oceel amor
 A cui caldura 'n pace de vecie
 Ne creste floarea astui sfant popor.
 A milei tu no esti aici facie
 De mier de zi, si 'n lumea care moare
 Speranta esti fantã apururi vie.
 Esti mare-atot si-atot dispunãtoare,
 Cãigratie vrãnd un om, si nu prie tãu,
 I cel ce far de-arpi ar vrea sã zboare,
 Cãci mila ta, ea nu numai cã vine
 Oricãnd o ceri, ci-adese 'n prisosita
 Chior nerugat' alarga ea de rine.
 In tine-i mila, 'n tine 'ngãduinta,
 Blãzie 'n tine e, si 'n tãu toate
 Tot ce-i pe lume bun într-o fiintã.
 Dã cea mai jos a-nãregii lumii lacrimã
 Venind vãrse acorta par' aei
 Pe cote spirite trei lumii lo-adura,
 Te rog' acum, prie gratie-a-i darui
 Privirii sale-avãnt spre-o zi 'n petere
 La col du usua bun-a si-o sui.
 Tu, cel ce n'arsei pentru-a mea vedere
 Micãnd, ca pentru-a lui, cu rugi plecate
 Te rog, cerãnd a nu lo-avea 'n seãdere,
 Ca norii prinsi de-a lui mortalitate
 Prin ruga ta sã-i spulberi, cã 'n lumina
 Supremul bun do sus sã-i s'arato.
 Si te mai rog, cã poti ce vrei, Regina,
 Cã dup' asemenea vis tu sã-i pãrești
 Tubirea lui mareu de-acum senina

Si tula n'at' clau de v.

Tu sfintele mila

I ca si far de
anghi si vrac

preabunã

Acum casa-af' M.
Tula

Veghind să-i rupi porțile - omeneste -
 Beatrice, veri, și câte - și ferice
 Înaltă mână ca ruga să - mi primești.
 Făcând spre rugător priviri slăbite
 Și dragi lui Dumnezeu, îmi arăta
 Ce mult iubeste la rugări smerite;
 Spre vecinica lumină apoi cătara,
 Cum nu credeam să poată un muritor
 Să caute 'n ea cu-asa lumină clară.
 Și aproape-acum de ținta tuturor
 Dorințelor, așa cum mi se scrisese,
 Am știuse răpăia multului meu dor.
 Bernard îmi dăte semne și blând surise,
 Să caut în sus, dar însumi eu de mine
 eram dispus să fac precum voise.
 Lăci ochii mei, având puteri depline,
 Adânc s'au scufundat în punctul care
 Lumină e, eternă perfectă 'n sine.
 Dar cum văzui apoi și tot mai tare,
 De-atase văr mei n'aveam noi cuvinte
 Nici minte - a ninge - alata 'mbelsugare.
 Precum când veri în ver o întâmplăminte
 Și-i porți și treaci impresia avută
 Dar de-altceva tu nu-ți aduci aminte,
 Așa sunt eu acum că-i disparută
 Violența mea, ci 'n inimă o dulcoare
 Îmi piurea și-acum, din ea născută.
 Așa răpăda se topește 'n soare;
 În vânt așa se împrăstie ce scrie
 Sibila profetind pe foi usoare!
 Lumină 'n veei, ce ălbesc cu o vecinicie
 Unorul gând, dă-mi dubului puțin
 Din cum și cât mi te-arătașeri mie!
 Să limbi mele-atâta foc divin!

Colindul în primă

fînd.

?

de

 fînd de mine
 Supraș se arde
 Coșul coș se arde
 vedea te

 și nu mai co
 pînă am

 din o camera
 cu, cand

născu și

cum stete

Vineapă-mi e,

Să pot lăsa din glorie - ti însă fine
 Măcar și - mi stăp aceluia ce vin.
 Căci și puțin în minte do - mi resune
 Și - glas în vers oricât de slab se scut,
 Principe - ti - vor mărirea ta mai bine.
 De - acea lucrare - a răzai vii, socot,
 Se - mi dăte 'n ochi, vrând numai și - o clipită
 Să - i duc din, ar fi orbit de tot.
 Ci - aminte tu că și mai cu îndrăginită
 Privea - o înfeream până ce - amii
 Unită ei, puterea infinită.
 O har priositor prin care - amii
 Luraj ca 'n focul rarei cei eterne
 S'apund privirea până ce mi - o 'mplui!
 Deși 'n adâncu - i am putut descerne
 Înti mi volum unite prin iubire
 Tot ce prin univers răzlet se carne,
 Substante și - accident și - a lor porunce,
 Toate intruna și înti atare fel,
 Căci tot ce spune e numai licărire.
 În forma - i generală nodu - acel
 Rtern cred că - l văzui, căci mult mai mare
 Plăcerea sunt, acelu când spune de el.
 Mai mult m'apund 'o clip' acelu 'n uitare
 Decât trei mii de ani dăruie întreprins
 Se - i fu cu argo lui neplăcut mirare.
 Așa și suflete - mi și întreg suspins
 Privea, și - atent și fix și totodată
 Meseu de - a tot privi tot mai aprins,
 Devii astfel de căra înflăcărată
 Încât spre - a întoarce vârlul spre - alt aspect
 Cu neputință - i să consimți vi odată,
 Căci burel, cel ce - al vieri este - obicei,

Văzu în Holi în clare subtilitate
Al veșnicilor lumini, adare în ea

Răstănit ca dublul conturului pareu
Al doilea corp, al trilei, loc, care
Purces egal duri

Putrec e ea în cuprins și înfransa nuna
Si afara-i e concept ce în ea-i perfect.
Mai scurto vorbe voi aveo de-acuma
Spre a spune numai ce-nu rămase în minte,
Decât pe pume co-l mai lăpteară nuna,
Dar nu e aspectu - aceluși care sfinte
Era mai mult ca simplu în el meren,
Căci el de-apăsare e ce fu nainte,
Li pentru că întrându-nu vâzul meu
Privind în ea, unica-i aparență
Căre schimbata, căci schimbata fui eu:
Si în clare ei și-adâncea-i subștintă
Văzu trei ceruri, în lumina-i vie,
De trei colori, și-aceas, continută,
Ca în dublul cîruber pareo să fie
Reflexu în doua; for al treilea, care
Egal suflând duri, ambe în tîrie,
Ce slaba-i vorba pentru-atat de tare
Concept! Si cât văzu, poli să gîndeste,
Putiu ce-a fost din cât era de mare!
Lumina în veș, ce nuna în tine-ti este,
Si singura testă și-asa știută
Clare știind surări și te iubesti!
Rolura ta, ce în tine continută,
Ca și un reflex de raze, se pareo,
Putiu de mine în jur când fu văzută,
Paru în coloarea proprie ce-avea
Că în ea al nostru chip îl îngrăveste,
Dei și mai adânceit privi în ea.
Precum un geometru s'adânceste
Să măsoare în cer și trada pume
Li n'apl' acel principiu ce-i lipseste,
Ara fui eu cu nou' aparențe.

Foto: M. L. 1961

Voiam să văd care-i raportul lor,
 Cum poate chepa în care să se împreune,
 Dar n'ajungea spre-aceasta proprie-mi s'bor,
 De n'ar fi fost de-un fulger luminată
 Puterea mea, si-i stinse-avutul dor.
 Inalte-mi vis se rupse-aici deodată;
 Li-mă si porni si-al meu si dor si velle,
 Dremam roți ce-i egal mișcată,
 Lubrica care mișcă soți și stele.

caut

singlu ca-nu carti
u. acorda-va persoSi. acast tablou
ast chip cu-~~ca~~ prea sfant

ca

ca sfantu ci vedea do. a li lunt
to muntPre larg'a fort's
lin in stina

Pre balt' sa-l pot

ta
munt!paria n ~~stina~~
cuprind n stinaPre mult'a fort
munt
specnu focal stela plin de nflacasar
Co. ara-ni parv ca-i
rosu de neap

166

42

49

Vă rog să ne cruțați
revizita Dr. V.

Nici o cer, nici o protej

Nici o aprob, nici o nea
sa, dar do Dr. nea

165
O voi aștepta în slaba lumină
de dorul ascultării - mi urmasi
Corabia mea ce în cautele aboro - Po neare mare ce cantand mi

Handwritten text, likely bleed-through from the reverse side of the page. The text is faint and mostly illegible due to fading and the texture of the paper.

